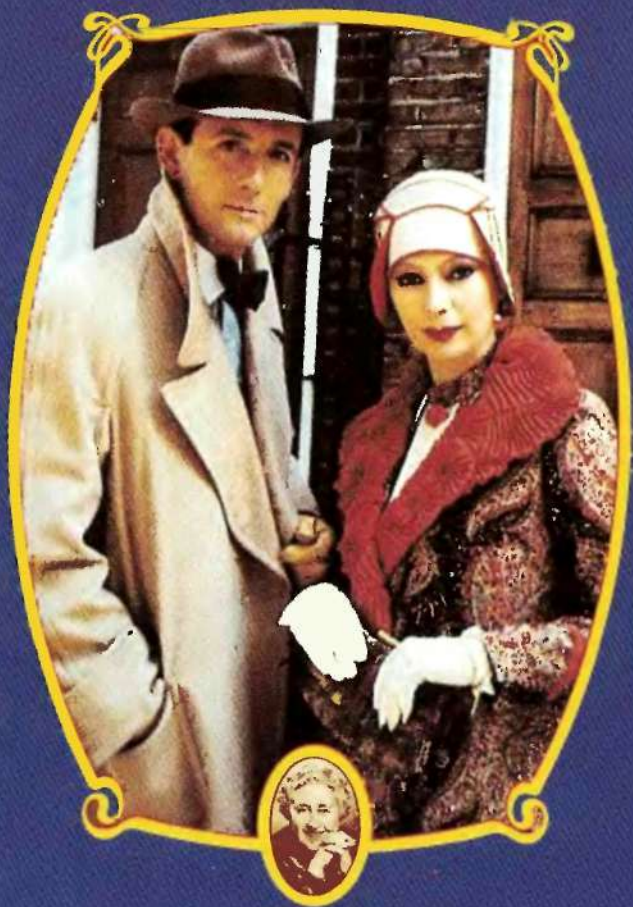

AGATHA CHRISTIE

MIÉRT NEM
SZÓLTAK EVANSNAK?

Fordította
Kada Júlia

AGATHA CHRISTIE

MIÉRT NEM
SZÓLTAK EVANSNAK?

magyar könyvklub®

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült
Agatha Christie: Why didn't they ask Evans?

Copyright © Agatha Christie Mallowan, 1933, 1935
Hungárián translation © Kada Júlia, 1994

Tartalom

ELSŐ FEJEZET

A baleset 9

MÁSODIK FEJEZET

Apák és fiúk 15

HARMADIK FEJEZET

Vonaton 21

NEGYEDIK FEJEZET

A halottszemle 29

ÖTÖDIK FEJEZET

Caymanék 34

HATODIK FEJEZET

A piknik vége 42

HETEDIK FEJEZET

Megmenekülés a haláltól 51

NYOLCADIK FEJEZET

A fénykép rejtélye 60

KILENCEDIK FEJEZET

Ami Mr. Bassington-ffrenchet illeti 69

TIZEDIK FEJEZET

Egy baleset előkészületei 76

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Az autóbaleset 84

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Az ellenséges táborban 91

TIZENHARMADIK FEJEZET

Alán Carstairs 98

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Mcholson doktor 106

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

A felfedezés 114

TIZENHATODIK FEJEZET

Bobby felcsap ügyvédnek 124

TIZENHETEDIK FEJEZET

Mrs. Rivington beszél 134

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

A fénykép eredetije 142

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Tanácskozás hármásban 151

HUSZADIK FEJEZET

Tanácskozás kettesben 157

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Roger válaszol egy kérdésre 162

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Újabb áldozat 171

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Moira eltűnik 179

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

Caymanék nyomában 189

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Mr. Spragge beszél 198

HUSZONHATODIK FEJEZET

Éjszakai kaland 206

HUSZONHETEDIK FEJEZET

A bátyámat megölték 212

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

A tizenegyedik órában 221

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

Badger története 230

HARMINCADIK FEJEZET

A szökés 235

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

Frankie-nek van egy kérdése 242

HARMINCKETTEDIK FEJEZET

Evans 252

HARMINCHARMADIK FEJEZET

Szenzáció az Orient kávéházban 256

HARMINCNEGYEDIK FEJEZET

Levél Dél-Amerikából 262

HARMINCÖTÖDIK FEJEZET

Hírek a lelkészlelkéből 270

A baleset

Bobby Jones az elütőhelyre tette a labdáját, rövid próbalengetés után lassan visszahúzta az ütőt, majd villámsebessen elütötte a labdát.

S vajon a labda erre nyílegyenesen átrepült a pályán, útközben magasba emelkedett és elszállt a homokcsapda fölött, hogy aztán a tizennégyes lyuktól könnyed ütesnyire érjen földet?

Szó sincs róla. Az ütő rossz helyen érte a labdát, amely átszáguldott a pályán, s a homokcsapdába fúródott!

Nem volt izgatott tömeg, amely döbbenet felzúdulhatott volna. Az ütés magányos tanúja nem mutatott meglepetést. Ami érthető - hiszen nem a játék amerikai származású nagymestere ütötte el a labdát, csak a kis walesi tengerparti város, Marchbolt lelkészének negyedik fia.

Bobby tagadhatatlanul szentségtörő kiáltást hallatott.

A huszonnyolc év körüli fiatalembert a legjobb barátja sem mondhatta volna jóképűnek, de fölöt-tébb rokonszenves ábrázata volt, és nyílt, barátságos, barna kutyaszeme.

- Mindennap rosszabbul játszom - dünnyögte csüggedten.

- Nem elég megfontolt - mondta a partnere.

A középkorú, ősz hajú, vidám, piros arcú Thomas doktor sose próbálkozott nagy lendítésekkel. Rövid, egyenes ütésekkel játszott a középre, és

rendszerint megverte a nála jobb, de szeszélyesebb játékosokat.

Bobby ádázul esett neki a labdának a 8-as vasütőjével. Harmadszorra sikerreljárt. A labda ott hevert a lyuk közelében, ahová Thomas doktor korábban vasütőjének két megbízható ütésével juttatta.

- A magáé a lyuk - mondta Bobby.

Továbbmentek a következő elütési helyhez.

Az orvos kezdett - szép, egyenes, de nem nagyon hosszú ütéssel.

Bobby nagyot sóhajtott, sokáig lengette az ütőjét, aztán mereven visszavette, szemét behunyta, fejét fölemelte, jobb vállát leeresztette, mindent megtett, amit nem kellett volna - és káprázatos ütéssel küldte a pálya közepére a labdát.

Elégedett, mély sóhaj szakadt ki belőle. Beszédes arcáról eltűnt a golfozók jól ismert komorsága, s átadta helyét a golfozók éppoly ismerős örömmámorának.

- Végre tudom, hogyan csináltam - jegyezte meg, merőben indokolatlanul.

Tökéletes ütés a vasütővel, kis nyesett labda az 5-ös vasütővel, és Bobby halálos pontossággal bevitte a labdát. Thomas doktor már csak eggyel vezetett.

Bobby nagy önbizalommal lépett a tizenhatos elütési helyre. Megint mindent megtett, amit nem lett volna szabad, és ezúttal nem történt csoda. A labda lélegzetelállítóan, káprázatosan, már-már emberfelettien elhúzott balra! Derékszögben!

- Ha ez egyenes lett volna...! - jegyezte meg Thomas doktor.

- *Ha* - mondta Bobby keserűen. - De mi volt ez? Úgy rémlik, kiáltást hallottam. Remélem, nem talált el senkit a labda.

Jobbra pillantott. Csalóka volt a fény. A nap már csaknem lenyugodott, s ha az ember arrafelé nézett, szinte semmit sem látott. Ráadásul a tenger felől könnyű pára szállt föl. A sziklaperem pár száz méternyire volt onnan.

- Arra vezet az ösvény - mondta Bobby. - De az lehetetlen, hogy a labda odáig elrepült. Pedig mintha kiáltást hallottam volna. Maga nem?

Az orvos azonban semmit sem hallott.

Bobby ment megkeresni a labdáját. Nem találta meg egykönnyen, de végül csak felkutatta. Gyakorlatilag lehetetlen volt újra játékba hozni... egy rekettyebokorban ért földet. Párszor odavágott hozzá az ütővel, de aztán fölvette, és hátrakiabált a partnerének, hogy ezt a szakaszt föladja.

Az orvos feléje indult, mert a következő elütőhely éppen a szikla peremén volt.

A tizenhetestől Bobby mindig rettegett. A kezdőütést egy sziklahasadékon kellett átvinni. A távolság valójában nem volt valami nagy, de a tátongó mélység ellenállhatatlanul vonzotta az embert

Átmentek az ösvényen, amely eddig a sziklaperemen futott, s itt hirtelen elkanyarodott balra, a szárazföld felé.

Az orvos kivette a vasütőjét, és megállt a túoldalán. Bobby mély lélegzetet vett, és megtette a kezdőütést. A labda száguldva tűnt el a szakadék pereme fölött.

- Minden átkozott alkalommal ugyanazt az átkozott hülyeséget követem el - kesergett Bobby.

Végigment a sziklaperemen, és lenézett. Odalent a távolban a tenger csillogott, de nem minden labda tűnt el a mélyén. Fölül meredek volt a sziklafal, de lent lankásabban futott a tenger felé.

Bobby lassan lépkedett. Tudta, hogy van egy rész, ahol elég könnyen lemászhat az ember. Az

ütőhordozók is lemennek: átvetik magukat a sziklaperemen, és zihálva, diadalmasan jönnek vissza a hiányzó labdával.

Bobby egyszer csak megdermedt, s odakiáltott a társának.

- Doktor, jöjjön csak ide! Maga szerint az ott micsoda?

Vagy tizenkét méter mélységben sötét kupac hevert; olyan volt, akár egy halom ócska ruha.

- Jézusom - állt el a doktor lélegzete. - Valaki lezuhant a szikláról. Le kell jutnunk.

A két férfi egymás mellett mászott le a sziklán, az edzettebb Bobby segített a másiknak. Végre odaértek a baljós, sötét halomhoz. Megyven év körüli férfi volt; még lélegzett, bár az eszméletét elvesztette.

Az orvos megvizsgálta, megtapogatta a végtagjait, kitapintotta a pulzusát, felhúzta a szemhéját. Melléje térdelt, úgy fejezte be a vizsgálatot. Aztán fejcsóválva nézett föl Bobbyra, aki elég gyalázatosan érezte magát.

- Semmit sem tehetünk - mondta. - Szegény fickónak vége. A gerince tört el. Hát igen. Gondolom, nem ismerte ezt az ösvényt, és mikor a tengerről fölszállt a köd, átlépett a sziklaperemen. Hányszor szoltam már a városi tanácsnál, hogy ide korlátot kellene tenni!

Fölállt.

- Elmegyek segítségért - mondta. - Intézkedni kell, hogy fölvigyék. Mindjárt besötétedik. Itt maradna?

Bobby rábólintott.

- Egyáltalán semmit nem tehetünk? - kérdezte.

- Semmit - rázta a fejét az orvos. - Már nem tart soká... a pulzusa nagyon gyorsan gyengül.

Legfeljebb húsz perce van hátra. Elképzelhető, hogy az utolsó pillanatban visszanyeri az eszméletét; bár nem valószínű. Mégis...

- Hogyne - vágott közbe Bobby. - Itt maradok. Menjen csak. Ha magához tér, nincs valami fájdalomcsillapító vagy más...? - tétovázott.

- Nem lesznek fájdalmai - rázta meg a fejét az orvos. - Egyáltalán nem.

Elfordult, és sietve indult fölfelé a sziklán. Bobby addig nézett utána, míg búcsút intve el nem tűnt odafönn.

Bobby egy-két lépéssel odébb ment a keskeny peremen, leült egy sziklakiszögellésre, és cigarettára gyújtott. Nagyon megrázta az eset. Ez volt az első személyes élménye betegségről vagy halálról.

Micsoda rohadt dolgok vannak! Kis páragomoly egy derűs estén, egy rossz lépés... és mindenek vége. Milyen egészséges kinézésű, remek fickó. A közeledő halál sápadtsága sem bír napsütötte bronzszínével. Nyilván sokat volt a szabadban... valószínűleg külföldön. Bobby alaposabban szemügyre vette... göndör gesztenyeszín haját, melybe alig vegyült egy-két ősz szál a halántékon, markáns orrát, határozott állát, szétnyíló ajka közül kivillanó fehér fogát. Széles vállát, keskeny, izmos kezét. A férfi lába különös szögbe csavarodott. Bobby megborzongott, és ismét az arcába nézett. Rokonszenves arc, vidám, elszánt, életrevaló. A szeme, gondolta, alighanem kék.

Mikor idáig jutott, hirtelen kinyílt a férfi szeme.

Valóban kék volt... tiszta mélykék. Egyenesen Bobbyra nézett. Egyáltalán nem zavarosan vagy tétován. Nagyon is értelmesnek látszott. Figyelmesen nézett, és mintha kérdezett volna valamit.

Bobby felugrott, s a férfi felé indult. Mielőtt

odaért volna, a másik megszólalt. Nem gyenge hangon... tisztán és érthetően.

- *Miért nem szóltak Evansnak?*- kérdezte.

Aztán összerándult a teste, szeme lecsukódott, álla leesett...

Halott volt.

MÁSODIK FEJEZET

Apák és fiúk

Bobby mellétérdelt, de nem volt kétség. A férfi meghalt. Az utolsó pillanatban magához tért, hirtelen kérdezett valamit, és aztán... vége.

Bobby kissé szégyenkezve a halott zsebébe nyúlt, kihúzott egy selyem zsebkendőt, és tiszteletteljesen betakarta vele a férfi arcát. Többet nem tehetett.

Aztán észrevette, hogy közben kirántott az idegen zsebéből még valamit. Egy fényképet; ahogy visszatette, rápillantott.

Női arc volt: különös, megragadó arc. Távol ülő szemű, szőke nőé. Fiatal volt, nem lehetett több harmincévesnél; a fiatalember figyelmét nem is annyira a szépsége ragadta meg, mint inkább az, hogy nem lehetett szabadulni az emlékétől. Ezt az arcot, gondolta magában, nem felejtí d egykönnyen az ember.

Gyöngéden és áhítattal visszatette a fényképet, .íztán megint leült, és várta az orvost.

Lassan telt az idő... legalábbis a várakozó fiúnak. Különb is, eszébe jutott, hogy apjának megígérte: orgonálni fog az este hatórai istentisz- I < "léten... és tíz perc múlva hat. Természetesen ezt most apja is megérti majd, de azért jobb lett volna, h.i Bobby nem felejt el üzeni az orvossal. Tho- ....s Jones tiszteletes úr fölöttébb ingerlékeny K -i líú volt. Mindennek szörnyű nagy feneket kerí- leil, aztán az izgalom az emésztőszerveire ment, .ii iii nagy fájdalommal járt. Bobby szájalmas, vén

tökfilkónak tartotta az apját, de azért nagyon szeretete. Jones tiszteles úr viszont szájalmas, zöldfü-lű tökfilkónak tartotta negyedik fiát, és minden-áronjobb útra akarta téríteni, s eközben Bobbynál jóval kevesebb türelmet tanúsított.

Szegény öreg - gondolta Bobby. - Megint jól fölizgatja magát. Majd nem tudja, elkezdje-e az istentiszteletet vagy sem. Addig mérgeződik, míg alaposan megfájdul a gyomra, és nem bír vacso-rázni. Annyi esze nem lesz, hogy rájöjjön, nyilván nem ültetném fel, ha nem volna rá komoly okom... meg hát különben sem fontos az egész. Ő nem így fogja látni. Aki már elmúlt ötvenéves, egytől egyig agyalágyult... halálra izgatják magu-kat minden semmiségen. Gondolom, rosszul nevelték őket, most meg már nem tudnak segíteni rajta. Szegény öregem, annyi esze sincs, mint egy csirkének.

Ahogy ott ült, ingerült szeretettel töprengett az apjáról. Úgy érezte, otthon töltött napjai csak azzal telnek, hogy enged az öreg képtelen elgondolásai-nak. Jones tiszteletes úr pedig úgy érezte, ő enged szüntelenül, ám ezt a fiatal nemzedék észre sem veszi, és egyáltalán nem méltányolja. Micsoda különbségek adódhatnak egy-egy kérdés megíté-lésében!

Már egy örökkévalóság telt el azóta, hogy a doktor elment! Rég vissza kellett volna érnie.

Bobby fölállt és rosszkedvűen toporgott. Hirte-len valami neszt hallott fönről, és felnézett: örült, hogy a segítség megérkezett, és rá már nincs szükség.

De nem az orvos volt, hanem egy ismeretlen, térdnadrágos férfi.

- Kérem - szólta le a jövevény -, valami baj van? Baleset történt? Segíthetek valamiben?

Kellemes hangú, magas férfi volt. Bobby nem sokat látott belőle, mert már igen gyorsan sötétedett.

Elmondta, mi történt. Az ismeretlen megdöbent kommentárokkal kísérete beszámolóját.

- Tehetek valamit? - kérdezte. - Hozzak segítséget, vagy ilyesmi?

- Már útban van a segítség - válaszolta Bobby.

- Nem látja őket közeledni?

- Egyelőre sehol semmi.

- Az a helyzet - folytatta Bobby -, hogy nekem hatkor valami dolgom lenne.

- De nem akarja itt hagyni...

- Nem nagyon - mondta Bobby. - Persze a szerencsétlen fickó halott, meg minden, és úgyse tehet senki semmit, de akkor is...

Elakadt, mert mindig nehezen boldogult a zűrzavaros érzelmek kifejtésével.

De úgy látszik, a jövevény megértette.

- Hát persze - mondta. - Ide figyeljen, én lemegyek... mármint ha tudok... és bevárom azokat a fickókat.

- Megtenné? - kérdezte Bobby hálásan. - Tudja, az apám miatt. Igazán rendes az öreg, csak mindentől kiborul. Látja az utat? Egy kicsit balra... most jobbra... ez az. Nem is olyan nehéz.

Irányította a másikat, s végül ott álltak egymással szemben a keskeny párkányon. Az idegen harmincöt éves lehetett. Jellegtelen arcára odakíváncozott volna a monokli meg egy kis bajusz.

- Nem vagyok ismerős errefelé - magyarázta.

- Egyébként a nevem Bassington-ffrench. Házat akarok venni, azért vagyok itt. Istenem, micsoda szörnyűség! Nem vette észre a szakadékot?

- A tengerről felszállt a köd - bólintott Bobby.

- Elég veszélyes ez az ösvény. Na, viszontlátásra.

Es nagyon köszönöm. Rohannom kell. Igazán rendes magától.

- Cígyan, semmiség - tiltakozott a másik. - Bárki megtenné. Nem hagyhatjuk itt csak úgy a szerencsétlent... szóval, valahogy nem volna helyénvaló.

Bobby fölmászott a meredek ösvényen. Mikor fölért, intett az idegennek, aztán futásnak eredt. Siettében nem került az úton a temetőkapuig, hanem átugrott a falon. Az eljárást a lelkész a sekrestye ablakából látta, és mélységesen helytelenítette.

Öt perccel múlt hat, de még szólt a harang.

A magyarázatok és szemrehányások az istentisztelet utánra maradtak. Bobby lihegve roskadt le a helyére, és állította be az ősrégi orgona regisztereit. Cíjái szinte maguktól fogtak bele Chopin gyászindulójába.

Az istentisztelet után a lelkész felelősségre vonta a fiát, inkább szomorúan, mint neheztelőleg (amint nyomatékosan kifejtette).

- Kedves fiam, ha valamit nem tudsz tisztességesen elvégezni, inkább bele se fogj. Tudom, hogy neked meg az ifjú barátaidnak nincs időérzetek, de van Valaki, akit nem szabad megvárakoztatnunk. Magad vállaltad ezt a szolgálatot. Nem kényszerítettem rá. Ám te gyarlóságodban előbbre valónak láttad a golfot...

Bobby jobbnak látta, ha közbelép, mielőtt apja túlságosan belelovalná magát.

- Sajnálom, apa - mondta szokott vidám hányavetiségével. — Ezúttal nem az én hibám. Egy holttestet őriztem.

- Mit csináltál?

- Őriztem egy fickót, aki lesétált a szikláról. Tudod... ott a szakadéknál... a tizenhetedik elüté-

si helynél. Épp akkor szállt fel a tengerről a köd, ő meg nyilván csak ment tovább, egyenest a szakadékba.

- Jóságos ég! - kiáltott fel a lelkész. - Micsoda tragédia! Szörnyethalt a szerencsétlen?

- Nem. Csak elveszítette az eszméletét. Közvetlen azután halt meg, hogy Thomas doktor elment segítségért. De én akkor is úgy éreztem, ott kell kuksolnom... egyszerűen nem voltam képes fáképnél hagyni. Aztán szerencsére arra jött egy fickó, hát átadtam neki az előgyászoló feladatát, és ideügettem, amilyen gyorsan csak tudtam.

- Jaj, drága fiam - sóhajtott fel a pap. - Hát semmi sem tudja a te szájalmas érzéketlenségedet kikezdeni? El sem mondhatom, mennyire elszomorít ez engem. Íme, szembekerültél a halállal... a hirtelen halállal. És képes vagy tréfálkozni rajta! Egyáltalán nem ráz meg. A te nemzedéknek minden, a világon minden csak tréfa, bármilyen szent dolog legyen is.

Bobby egyik lábáról a másikra állt.

Ha az apja nem tudja belátni, hogy az ember viccel azon, amit nehezen visel el... az ő dolga! Ezen nincs mit magyarázni. Amikor halálról megtragédiáról van szó, az ember szedje össze magát.

De mit is várhatna? Aki elmúlt ötven, az már úgysem ért meg semmit. Lehetetlen elképzeléseik vannak mindenről.

Nyilván a háborútól van - mentegette magában Bobby. - Úgy kikészítette őket, hogy sose tértek magukhoz.

Szégyellte magát az apja miatt, és sajnálta az öreget.

- Sajnálom, apa - mondta, mert világosan látta, hogy itt nem segít a magyarázat.

A lelkész is sajnálta a fiát, hisz látta, milyen

zavarban van, és ő is szégyenkezett miatta. Képtelen az életet komolyan venni. Milyen hetykén és arcátlanul kér még bocsánatot is.

Ahogy elindultak a lelkészlak felé, mindegyik kétségbeesetten igyekezett segítséget találni a másiknak.

Csak tudnám, mikor talál Bobby valami munkát... - gondolta a lelkész.

Csak tudnám, meddig bírom ki még idehaza... - gondolta Bobby.

De azért nagyon szerették egymást.

Vonaton

A kalandját követő eseményeknek Bobby nem volt tanúja. Másnap reggel fölutazott a városba egy barátjához, aki használatú-kereskedést akart nyitni, és számított a segítségére.

Bobbynak két nap alatt sikerült közmegelegedésre elintéznie mindent, és a 11.30-as vonattal hazautazott. Épphogy elérte. Akkor robbant be a Paddington pályaudvarra, mikor az óra 11.28-at mutatott, lerohant az aluljáróba, s mikor a 3-as peronon felbukkant, épp kigördült a vonat; a háta mögött méltatlankodó kalauzokkal meg hordárokkal mit sem törődve felugrott a legközelebbi kocsiba.

Ahogy föltépte az ajtót, négykézlábra esett, föltápáskodott, az ajtót becsapta egy fürge hordár, Bobby pedig szemben találta magát a vasúti kocsi egyetlen utasával.

Az első osztályú kocsi menetiránnyal szemközti sarkában fekete hajú lány cigarettázott. Piros szoknyát viselt, rövid zöld kabátot és élénk kék színű sapkát, s bár némiképp emlékeztetett egy ltintornás majmára (hosszúkás, szomorú, sötét zemével és durcás arcával), határozottan vonzó |i -lenség volt.

Bobby bocsánatkérést hebegett, de elakadt a szava.

- Nahát, Frankié! - mondta. - Ezer éve nem lil tálak.

- Én sem téged. Úlj le és mesélj.

- A jegyem színe nem megfelelő - vigyorodott el Bobby.

- Nem érdekes — nyugtatta meg Frankié szívélyesen. - Majd kifizetem helyetted a különbözetet.

- A gondolat is sérti férfiúi büszkeségemet - tiltakozott Bobby. - Hogyan engedhetném, hogy egy hölgy fizessen helyettem?

- Ahogy elnézem, manapság másra sem vagyunk jók - közölte Frankié.

- Kifizetem a különbözetet magam — jelentette ki Bobby hősiezen, amikor egy testes, kék ruhás férfiú jelent meg a folyosóra nyíló ajtóban.

- Bíz rád - intette le Frankié.

Nyájasan a kalauzra mosolygott, aki a sapkájához emelte a kezét, majd átvette tőle a fehér kártyát, és kilyukasztotta.

- Jones úr átjött hozzám egy kicsit beszélgetni — mondta Frankié. — Cjgye, nem baj?

- Csak tessék, kisasszony. Az úr nyilván nem marad sokáig - köhintett udvariasan a kalauz. - Bristol után jövök legközelebb - tette hozzá jelentősegteljesen.

- Mi mindent el lehet intézni egy mosollyal - állapította meg Bobby, amikor a hivatalos közeg visszavonult.

- Nem vagyok benne biztos, hogy a mosolyom tett rá ekkora hatást - csóválta a fejét Lady Frances Derwent elgondolkozva. - Azt hiszem, inkább apámnak az a szokása, hogy utazáskor mindenkinek ad öt shilling borraivalót.

- Azt hittem, egyszer s mindenkorra hátat fordítottál Walesnek, Frankié.

- Tudod miért, kedvesem - sóhajtott föl Frankié. - A szülők olyan régimódiak. Ehhez vedd hozzá a fürdőszobák állapotát, meg azt, hogy az ember nem tud mit kezdeni magával, és nem

találkozik senkivel... hisz már egy teremtettt lélek sem hajlandó huzamosan időzni vidéken! Állítólag takarékoságból nem akarnak olyan messzire elmenni. Hát akkor mondd meg, mit tehet egy lány?

Bobby átlátta a problémát, s együttérzően csóválta a fejét.

- Csakhogy a tegnapi vacsora után úgy éreztem — folytatta Frankié —, ennél már otthon se lehet rosszabb.

- Miért, mi volt a baj veled?

- A világon semmi. Épp olyan volt, mint a többi, csak még olyanabb. Úgy volt, hogy fél kilenckor lesz a Savoyban. Néhányan negyed kilenckor odaértünk, és persze egy csomó emberrel összefutottunk, de úgy tíz körül már mindenki a helyén ült Megvacsoráztunk, aztán egy idő után továbbmentünk a Marionette-be, mert az a hír járta, hogy razzia lesz, de aztán semmi sem lett, egyszerűen dögunalmas volt, és ittunk egy kicsit, aztán továbbmentünk a Bullringbe, és az még döglöttebb volt, aztán elmentünk egy kávézóba, aztán egy halsütőhöz, aztán gondoltuk, megreggelizünk Angéla nagybátyjánál, hátha felháborodik, de nem háborodott fel... csak unatkozott, aztán valahogy hazavonszoltuk magunkat Komolyan mondom, Bobby, az egész nem éri meg.

- Nyilván nem - nyomta el Bobby feltámadó irigységét.

Álmában sem gondolhatott volna arra, hogy tagja lehet a Marionettének vagy a Bullringnek.

Különös volt a kapcsolata Frankie-vel.

Gyerekkorukban ő meg a testvérei együtt játszottak a kastélybeli gyerekekkel. Most hogy mindannyian felnőttek, ritkán találkoztak. Ha mégis, keresztnéven szólították egymást, és tege-

zódtek. Amikor Frankié nagy ritkán hazajött, Bobby meg a fivérei többször átmentek hozzájuk teniszezni. De Frankie-t meg a két bátyját nem hívták meg a lelkészlakba. Mintha mindenki tapintatosan tudomásul vette volna, hogy nem éreznék igazán jól magukat. A tenisznél viszont mindig szükség volt férfi játékosokra. Bár tegeződtek, volt némi feszélyezettség a kapcsolatukban. A Derwent család talán egy árnyalattal barátságosabb volt a kelleténél, mintha jelezni akarnák, hogy „nincs köztünk semmi különbség”. A Jones fiúk viszont egy árnyalattal kimértebbek voltak, mintha semmiképp sem akarnának több barátsággal kérkedni, mint amennyit felajánlanak nekik. Már semmi sem kötötte össze őket, csak néhány gyerekkori emlék. De azért Bobby nagyon szerette Frankie-t, és mindig nagyon örült, ha a sors véletlenül összehozta őket.

- Olyan elegendő van mindenkiből - mondta Frankié unottan. - Neked nem?

Bobby elgondolkozott.

- Azt hiszem, nem.

- Hát ez csodálatos!

- Nem azt akarom mondani, hogy csupa életvidámság vagyok - mondta Bobby, mert nem szeretett volna fájdalmat okozni. - Ki nem állhatom azokat az embereket, akikből dől az életvidámság.

Frankié már a gondolatra is megborzongott.

- Ne is mondd! - suttogta. - Szörnyűségesek. Megértően néztek egymásra.

- Most jut eszembe - szólalt meg Frankié -, hogy is volt azzal a férfival, aki lezuhant a szikláról?

- Mi találtuk meg Thomas doktorral - mondta Bobby. - De te honnan tudsz róla?

- Az újságban láttam. Nézd! - bökött rá a „Végzetes baleset a tengeri ködben” című rövid hírre:

Tegnap este azonosították a marchbolti tragédia áldozatát a halott zsebében talált fénykép segítségével. Bebizonyosodott, hogy a fénykép Mrs. Leo Caymant ábrázolja. Érintkezésbe léptek Mrs. Caymannel, és ő azonnal Marchboltba utazott, ahol felismerte az elhunytban bátyját, Alex Pritchardot. Mr. Pritchard a közelmúltban tért vissza Sziámból. Tíz évig élt Angliától távol, s most hosszabb gyalogtúrára indult. A halottszemlére holnap kerül sor Marchboltban.

Bobby előtt megjelent a különös, megragadó arc a fényképről.

- Azt hiszem, vallomást kell tennem a halottszemlén - mondta.

- Csuda izgalmas. Elmegyek és meghallgatlak.

- Nem hiszem, hogy különösebben izgalmas lesz. Tudod, mi éppen csak megtaláltuk.

- Halott volt?

- Akkor még nem. Körülbelül negyedóra múlva halt meg. Egyedül voltam vele.

Elhallgatott.

- Elég nyomasztó. - Frankié azonnal megértette, nem úgy, mint Bobby apja.

- Persze nem érzett semmit...

- Biztos?

- De akkor is... szóval... csupa élet volt... az a fajta ember, aki... micsoda rohadt halál... egyszerűen lelépni a szikláról valami ostoba kis tengeri köd miatt.

- Jól mondod, barátom - a mondatban ezúttal is együttérzés, megértés rejlett. - A hűgát láttad? - kérdezte Frankié egy idő múlva.

- Nem. Két napig fönt voltam a városban. Egy barátommal kellett beszélnem, mert együtt aka-

runk gépkocsi-kereskedést nyitni. Biztos emlékszel Badger Beadonra.

- Emlékszem?

- Hát persze. Az nem lehet, hogy elfelejtetted a jó öreg Badgert. Bandzsít.

Frankié összeráncolta a homlokát.

- Olyan idétlenül röhög - magyarázta Bobby előzőeken.

Frankié még mindig csak a homlokát ráncolta.

- Mikor gyerekek voltunk, leesett a pónijáról - folytatta Bobby. - Fejjel beleállt a sárba, a lábánál fogva kellett kihúznunk.

- Megvan! - bólintott Frankié. - Tudom már. Dadogott.

- Most is dadog - jelentette ki büszkén Bobby.

- Nem volt valami csirkefarmja, ami csődbe ment? - kérdezte Frankié.

- De igen.

- Aztán beállt egy tőzsdeügynökhöz, és egy hónap után kirúgták?

- **Ez az.**

- Aztán elküldték Ausztráliába, de visszajött?

- Ügy van.

- Bobby, ugye nem akarsz pénzt fektetni ebbe a vállalkozásba?

- Nekem nincs befektetni való pénzem.

- Még szerencse.

- Természetesen Badger megpróbált keresni valakit, aki befektet némi tőkét. De hát ez nem olyan egyszerű, mint hinnéd.

- Ha az ember körülnéz — mondta Frankié —, az a benyomása támad, hogy az embereknek nincs semmi sütnivalójuk... pedig lám, mégiscsak van.

Bobby végre felfogta a megjegyzések lényegét.

- Ide figyelj, Frankié — mondta. — Badger nagyon rendes fickó... kevés ilyen akad.

- Ezek mindig rendesek - állapította meg Frankié.

- Kicsodák?

- Hát akik elmennek Ausztráliába, aztán visszajönnek. Honnan szerzett pénzt ehhez a vállalkozáshoz?

- Meghalt egy nagynénje vagy kicsoda, és ráhagyott egy hat autónak való garázst, fölötte három szobával, a családja meg összedobott száz fontot, hogy vegyen belőle használt kocsikat. Nem is hinnéd, milyen jutányos áron lehet használt kocsikhoz jutni.

- Egyszer vásároltam egyet - mondta Frankié.

- Fájdalmas téma. Inkább hagyjuk. De miért hagytad ott a Haditengerészetet? Csak nem küldtek el? A te korodban.

Bobby elvörösödött.

- A szemem miatt - dünnyögte mogorván.

- Emlékszem, mindig elég bajod volt a szemmeddel.

- Hát igen. De azért átcsúsztam. Csak aztán a külföldi szolgálat... tudod, az erős fény... nem tett valami jót neki. Úgyhogy... szóval... ki kellett lépnem.

- Elég keserves - mondta Frankié halkán, és kinézett az ablakon.

Beszédes csönd támadt.

- Akkor sem kellett volna - tört ki Bobby. - Nem is olyan rossz a szemem... és már nem fog romlani, azt mondják. Nagyon jól boldogultam volna.

- Szerintem nincs a te szemmeddel semmi baj - nézett Frankié mélyen Bobby őszinte, barna szemébe.

- így aztán - folytatta Bobby - most Badger társa leszek.

Frankié rábólintott.

Egy felszolgáló kinyitotta az ajtót és beszólt: - Első ebéd.

- Megyünk? - kérdezte Frankié.

Átmentek az étkezőkocsiba.

Amikor várható volt a kalauz érkezése, Bobby rövid stratégiai visszavonulást fogatosított.

- Fölösleges túlságosan próbára tenni a lelkiismeretét.

Frankié azonban kijelentette, hogy szerinte a kalauzoknak nincs lelkiismeretük.

Öt óra után pár perccel értek Silehamba, Marchbolt vasútállomására.

- Kijön elém a kocsi - mondta Frankié. - Haza-viszlek.

- Köszönöm. Legalább nem kell két mérföldön át cipelnem ezt a dögöt - rúgott Bobby megvetően a bőrröndjébe.

- Nem két mérföld, hanem három - jegyezte meg Frankié.

- Csak kettő, ha a gyalogösvényen mész, a golfpályán át.

- Ott, ahol...

- Igen... ahol az a fickó lezuhant

- Az nem lehet, hogy valaki lelökte, ugye? - kérdezte Frankié, amint átadta a neszesszerét a szobalányának.

- Hogy lelökték? Jézusom, dehogy. Miért kérded?

- Csak mert úgy sokkal izgalmasabb lenne, nem igaz? - mondta Frankié álmatagon.

A halottszemle

Másnap került sor a halottszemlére Alex Pritchard ügyében. Thomas doktor vallomást tett a holttest felfedezésének körülményeiről.

- A halál akkor még nem állt be? - kérdezte a halottkém.

- Nem, az illető még lélegzett. Mindazonáltal felépülésére nem volt semmi remény, ugyanis...

A továbbiakban megsokasodtak a szakkifejezések. A halottkém az esküdtszék segítségére sietett:

- Mindennapi nyelven ez azt jelenti, hogy az illetőnek eltört a gerince?

- így is lehet mondani - hagyta rá Thomas doktor csüggedten.

Előadta, hogyan ment segítségért, s bízta a haldoklót Bobbyra.

- Mármost a szerencsétlenség okára nézve mi az ön véleménye, doktor úr?

- Azt mondanám, nagyvalószínűséggel megállapítható (mármint az elmeállapotára vonatkozó mindenféle bizonyíték hiányában), hogy az illető véletlenül lépett a szakadékba. A tengerről köd szállt fel, és éppen azon a helyen hirtelen a szárazföld belseje felé kanyarodik az ösvény. A köd miatt az illető feltehetőleg nem vette észre a veszélyt, és egyenesen folytatta útját... ebben az esetben a második lépésnél már a szakadékban volt.

- Erőszakos beavatkozásnak nem volt semmi nyoma? Egy másik személy kezétől?

- Csak azt mondhatom, hogy a sérülések teljes mértékben származhatnak abból, hogy a test nekiütközött a tizenöt-húsz méternyi mélységben lévő sziklának.

- Fennmarad ezek után is az öngyilkosság lehetősége?

- A lehetőség természetesen fennáll. De hogy az elhunyt véletlenül lépett a szakadékba, vagy levetette magát, arról én semmit sem tudok mondani.

Következőnek Róbert Jonest szólították.

Bobby elmondta, hogy az orvossal golfozott, megpördült a labdája, és a tenger felé röpült. Épp akkor szállt fel a tengerről a köd, és rosszak voltak a látási viszonyok. úgy vélte, kiáltást hall, s megfordult a fejében, hogy talán a labdája talált el valakit, aki a gyalogösvényen közeledett. Végül azonban belátta, hogy nem röpülhetett odáig a labda.

- Megtalálta a labdát?

- Igen, körülbelül száz méterrel az ösvényen innen.

Aztán részletezte, hogyan folytatták a játékot a következő elütőhelytől, és hogyan ütötte ő maga a szakadékba a labdát.

Itt a halottkém megállította, hiszen vallomásával megismételte volna az orvosét. De alaposan kikérdezte a kiáltásról, amelyet hallott, vagy hallani vélt

- Kiáltás volt, ennyi az egész.

- Segélykiáltás?

- Egyáltalán nem. Csak valami kiáltás. Az igazat megvallva nem is voltam benne egészen biztos, hogy hallottam.

- Réműlt kiáltás?

- Igen, inkább az - mondta hálásan Bobby. - Amilyet akkor hallat valaki, ha váratlanul eltalálja egy labda.

- Vagy ha váratlanul a semmibe lép, mikor azt hiszi, ösvény van a lába alatt?

- Igen.

S miután beszámolt róla, hogy a férfi meg is halt körülbelül öt perccel azután, hogy az orvos segítségért indult, Bobby szenvedése véget ért.

A halottkém most már igyekezett minél hamarabb a végére jutni a tökéletesen egyértelmű ügynek.

Beszólították Mrs. Caymant.

Bobbynak elállt a lélegzete mélységes csalódottságában. Hová lett az az arc a halott zsebéből kihulló fényképről? A fényképészek a világ legnagyobb csalói, gondolta Bobby utálkozva. Semmi kétség, a felvétel jó néhány éve készült, de akkor is nehéz volt elhinni, hogy abból az elbűvölő, tágra nyílt szemű szépségből ilyen cinikus külsejű, kitépett szemöldökű, festett hajú néember lett. Réműletes dolgokat művel az idő, gondolta Bobby hirtelen. Milyen lesz például Frankié húsz év múlva? Megborzongott.

Közben Amelia Cayman, Paddington, St. Leonard's Gardens 17. szám alatti lakos vallomást tett

Az elhunyt egyetlen fivére, Alexander Pritchard. utoljára a tragédia előtti napon találkozott vele, amikor megtudta tőle, hogy walesi gyalogtúrára készül. Bátyja a közelmúltban tért vissza Keletről.

- Úgy látszott, derűs, normális lelkiállapotban van?

- Igen, hogyne. Alex mindig vidám volt.

- Az ön tudomása szerint nem nyomasztotta semmi?

- Biztos vagyok benne, hogy nem. Alig várta, hogy útra keljen.

- Nem voltak anyagi gondjai... vagy bármi más problémája a közelmúltban?

- Mos, az igazat megvallva erre nem tudok válaszolni - mondta Mrs. Cayman. - Hisz tudják, csak most jött haza, s azt megelőzően tíz évig nem találkoztunk, és hát nem volt valami jó levélíró. De Londonban többször elvitt színházba meg vacsorázni, és néhány ajándékot is kaptam tőle, úgyhogy aligha volt pénzsűkében, s olyan jókedvűnek láttam, nem tudom elképzelni, hogy bármi más nyomasztotta volna.

- Mivel foglalkozott a bátyja, Mrs. Cayman?

A hölgy mintha kissé zavarba jött volna.

- Az igazat megvallva nem mondhatnám, hogy pontosan tudom. Terepkutatással... azt mondta. Ritkán jött Angliába.

- Semmilyen okról nem tud, ami esetleg arra késztehetette, hogy véget vessen az életének?

- Jaj, dehogy! Én nem is tudom elhinni, hogy ilyesmit tett volna. Csak véletlen baleset lehetett.

- Hogyan magyarázza azt a tényt, hogy a fivérénel nem volt semmiféle csomag... még egy hátizsák sem?

- Nem szeretett hátizsákot cipelni. úgy tervezte, minden másnap felad egy csomagot. Egyet postára is adott elutazás előtt az éjszakai holmijával meg egy pár zoknival, csak rosszul címezte meg, Denbighshire helyett Derbyshire-t írt, úgyhogy a küldemény csak ma ért oda.

- Ertem már! Ez magyarázatul szolgál egy némiképp homályos pontra.

Mrs. Cayman azzal folytatta, hogyan keresték meg őt a fényképész útján, akinek a neve ott volt a felvételen, amelyet magával vitt a bátyja. Ő pedig a férjével együtt leutazott Marchboltba, és azonnal felismerte a holttestben a fivérét.

Az utolsó szavaknál hangosan szífogott, aztán sírva fakadt.

A halottkém mondott néhány megnyugtató szót, és elbocsátotta.

Aztán az esküdtszékhez fordult. Az a feladatuk, hogy megállapítsák, milyen körülmények közt lelte halálát ez a férfi. Szerencsére az eset meglehetősen egyszerűnek látszik. Semmi sem utal arra, hogy Mr. Pritchardot aggasztotta vagy nyomasztotta valami, vagy olyan lelkiállapotban volt, amely arra készítette volna, hogy véget vessen az életének. Épp ellenkezőleg, a legjobb egészségnek és kedélynek örvendett, és várakozással tekintett vakációja elébe. Sajnálatos módon az a helyzet, hogy amikor a tengerről felemelkedik a köd, a sziklán futó ösvény igen veszélyes, és minden bizonnyal egyet fognak érteni vele abban, hogy ideje volna valamit tenni ebben az ügyben.

Az esküdtszék késedelem nélkül meghozta a döntést

- Megállapítjuk, hogy az elhunyt véletlen baleset áldozata lett, és kiegészítésül meg kívánjuk jegyezni: meggyőződésünk szerint a városi tanácsnak haladéktalanul intézkednie kellene, hogy kerítést vagy korlátot emeljenek az ösvény szakadék fölötti szakaszának tenger felőli oldalán.

A halottkém helyeslően rábólintott.

A halottszemle véget ért.

Caymanék

Amikor vagy fél óra múlva Bobby visszaért a Ielkészlakba, kiderült: továbbra is foglalkoznia kell Alex Pritchard halálával. Azzal fogadták, hogy Mr. és Mrs. Cayman beszélni szeretne vele, s apja dolgozószobájában várják. Mikor belépett, apja hősiezen társalgott a vendégekkel, ahogy az illendőség megkívánja, de szemmel láthatólag nem sok öröme telt benne.

- Itt van — mondta némi megkönnyebbüléssel.
- Megjött Bobby.

Mr. Cayman fölállt, és kinyújtott kézzel ment a fiatalember elé. A nagydarab, pirosposzgás férfi fölöttébb szívélyesnek mutatkozott, de hideg, kis-sé ravasz tekintete rácáfolt a modorára. Ami Mrs. Caymant illeti, a maga feltűnő, közönséges mód-ján még csinos is volt, de vajmi kevésbé hasonlí-tott arra a régi fényképére, s ábrándos, szomorú tekintetének nyoma sem maradt. Igazság szerint, gondolta Bobby, ha ő magára nem ismer arról a régi fényképről, más aligha ismert volna rá.

- Lejöttem az asszonnyal - mondta Mr. Cay-man, és fájdalmas présbe szorította Bobby kezét -, hogy mellette legyenek. Ameliát szörnyen félzak-latta ez az ügy, ami nem is csoda.

Amelia szipogott.

- Beszélni akartunk magával - folytatta Mr. Cayman. - Hiszen szegény feleségem bátyja ügy-szólván a karjában halt meg. Mondanom sem kell, mindent tudni szeretne az utolsó pillanatairól.

- Hát persze - mondta Bobby szerencsétlenül.
- Hogyne, természetesen.

Idegesen vigyorgott, és azonnal magán érezte apja tekintetét... hallotta a keresztyéni beletörődés sóhaját.

- Szegény Alex - törölgette a szemét Mrs. Cayman. - Szegény, drága Alex.

- Hát igen - mondta Bobby. - Szörnyű dolog. Egyik lábáról a másikra állt.

- Tudja - nézett Mrs. Cayman reménykedve Bobbyra -, ha volt valami utolsó kívánsága, vagy hagyott valami üzenetet, természetesen szeretnék tudni róla.

- Hát persze - bólintott Bobby. - Csak hát az igazat megvallva nem hagyott.

- Egyáltalán semmit?

Mrs. Cayman csalódottnak látszott, s mintha nem hinne a fülének. Bobby bocsánatkérően nézett rá.

- Nem... szóval... őszintén szólva a világon semmit.

- Talán jobb is - mondta Mr. Cayman ünnepélyesen. - Ha az ember úgy hal meg, hogy nem nyeri vissza az öntudatát... nincsenek fájdalmai... igen, ezt kegyelemnek kell tekintened, Amelia.

- Talán igen - bólintott Mrs. Cayman. - Gondolja, hogy nem szenvedett?

- Biztos vagyok benne - állította Bobby.

- Hát legalább ezért hálásnak kell lennünk - sóhajtott mélyet Mrs. Cayman. - Tulajdonképpen reménykedtem, hogy hagyott valami végső üzenetet, de most már belátom, jobb így. Szegény Alex. Olyan egészségesen élt, annyit volt szabad levegőn.

- Gondoltam - jegyezte meg Bobby. Eszébe jutott a bronzbarnára sült arc, a mélykék szem.

Megnyerő férfi volt Alex Pritchard még utolsó pillanataiban is. Furcsa, hogy Mrs. Cayman bátyja volt, és Mr. Cayman sógora. Bobby úgy érezte, jobbat érdemelt volna.

- Igazán nagyon lekötelezett bennünket, higgye el - mondta Mrs. Cayman.

- Cígyan, semmiség - mondta Bobby. - Úgy értem... szóval, semmi mást nem tehettem... azt akarom mondani...

Reménytelenül belezavarodott.

- Sose felejtjük el magának - mondta Mr. Cayman. Bobbynak még egyszer el kellett viselnie azt a fájdalmas szorítást. Mrs. Cayman ernyedten nyújtotta a kezét. Aztán apjától búcsúztak. Bobby kikísérte őket.

- És maga mivel foglalkozik, fiatalember? - érdeklődött Cayman. - Szabadságon van itthon, vagy ilyesmi?

- Az időm nagy részét azzal töltöm, hogy állást keresek - vallotta be Bobby. - A Haditengerészetnél szolgáltam - mondta rövid szünet után.

- Nehéz idők... nehéz idők járnak mostanában - csóválta a fejét Mr. Cayman. - Hát, sok szerencsét kívánok, tiszta szívemből.

- Igazán köszönöm - mondta Bobby udvariasan.

utánuk nézett, ahogy végigmentek a gazzal benőtt kocsibehajtón.

Elgondolkozva állt Fejében egymást kergették a gondolatok... a zűrzavaros benyomások... a fénykép... az a lányarc, a távol ülő szemek, a laza hajkorona... és tíz-tizenöt évvel később a kikentkifent Mrs. Cayman, kitépett szemöldökével, táskás disznószemével (hová lettek azok a távol ülő szemek), közönséges, hennázott hajával. A fiatalágnak, ártatlanságnak nyoma sem maradt. Mi-

lyen szánalmas minden! Talán az a baj, hogy ehhez a kedélyeskedő, bárdolatlan fráterhez, ehhez a Mr. Caymanhez ment feleségül. Más férfi mellett talán szépen öregedett volna. Őszülne a haja, távol ülő szeme sima, sápadt arcból nézne a világba. Persze az is lehet, hogy mindenképpen...

Nagyot sóhajtott, és a fejét csóválta.

- Ez a legrosszabb a házasságban - állapította meg komoran.

- Mit mondtál?

Bobby arra rezzent föl, hogy előtte áll Frankié, akinek közeledő lépteit meg sem hallotta.

- Szervusz - üdvözölte.

- Szervusz. Mi van a házassággal? És kinek a házasságával?

- Általános érvényű megállapításra jutottam — jelentette ki Bobby.

- Nevezetesen...?

- A házasság megsemmisítő hatásáról.

- Ki semmisült meg?

Bobby elmagyarázta. Frankié semmi együttérzést nem mutatott.

- Ostobaság. A nő pontosan úgy néz ki, mint a fényképe.

- Mikor láttad? Ott voltál a halottszemlén?

- Persze hogy ott voltam. Mit képzelsz? Itt nem sok érdekes tennivaló akad. Egy halottszemle isteni adomány. Még sose láttam ilyet Borzasztóan izgalmas volt. Persze sokkal jobb lett volna, ha valami rejtélyes mérgezési ügy, szakértői jelentésekkel meg effélékkel, de hát az ember ne legyen nagyon igényes, ha az élet egyszerű örömeket kínál. Végig azt reméltem, hogy felmerül a bűntény gyanúja, de a jelek szerint sajnálatosan egyértelmű az ügy.

- Micsoda vérszomjas ösztöneid vannak, Frankié.

- Hát igen. Talán atavisztikus dolog (azt hiszem, így mondják). Mit szólsz hozzá? Nem is kérdés, atavisztikus vagyok. Az iskolában Majomképűnek csúfoltak.

- Kedvelik a majmok a gyilkosságokat? - érdeklődött Bobby.

- Úgy beszélsz, mint egy vasárnapi újság tudósítója - állapította meg Frankié. — Megkérdezzük tudósítónk álláspontját a problémát illetően.

- Tudod - tért vissza Bobby az eredeti témára -, ami a női Caymant illeti, nem értek egyet veled. A fényképen gyönyörű volt.

- Retusálták, ennyi az egész - vágott közbe Frankié.

- Akkor annyira kiretusálták, hogy másik nő lett belőle.

- Te vak vagy — állapította meg Frankié. — A fényképész mindent megtett, amire a fotográfia művészete képes, de akkor is elég pocskék maradt.

- Nekem egészen más a véleményem - közölte Bobby hűvösen. - Egyébként hol láttad?

- A helyi *Esti Visszhangban*.

- Nyilván rossz volt a nyomdai kivitel.

- Úgy látom, teljesen meghibbantál - csattant fel Frankié ingerülten -, egy ilyen kikent-kifent bestia miatt... igen, azt mondtam, bestia... amilyen ez a Cayman néember.

- De Frankié - mondta Bobby -, csodálkozom rajtad. És ráadásul a lelkészlak ajtajában. Ez úgyszólván megszentelt föld.

- Sajnálom, miért viselkedtél ilyen nevetségesen!

Mindketten hallgattak egy darabig, aztán Frankié hirtelen támadt mérge alábbhagyott.

- Az a nevetséges - mondta —, hogy ezen az átkozott némben veszekszünk. Azért jöttem, hogy megkérdezzem, nincs-e kedved golfozni.

- Dehogynincs, főnök - vágta rá Bobby boldogan.

Jókedvűen indultak a pálya felé, és attól kezdve a beszélgetés a jobbra elhúzó meg a célponttól balra repülő labda körül forgott, meg hogy miképp lehet egy nyesett labdát közelebb vinni a lyukhoz.

A közelmúlt tragédiája feledésbe merült, de aztán Bobby, aki egy gurító ütéssel éppen a lyukba tette a labdát, s így azonos volt az eredményük, egyszerre felkiáltott.

- Mi történt?

- Semmi. Csak valami eszembe jutott.

- Micsoda?

- Azok ketten... Caymanék... azt akarták megtudni, mondott-e a fickó valamit, mielőtt meghalt... és én azt mondtam nekik, hogy nem.

- Na és?

- Hát most eszembe jutott, hogy mondott.

- Ami azt illeti, nem a legjobb formádat hozod ma délelőtt.

- Nézd, nem olyasmi volt, amire ők gondoltak. Gondolom, ezért feledkeztem meg róla.

- Miért, mit mondott? - kérdezte Frankié kíváncsian.

- Azt, hogy: „*Miért nem szóltak Evansnak?*”

- De furcsa. Más semmit?

- Semmit. Egyszerre csak kinyitotta a szemét, és ezt mondta... egészen váratlanul... aztán meghalt szegény fickó.

- A, nem érdekes - mondta Frankié, amikor átgondolta a dolgot. - Szerintem fölösleges aggodnod miatta. Nem fontos.

- Persze hogy nem. De nem bánám, ha megemlítettem volna. Tudod, azt mondtam, egy árva szót sem szólt.

- Hát, ez annyi, mint a semmi - állapította meg Frankié. - Szóval ez nem olyan, mintha azt mondta volna: „Mondjátok meg Gladysnek, hogy mindig őt szerettem”, vagy „A végrendelet a diófa szekreterben van”, vagy valami hasonló romantikus végbúcsút, mint a regényekben.

- Szerinted nem érdemes megírnom nekik?

- Én nem bajlódnék vele. Úgysem lehet fontos.

- Nyilván igazad van - mondta Bobby, és megújult lelkesedéssel összpontosította minden figyelmét a játéokra.

De nem tudta végképp elhessegetni a gondolatot. Apróság volt, mégsem hagyta nyugodni. Nem ment ki a fejéből. Tudta, hogy Frankié álláspontja jogos és ésszerű. A dolog nem fontos... nem érdemes foglalkozni vele. Mégis bántotta a lelkiismeret. Ő azt mondta, hogy a haldokló nem mondott semmit. Márpedig ez nem igaz. Buta kis semmiség volt, de akkor sem hagyta nyugodni.

Végül aznap este hirtelen elhatározással leült, és írt Mr. Caymannek.

Kedves Mr. Cayman!

Csak most jutott eszembe, hogy az ön sógora mégis mondott valamit a halála előtt. Azt hiszem, szó szerint ezt: „Miért nem szóltak Evansnak?” Elnézését kérem, amiért délelőtt nem tettem említést róla, de korábban nem tulajdonítottam jelentőséget a dolognak, nyilván azért feledkeztem meg róla.

*Őszinte híve
Róbert Jones*

Ket napra ra megérkezett a válasz.

*Kedves Mr. Jones! [írta Mr. Cayman]
Most vettem kézhez 6-án kelt levelét. Nagyon
köszönöm, hogy ilyen pontosan elismételte
szegény sógorom utolsó szavait, bármilyen
jelentéktelenek voltak. Feleségem abban re-
ménykedett, hogy fivére valamilyen üzenetet
hagyott neki. Mindazonáltal nagyon köszö-
nöm a lelkiismeretességét.*

*Igaz híve
Leo Cayman*

Bobby úgy érezte, rendreutasították.

A piknik vége

Egy napra rá Bobby egészen másfajta levelet kapott:

Minden rendben van, öregem [írta Badger olvashatatlan macskakaparással, amely nem vett valami jó fényt a drága és előkelő iskolára, ahova annak idején járt]. Tegnap megvettem öt kocsit összesen tizenöt fontért - egy Austint, két Morrisset meg két Rovert Pillanatnyilag nem működnek éppenséggel, de azt hiszem, úgyahogy helyre tudjuk pofozni őket A fenébe is, egy autó mégiscsak autó. Ha elviszi a vevőt hazáig, már megtette a dolgát Hétfőn reggel akarok nyitni, és számítok rád, úgyhogy légy szíves, öregem, ne hagyj cserben, jó? Ez igazán nagyon rendes dolog volt a jó öreg Carrie nénitől Egyszer betörtem egy vén szivar ablakát, aki a szomszédja volt és minősíthetetlenül beszélt vele a macskái miatt, és ezt sose felejtette el nekem. Minden karácsonyra kaptam tőle egy ötöst... most meg ezt

Ebbe nem bukhatunk bele. Holtbiztos üzlet Úgy értem, az autó mégiscsak autó. Szinte ingyen adják Kicsit kipofozzuk a festést, a sok hülye úgyis csak azt látja. Majd meglátod, úgy beindul mint a parancsolat Szóval, ne felejtse el. Hétfőhöz egy hétre. Számítok rád.

*Szia
Badger*

Bobby közölte apjával, hogy hétfőhöz egy hétre fölutazik a városba, és munkába áll. A munka részletei távolról sem készítették a lelkézt viharos lelkesedésre. Itt kell megemlítenünk, hogy volt már dolga Badger Beadonnal az idők folyamán. Hosszú előadást intézett Bobbyhoz, hogy jól tenné, ha semmiért nem vállalna felelősséget. Mivel a tiszteletes úr pénzügyekben és üzleti ügyekben nem volt éppenséggel szaktekintély, tanácsai némi-képp híjával voltak a konkrétumoknak, de lényegüket tekintve nem adtak alkalmat félreértésre.

ugyanannak a hétnek a szerdáján Bobby újabb levelet kapott. Külföldre valló kézírással, dőlt betűkkel címezték meg. Tartalma kissé meglepte a fiatalembert.

A Buenos Aires-i Henriquez és Dalló cégtől érkezett, és hogy rövidre fogjuk, évi ezerfontos állást ajánlott Bobbynak a cégnél.

Az első pillanatokban a fiatalember azt hitte, álmodik. Évi ezer font. Figyelmesebben végigolvasta a levelet Említést tettek róla, hogy előnyben részesítik azokat, akik a Haditengerészetnél szolgáltak. Céloztak rá, hogy Bobbyt ajánlotta valaki (egy meg nem nevezett személy). Azonnali választ várnak, és Bobbynak vállalnia kell, hogy egy héten belül munkába áll Buenos Airesben, írták végül.

- Az ördögbe! - engedte szabadjára Bobby az érzelmeit kissé szerencsétlen formában.

- Ma de Bobby!

- Elnézést, apa. Elfelejtettem, hogy te is itt vagy. Mr. Jones megköszöri a torkát.

- Szeretném felhívni a figyelmedet...

Bobby úgy érezte, ezt az eljárást, amely rendszerint időigényesnek bizonyult, most mindenáron meg kell akadályoznia. Elég volt hozzá egyetlen rövid mondat.

- Valaki évi ezer fontot ajánlott.

A lelkész szája tátva maradt, s egyelőre nem jött ki rajta egy árva szó sem.

Most aztán elakadt a szava - gondolta Bobby elégedetten.

- Drága fiam, jól értettelek, azt mondtad, hogy valaki évi ezer fontot ajánlott neked? *Ezer fontot?*

- Egyből beletaláltál, apa - közölte Bobby.

- Lehetetlen - mondta a lelkész.

Bobby nem vette rossz néven a leplezetlen kételkedést. Saját elképzelése a maga piaci értékéről vajmi kevésbé különbözött apjától.

- Nyilván bolondok - helyeselt készségeen.

- Kicsoda... kik ezek az emberek?

Bobby a kezébe adta a levelet. A lelkész gyanakodva méregette, amíg a cvikkere után kotorászott. Végül kétszer is elolvasta.

- Rendkívül figyelemreméltó - állapította meg végül. - Igazán rendkívül figyelemreméltó.

- Örültek - állapította meg Bobby.

- ugyan, fiam - mondta a lelkész. - Végeredményben nagy dolog angolnak lenni. A tisztesség. Annak a jelképei vagyunk. Ezt az eszmét juttatta el a mi haditengerészetünk a világ minden sarkába. Hogy mit ér egy angol adott szava! Ez a dél-amerikai cég felismerte, micsoda kincs egy fiatalember, akinek a becsületességét semmi sem kezdheti ki, s akinek a hűségére munkaadói mindig számíthatnak. Mert egy angol mindig tisztességesen játszik, mindig...

- Sportszerűen - bólintott rá Bobby.

A lelkész kételkedően nézett a fiára. Ő is épp ezt akarta mondani, de Bobby hangjában volt valami különös, mintha nem kellene készpénznek venni, amit mond.

A fiatalember azonban a jelek szerint komolyan beszélt.

- Akkor is, apa - kérdezte -, miért éppen én?

- Mi az, hogy miért éppen te?

- Rengeteg angol van Angliában - magyarázta Bobby. - Lelkes fickók, egyik sportszerűbb, mint a másik. Miért éppen engem választottak?

- Talán a parancsnokod ajánlott.

- Meglehet. - Bobbynak mintha lettek volna kételyei. - De úgymint hiszen nem vállalhatom az állást.

- Hogyhogy nem vállalhatod? Ezt meg hogy érted, drága fiam?

- Tudod, már elígérkeztem. Badgerhez.

- Badgerhez? Badger Beadonhoz? Ostobaság, édes fiam. Ez most komoly dolog.

- Bevallom, nem könnyű - sóhajtott fel Bobby.

- Annak a gyerekes megállapodásnak, amit az ifjú Beadonnal kötöttél, ebből a szempontból nincs jelentősége.

- Az én szempontomból igenis van.

- Az ifjú Beadon teljességgel megbízhatatlan. Tudomásom szerint már rendkívül komoly gondokat és költségeket okozott a szüleinek.

- Hát, nem volt valami nagy szerencséje. Olyan pokolian megbízik mindenkiben.

- Szerencséje... még hogy szerencséje! Én inkább úgy mondanám, az a fiatalember még soha életében nem végzett komoly munkát.

- ugyan, apa, hogy mondhatsz ilyet! Hajnali ötkor kelt, hogy megetesse azokat az átkozott csirkéket. Igazán nem az ő hibája, hogy kiütött rajtuk a baromfinátha vagy micsoda.

- Én első perctől elleneztem ezt az autókereskedés-ügyet. Merő oktalanság. Le kell tenned róla.

- Az lehetetlen. Szavamat adtam. Nem hagyhatom cserben szegény öreg Badgert. Számít rám.

A vita folytatódott. A lelkész, Badger iránti elfogultságában, képtelen volt kötelező érvényűnek tekinteni a neki tett ígéretet. Bobbyt makacsnak és önfejűnek minősítette, aki léhán el akarja fecsérelni az idejét, a lehetséges legrosszabb társaságban. Bobby viszont csak azt ismételte egykedvűen és nem valami eredeti módon, hogy „nem hagyhatja cserben szegény öreg Badgert”.

A lelkész végül felháborodottan távozott, Bobby pedig azonnal leült, és megírta a Henriquez és Dalló cégnek, hogy nem fogadja el az ajánlatukat.

Levélírás közben nagyot sóhajtott. Soha vissza nem térő alkalmat mulaszt el.

De nem látott más megoldást.

Később, a golfpályán előhozakodott a problémával Frankie-nek. A lány figyelmesen hallgatta.

- Dél-Amerikába kellett volna menned?

- Igen.

- Szeretnél volna?

- Persze, miért ne?

Frankié felsóhajtott.

- Akárhogy is - mondta határozottan -, azt hiszem, jól tetted.

- Badger miatt?

- Igen.

- Nem hagyhattam cserben a szegény öreg balekot, ugye?

- Nem, de azért vigyázz, hogy a szegény öreg balek, ahogy te hívod, ne csináljon belőled bolondot.

- ugyan, nagyon fogok vigyázni. Különben sem lehet semmi baj. Nekem nincs egy vasam se.

- Mókás lehet - jegyezte meg Frankié.

- Miért?

- nem tudom. Csak olyan jól hangzik, olyan szabadon és felelőtlenül. Az igazat megvallva, ha jobban meggondolom, pénzem nekem se igen van. Igaz, apától járadékot kapok, és van egy csomó házam, lakhatok akármelyikben, és van sok ruhám, meg szobalányaim, meg néhány rémséges családi ékszerem, és a boltokban hitelem, amennyi kell; de hát ez tulajdonképpen mind a családé. Nem az *enyém*.

- Hát azért... - Bobby nem folytatta.

- Persze, tudom, ez azért más.

- Igen - bólintott Bobby. - Egészen más.

Egyszerre nagyon elszomorodott.

Szótlanul mentek a következő elütőhelyig.

- Holnap a városba megyek - mondta Frankié, amíg Bobby elhelyezte a labdáját.

- Holnap? Kár... el akartalak hívni piknikezni.

- Szívesen mentem volna. De már megbeszéltem. Tudod, apámnak kiújult a köszvénye.

- Mellette kell maradnod és lelki vigaszt nyújtanod neki - figyelmeztette Bobby.

- Ki nem állhatja a lelki vigaszt. Mindig dühös lesz tőle. A második inas társaságát kedveli a legjobban. Az együttérző, és nem bánja, ha mindenfélét hozzávágnak és istenverte hülyének nevezik.

Bobby a kezdőütésnél fejbe csapta a labdát, amely szép lassan belegurult a homokcsapdába.

- Nem könnyű terep - jegyezte meg Frankié, és szép egyenes ütéssel röpítette át a labdáját a homokcsapdán.

- Erről jut eszembe - mondta aztán. - Összejöhethetnénk Londonban. Nemsokára ott leszel, ugye?

- Hétfőn. Csak hát... szóval... ennek semmi értelme, nem gondolod?

- Hogy érted azt, hogy semmi értelme?

- Hát, szóval, én... leginkább szerelőként dolgozom majd. úgy értem...

- Ma és? Gondolom, éppúgy odatalálsz egy koktélpártira és le tudod inni magad, mint a többi jó barátom.

Bobby csak a fejét rázta.

- Ha akarod, nem lesz más, csak sör meg virsli - ígérte Frankié.

- Nézd, Frankié, mire jó ez? Reménytelen ügy. Te egészen más körökben mozogsz, mint én.

- Biztosíthatlak, az én köreim igen vegyesek.

- úgy teszel, mintha nem értenéd, miről beszélek.

- Ha akarod, elhozhatod Badgert is. Mondhat ennél többet egy igaz barát?

- Elfogult vagy Badgerrel szemben.

- Kétségkívül a dadogása teszi. Ha valaki dadog, nekem is mindjárt dadognom kell.

- Ide figyelj Frankié, ennek semmi értelme, te is tudod. Idelent, az más. Itt nem tud mit kezdeni magával az ember, és hát a semminél talán én is jobb vagyok. Szóval, te mindig borzasztóan rendes vagy velem, meg minden, és én ezt méltányolom. De hát az a helyzet, hogy tudom, én egy senki vagyok... szóval...

- Majd ha részletesen ecsetelted a kisebbrendűségi érzésed minden árnyalatát, és a végére jutottál - közölte Frankié hűvösen -, talán nem ártana, ha a labdádat 8-as vassal szednéd ki a homokcsapdából a begurító ütő helyett.

- Mért, én... ó, a fenébe! - Visszatette a begurító ütőt a táskájába, és kivette a 8-ast. Frankié kárörömmel figyelte, hogy ötször egymás után melléüt a labdának. Körülöttük fellegekben szállt a por.

- Te nyerted ezt a szakaszt — mondta Bobby, és fölvette a labdáját.

- Én is azt hiszem — mondta Frankié. — És ezzel a játékot is.

- Játszunk még egy utolsót?

- Inkább ne. Még sok elintéznivalóm van.

- Hát persze, gondolom.

Csöndben mentek vissza a klubházhoz.

- Nos, kedvesem - nyújtott kezét Frankié -, isten áldjon. Igazán pompás volt, hogy kihasználhattalak, amíg itt időztem. Talán még látjuk egymást, majd ha nem lesz jobb dolgom.

- Ide figyelj, Frankié...

- Mondjuk eljöhetnél a rongyosbálomra. Jutányos áron beszerezheted az öltözékedet egy ócskásnál.

- Frankié...

Szavait elfojtotta a Bentley felbúgó motorja. Frankié előkelően búcsút intett, és elhajtott.

- A rohadt életbe! - mondta Bobby mélységes meggyőződéssel.

Véleménye szerint Frankié felháborítóan viselkedett. Jó, talán ő sem fogalmazott valami tapintatosan, de hát a fenébe is, úgy van, ahogy mondta.

Igaz, esetleg jobb lett volna, ha nem mondja ki.

A következő három nap örökkévalóságnak tűnt

A lelkésznek fáj a torka, így csak suttogni tudott, ha egyáltalán megszólalt. De nem sokat beszélt, és láthatóan igyekezett negyedik fia jelenlétét keresztyéni türelemmel elviselni. Egyszer kétszer Shakespeare-t idézte arról, mennyivel élesebben fáj, mint a kígyó foga stb.

Szombaton Bobby úgy érezte, nem bírja tovább az otthoni élet megpróbáltatásait. Szólt Mrs. Robertsnek, aki férjével együtt a lelkészlakot „üzemeltette”, hogy csomagoljon neki néhány szend-

vicset, aztán Marchboltban vett hozzá egy üveg sört, és magányos piknikre indult.

Az utóbbi néhány napban elviselhetetlenül hiányzott neki Frankié. Ezek az öregek kibírhatatlanok... Örökösen ugyanazt a nótát fűjják.

Bobby elnyújtózott egy páfrányos sziklapadon, és azon tanakodott magával, hogy először ebédljen-e, és aztán aludjon, vagy először aludjon-e, és azután egyen.

Míg ezen töprengett, a probléma megoldotta magát, mert észre sem vette, s elaludt.

Mikor felébredt, fél négy volt! Elvigyorodott, amikor arra gondolt, apja mennyire helytelenítené, hogy így tölti a napot. Jó nagy séta a vidéken... tizenkét mérföld gyaloglás... az kell egy egészséges fiatalnak. A végén meg fősóhajthat az ember: „Azt hiszem, most már kiérdemeltem az ebédet”.

Hülyeség - gondolta Bobby. - Minek kell az ebédet véget nem érő kényszerű gyaloglással kiérdemelni? Hol itt az érdem? Ha öröme telik benne az embernek, merő élvezetség, ha meg nem, ostobaság.

Ezek után nekilátott meg nem érdemelt ebédjének, és jóízűen bekebelezte. Elégedett sóhajjal csavarta le a sörösüveg tetejét. Szokatlanul keserű sör, de tagadhatatlanul üdítő...

Az üres sörösüveget becsúsztatta egy hangabokorba, s visszaheveredett.

Úgy érezte magát, mint egy isten. Lába előtt hevert a világ. Igaz, ez frázis, de jó frázis. Bármit megtehet... bármit, amit csak akar. Káprázatos, merész tervek cikáztak az agyában.

Aztán megint elálmosodott. Egész testében elzsibbadt.

Álomba merült...

Súlyos, dermesztő álomba...

Megmenekülés a haláltól

Frankié odakanyarodott a hatalmas zöld Bentleyvel a régimódi, nagy épület elé, melynek homlokzatán a „Szent Ambrus” felirat díszelgett.

Kiugrott, behajolt a kocsiba és előhúzott egy óriási csokor liliomot. Aztán megnyomta a csengőt. Egyenruhás ápolónő nyitott ajtót.

- Láthatnám Mr. Jonest? - érdeklődött Frankie.

Az ápolónő élénk érdeklődéssel méregette a Bentleyt, a liliomot és Frankie-t.

- Mit mondjak, ki keresi?

- Lady Frances Derwent.

Ez igencsak felvillanyozta a nővért; betege láthatóan nagyot nőtt a szemében.

Fölvezette Frankie-t az egyik első emeleti kórterembe.

- Látogatója van, Mr. Jones. Mit gondol, ki az? Ez aztán a kellemes meglepetés - közölte a szanatóriumokban szokásos „életvidám” hangon.

- Akármilyen legyek - mondta Bobby elképedve -, ha ez nem Frankie!

- Szervusz, Bobby, a hagyományos virágot hoztam. Igaz, inkább temetőbe való, de nem volt valami nagy választék.

- Jaj, Lady Frances - lelkesedett az ápolónő -, csodaszép a virág! Megyek, vízbe teszem.

És távozott.

- Nos, Bobby - ült le Frankie a látogatóknak s/ánt székre -, mi ez az egész?

- Jogos kérdés - mondta Bobby. - En vagyok itt a legnagyobb szenzáció. Ötszázhusz milligramm morfium! Cikket írnak rólam a *Lancelbe* meg a *BMJ-be*.

- Mi az a *BMJ*? - vágott Frankié.

- Az orvosi lap, a *British Medical Journal*.

- Értem. Mondd tovább. Kattogtass el még egy pár betűszót.

- Tudod-e azt, leányom, hogy már harminckét milligramm is halálos lehet? Tizenhatszoros hullának kellene lennem. Igaz, előfordult már, hogy valaki ezer milligramm után is felgyógyult... de azért az ötszázhusz is nagyon szép, nem? Én vagyok a szanatórium hőse. Soha nem volt még az enyémhez fogható esetük.

- Kész főnyeremény vagy nekik.

- De mennyire! Legalább van miről mesélniük a többi betegnek.

Belépett az ápolónő; vázában hozta a liliomot.

- így van, ugye, nővér? - kérdezte Bobby. - Az enyémhez fogható esetük még sose volt.

- Magának nem is itt volna a helye - közölte az ápolónő. - Hanem a temetőben. De hát azt mondják, hogy az igazak halnak meg fiatalon. - Jót nevetett a saját szellemességén, aztán távozott.

- Ma látod - mondta Bobby. - Országos hírem lesz.

Dőlt belőle a szó. Nyoma sem maradt a kisebbrendűségi érzésnek, amelyet utolsó találkozásuk alkalmával mutatott. Mélységes, öntelt élvezettel adta elő az eset minden apró részletét.

- Hagyd abba - állította le Frankié. - Nem rajongok különösebben a gyomormosásért. Ha az ember téged hallgat, azt hinné, előtted még soha senkit nem mérgeztek meg.

- Hát, olyat nemigen találsz, akinek beadtak

ötszázhusz milligramm morfiumot, és megmaradt - mutatott rá Bobby. - A fenébe is, te nem vagy kellőképp meghatva.

- Milyen pocsekul érezhetik magukat, akik megmérgezték - jegyezte meg Frankié.

- Mi az hogy! Ennyi jó morfium pocsekba ment.

- A sörödben volt, ugye?

- Ott. Tudod, valaki arra járt, én meg ott aludtam, mint egy hulla; megpróbált felébreszteni, de nem tudott. Erre megijedtek, elvittek egy tanyára és orvost hívtak...

- A többit már tudom - vágott közbe Frankié.

- Először azt hitték, szándékosan vettem be. De mikor végighallgattak, mentek és megkeresték a sörösüveget; ott volt, ahová dobtam, elemeztették ... úgy látszik, elég volt nekik, ami az alján maradt.

- Fogalmad sincs, hogyan került a morfium az üvegbe?

- Halvány sejtelmem sincs. Kimentek a sörözőbe, ahol vettem, és kinyitottak egy csomó üveget, de mindent rendben találtak.

- Akkor azalatt tette be valaki a sörödbe, amíg aludtál?

- Igen. Emlékszem, a papírcsík, amivel a tetejét leragasztották, kicsit felpördült.

- Ezek szerint - bólintott Frankié elgondolkozva - igazam volt a múltkor a vonaton.

- Miért, mit mondtál?

- Hogy azt az embert... Pritchardot... lelökték a szikláról.

- Azt nem a vonaton mondtad. Hanem az állomáson - jegyezte meg Bobby erőtlenül.

- Az mindegy.

- De hát miért...

- Kedvesem, napnál világosabb. Miért akarna

téged eltenni valaki láb alól? Nem vagy nagy vagyon örököse, vagy ilyesmi.

- Hátha az vagyok. Hátha valami új-zélandi vagy isten tudja, hová való távoli nagynéni, akiről még sose hallottam, rám hagyta minden pénzét.

- Képtelenség. Ahhoz ismernie kellene téged. Ha nem ismer, miért hagyná a pénzét a család negyedik fiára? Ezekben a nehéz időkben még egy lelkésszel is előfordulhat hogy nincs negyedik fia! Világos, mint a nap. Senkinek sem származik anyagi előnye a halálodból, tehát ezt kizárhatjuk. Számításba jöhet még a bosszú. Nem csábítottad el véletlenül egy patikus lányát?

- Nem emlékszem ilyesmire - közölte Bobby méltóságteljesen.

- Persze, ki győzi számon tartani? Bár én így kapásból azt mondanám, te még soha életedben nem csábítottál el senkit.

- Zavarba hozol, Frankié. Különben is, miért épp egy patikus lányát?

- A morfium miatt. Nem olyan könnyű szert tenni rá.

- Nos, nem csábítottam el egy patikus lányát.

- És nem tudsz róla, hogy volnának ellenségeid?

Bobby megrázta a fejét.

- Na látod - közölte Frankié diadalmasan. - Csak amiatt a férfi miatt lehet, akit lelöktek a szikláról. A rendőrségnek mi a véleménye?

- Szerintük valami elmebeteg volt.

- Ostobaság. Az elmebetegek nem szaladgálnak korlátlan mennyiségű morfiummal, hogy szanaszét heverő sörösüvegekbe rakják. Nem. Valaki lelökte Pritchardot a szikláról. Te pár perc múlva ott termettél, a gyilkos azt hiszi, láttad, tehát elhatározta, hogy megszabadul tőled.

- Szerintem ez az elmélet nem nagyon áll meg a lábán, Frankié.

- Miért?

- Először is, nem láttam semmit.

- Azt ő nem tudhatja.

- Ha pedig láttam volna valamit, azt elmondtam volna a halottszemlén.

- Ebben van valami - hagyta rá Frankié kelletlenül.

Pár percig törpengett.

- Talán azt hitte, láttál valamit, amit semmibe vettél, pedig valami volt. Ez elég zavarosan hangzik, de érted, mire gondolok, ugye?

- Értem - bólintott Bobby -, de olyan valószínűtlennek látszik.

- Biztos vagyok benne, hogy annak a sziklaügynek van valami köze a dologhoz. Ott voltál a helyszínen... elsőnek értél oda...

- Thomas is ott volt - emlékeztette Bobby. - Mégsem akarta megmérgezni senki.

- Hátha őrá ezután kerül sor - mondta Frankié vidáman. - Vagy talán már meg is próbálták, de nem sikerült.

- Az egész olyan kiagyalt.

- Pedig, azt hiszem, logikus. Ha megnézzük a két rendkívüli dolgot, ami egy ilyen állóvízben történik, mint Marchbolt... de várj csak... van itt még egy harmadik is.

- Micsoda?

- Az az állásajánlat. Persze apróság, de azért elég furcsa, lásd be. Eleteemben nem hallottam külföldi cégről, amely arra specializálja magát, hogy felkutatja a Haditengerészet semmiről sem nevezetes volt tisztjeit.

- Semmiről sem nevezetes, azt mondtad?

- Akkor még nem kerültél be a *BMJ-be*. Érted,

mire gondolk. Láttál valamit, amit nem kellett volna... legalábbis ők (akárcik legyenek is) azt hiszik. Először úgy akartak eltávolítani, hogy külföldi állást ajánlottak. Amikor ez nem sikerült, megpróbáltak egyszer s mindenkorra megszabadulni tőled.

- Nem túl drasztikus megoldás ez? Azonkívül elég kockázatos.

- A gyilkosok mindig szörnyen meggondolatlanok. Minél több gyilkosságot követnek el, annál több kell nekik.

- Mint *A harmadik uérfoltoan* - hivatkozott Bobby egyik kedves olvasmányára.

- Igen, meg a való életben is... Smith meg a feleségei, és Armstrong, meg a többi.

- Igen ám, de Frankié, mi az isten csodáját láthattam volna?

- Hát éppen ez a probléma - vallotta be Frankié. - Belátom, nem lehetett maga a gyilkosság, hisz arról már beszéltél volna. Hanem valami a fickó személyével kapcsolatban. Talán volt valami anyajegye, vagy összenőtt ujjai, vagy valami furcsa testi jellegzetessége.

- Úgy látszik, szereted a rémfilmeket. De ilyenről nem lehet szó, mert akármit láttam, azt a rendőrség is láthatta volna.

- Ez igaz. Hülye ötlet volt. Nehéz ügy, nem?

- Nagyon rokonszenves elmélet - mondta Bobby. - Fölöttébb jelentősnek érzem magam tőle, de mégsem hiszem, hogy van valóságos alapja.

- Biztos vagyok benne, hogy igazam van - állt föl Frankié. - De most mennem kell. Holnap is eljöhettek?

- De mennyire! A nővérek pajzán csevegése egy idő után nagyon egyhangúvá válik. Erről jut

eszembe, hogyhogy ilyen hamar visszajöttél Londonból?

- Amint meghallottam, mi történt veled, édesem, repültem. Csuda izgalmas, ha az ember egyik barátját ilyen romantikusan megmérgezik.

- Nem hinném, hogy a morfium különösebben romantikus - idézte fel emlékeit Bobby.

- Szóval, holnap jövök. Megcsókolhatlak?

- Nem ragályos - mondta Bobby bátorítóan. Frankie könnyedén megcsókolta.

- Viszlát holnap.

Amint távozott, az ápolónő behozta Bobby teáját.

- Sokszor láttam már Lady Frances fényképét az újságokban. De nem nagyon hasonlít rájuk. És persze láttam a kocsijában is, de ilyen emberközélebről még soha. Egyáltalán nem fennhéjázó, ugye?

- Ő aztán nem! Frankie-t igazán nem lehet fennhéjázónak nevezni.

- Mondtam is a főnővérnek, közvetlenebb már nem is lehetne. Egy cseppet sem hordja fenn az orrát, mondom neki. Olyan, mint akármelyikünk, mondom neki.

Bobby magában hevesen tiltakozott a megállapítás ellen, de nem szólt egy szót sem. A nővér csalódottan távozott.

Bobby magára maradt a gondolataival.

Megitta a teáját. Aztán végiggondolta Frankie meglepő elméletének esélyeit, s végül kellestlenül elvetette az ötletet. Aztán más időtöltés után nézett.

Szeme megakadt a váza liliomon. Borzasztóan aranyos Frankie-től, hogy hozta ezt a virágot, és persze gyönyörű, de azért inkább néhány detektívregényt hozott volna. Bobby az éjjeliszekrényre pillantott. Egy Ouida-regény hevert rajta, meg a

John Halifax, az igazi úriember, és az előző heti *Marchbolt Weekly Times*. A *John Halifax, az igazi úriemberi* választotta.

Öt perc múlva letette. *A harmadik uérfolúnoz, A meggyilkolt főherceg eseténe*z meg *A firenzei tőr különös kalandjához* szokott elmének a *John Halifax, az igazi úriember* nem valami érdekesítő olvasmány.

Sóhajtvá vette kézbe a *Marchbolt Weekly Times* előző heti példányát.

Pár pillanat múlva olyan vadul nyomta a csengett, hogy az ápolónő futva érkezett

- Mi a baj, Mr. Jones? Rosszul van?

- Hívja fel a kastélyt! - kiáltott rá Bobby. - Mondja meg Lady Francesnek, hogy azonnal jöj-jön ide!

- Jaj, Mr. Jones! Ezt nem üzenheti neki.

- Még hogy nem? Csak tudnék fölkelni ebből az átkozott ágyból, majd meglátná, üzenhetek-e! Így viszont magának kell átadnia.

- De hiszen még haza sem ért!

- Maga nem tudja, mire képes az a Bentley.

- Még nem is teázhatott.

- Ide figyeljen, kislány - szólt szigorúan Bobby -, ne vitatkozzon velem. Tegye, amit mondtam. Hívja föl, és mondja meg neki, hogy azonnal jöjjön ide, mert nagyon fontos közölnivalóm van.

A nővér húzódozott a feladattól, de nem mert ellentmondani. Ment és telefonált, bár változtatott egy keveset Bobby üzenetén.

Mr. Jones kérdezteti, hogy Lady Frances nem volna-e szíves esetleg idefáradni, mert mondani szeretne neki valamit, persze csak akkor, ha nem alkalmatlan.

Lady Frances röviden annyit mondott, hogy már megy is.

- Mérget vehettek rá - mondta az ápolónő a többieknek -, bele van esve!

- Mi volt olyan sürgős? - állított be Frankié kíváncsian.

Bobby egyenesen ült az ágyban, arcán piros foltok az izgalomtól. A *Marchbolt Weekly Timest* lobogtatta.

- Ide nézz, Frankié!

Frankié odanézett.

- Ma és? - kérdezte.

- Erre a képre gondoltál, mikor azt mondtad, retusálták, de amúgy eléggé hasonlít arra a Cayman néمبرre? - mutatott Bobby egy fénykép meglehetősen elmosódott reprodukciójára, mely alatt ez a felirat állt: „A halottnál talált fénykép, amely azonosítását lehetővé tette. Az elhunyt húga, Mrs. Amelia Cayman”.

- Azt mondtam, és úgy is van. Nem értem, hogy lehet ezért rajongani.

- Én sem.

- De hát azt mondtad...

- Tudom, mit mondtam. De ide figyelj, Frankié - szólt Bobby jelentőségteljesen -, *ez nem az a fénykép, amit én a halott zsebébe visszatevettem...*

Egymásra meredtek.

- Ebben az esetben... — kezdte Frankié elgondolkozva.

- Vagy két fénykép volt...

- Ami nem valószínű...

-Vagy pedig...

Szünetet tartottak.

- *Az a férfi...* hogy is hívják? - kérdezte Frankié.

- Bassington-french! - mondta Bobby.

- Semmi kétség!

A fénykép rejtélye

Egymásra meredve próbáltak alkalmazkodni az új helyzethez.

- Más nem lehetett - mondta Bobby. - Csak neki volt rá alkalm.

- Hacsak nem volt *két* fénykép, mint mondtuk.

- De megállapodtunk abban, hogy ez nem valószínű. Ha két fénykép lett volna, nem csak egyet használnak fel a személyazonosság megállapításához.

- Egyébként ezt könnyen megtudhatjuk - mondta Frankié. - Megkérdezzük a rendőrségen. Egyelőre tételezzük fel, hogy csak egy fénykép volt, az, amit láttál, és visszatettél a halott zsebébe. Amikor te elmentél, megvolt, de mire a rendőrség odaért, már nem, tehát nem vehette el és cserélhette ki más, csak ez a Bassington-ffrench. Mondd, Bobby, hogy nézett ki?

- Nem volt rajta semmi különös - ráncolta a homlokát Bobby töprengve. - Kellemes hangja volt. Úriember, meg minden. Nem nagyon figyeltem meg. Azt mondta, nem ismerős errefelé... meg olyasmit, hogy eladó házat keres.

- Ezt ellenőrizhetjük - mondta Frankié. - Itt csak egy ingatlanügynökség van, a Wheeler és Owen. - Megborzongott. - Bobby, végiggondoltad? Ha Pritchardot lelökték... *csak Bassington-ffrench tehette...*

- Elég hátborzongató -jegyezte meg Bobby. - Olyan rendes, rokonszenves fickónak látszott. De

hát nem is tudjuk biztosan, Frankié, hogy valóban lelökték-e azt az embert.

- Én biztosra veszem.

- Te első perctől fogva biztosra vetted.

- Eleinte csak szerettem volna, mert úgy sokkal izgalmasabb. De mostanra többé-kevésbé bebizonyosodott. Ha gyilkosság volt, minden a helyére kerül. A te váratlan megjelenésed felborítja a gyilkos terveit. Megtalálod a fényképet, tehát el kell tennie láb alól.

- Ez nem stimmel - rázta a fejét Bobby. - Tegyük fel: a fénykép olyan fontos, hogy engem, mint mondtad, „el kell tenni láb alól”. Elég képtelenül hangzik, de gondolom, azért lehetséges. Akkor viszont, bármit akartak tenni, azonnal meg kellett volna tenniük. Az, hogy én fölmentem Londonba, és nem került a kezembe sem a *March-bolt Weekly Times*, sem a többi lap, merő véletlen volt... erre senki sem számíthatott. Sokkal valószínűbb volt, hogy azonnal szólok: „Én nem ezt a fényképet láttam”. De akkor miért vártak a halottszemle utánig, amikor már minden szépen elrendeződött?

- Ebben van valami - ismerte el Frankié.

- Van itt más is. Persze nem lehetek egészen biztos benne, mégis szinte esküdni mernék rá, hogy amikor visszatettem a halott zsebébe a fényképet, Bassington-ffrench nem volt ott. Csak öt-tíz perccel később érkezett.

- Talán egész idő alatt szemmel tartott - vetette ellene Frankié.

- Nem tudom elképzelni, hogyan - töprengett Bobby. - Tulajdonképpen csak egy helyről lehet lelátni éppen arra a részre, ahol voltunk. Odébb a sziklakiszögeilés eltakarja. Csak egy pontról látható, de amikor Bassington-ffrench odaért, azonnal

meghallottam. A lépések visszhangzanak odalent. Lehet, hogy a közelben volt, de lenézni nem nézett le addig... erre esküdni mernék.

- Szóval, úgy gondolod, nem tudott róla, hogy te láttad a fényképet.

- Nem látom be, honnan tudhatott volna.

- És attól sem tarthatott, hogy láttad, amikor elkövette... mármint a gyilkosságot... mert, mint monddod, ennek semmi értelme. Hiszen egy pillanatra sem hallgattál volna róla. A jelek szerint egészen másról van szó.

- Csak fogalmam sincs, mi lehet az.

- Valami, amiről csak a halottszemle után szereztek tudomást. Nem tudom, miért beszélek többes számban.

- Miért ne beszélne? Hiszen Caymanéknek is benne kell lenniük. Valószínűleg egy gengszterbanda. Kedvelem a gengszterbandákat.

- Elég közönséges ízlésre vall - állapította meg Franki szórakozottan. - A magányos gyilkos sokkal előkelőbb. Te Bobby!

- Tessék!

- Mit is mondott Pritchard... közvetlenül a halála előtt? Tudod, aznap beszéltél róla a golfpályán. Mi volt az a furcsa kérdés?

- *Miért nem szóltak Evansnak?*

- Ez az! Szerintem *erről* van szó.

- De hát ez nevetséges.

- Nevetségesen hangzik, de hátha mégiscsak fontos. Biztos, hogy fontos, ugyan, hülyeségeket beszélek... hiszen nem is szóltál róla Caymanéknek.

- Az igazat megvallva szóltam - tétovázott Bobby-

- *Szóltál?*

- Igen. Illetve aznap este megírtam nekik. Mon-

dánom sem kell, azzal, hogy valószínűleg nem fontos.

- És mi történt?

- Cayman válaszolt, és persze udvariasan egyetértett, hogy semmi jelentősége, de azért megköszönte, hogy vettem a fáradságot, úgy éreztem, letorkoltak.

- És két nap múlva megkaptad a levelet attól az ismeretlen cégtől, amely rá akart venni, hogy kimenj Dél-Amerikába?

- Igen.

- Nézd - mondta Frankié -, igazán nem tudom, mi kell még. Először ezzel próbálkoztak; amikor visszautasítottad, a nyomodba szegődtek, és az első adódó alkalommal beleborítottak a sörösüvegedbe egy jó adag morfiumot.

- Szóval, Caymanék benne vannak?

- Persze hogy benne vannak.

- Hát igen - mondta Bobby elgondolkozva. - Ha úgy történt, ahogy mondod, akkor benne kell lenniük. Jelenlegi elképzelésünk szerint a következő történt. A halottat, X-et szándékosan lökte le a szikláról valaki, feltehetőleg BF (elnézést a betűszavakért). X valódi személyazonosságának nem szabad kiderülnie, tehát Mrs. C fényképét a zsebébe csempészik, a szép ismeretlenét pedig eltávolítják. (Kíváncsi vagyok, ki lehet.)

- Maradj a tárgynál - szólt rá Frankié szigorúan.

- Mrs. C kívárja, amíg a fénykép megjelenik az újságokban, akkor jelentkezik, mint a halott lesújtott húga, és azonosítja X-et mint külföldről nemrég hazatért bátyját.

- Nem hiszed, hogy valóban a bátyja volt?

- Nem én! Tudod, ez az első perctől fogva nem fért a fejembe. Caymanék egészen másfajta em-

berek. A halott... hat ez rémesen hangzik, mintha valami ősoreg, nyugdíjas gyarmati tisztviselő mondaná, de hát a halott „pukka sahib” volt, igazi úriember.

- A Caymanek pedig egyáltalán nem azok.

- A legkisebb mértékben sem.

- És akkor, amikor Caymanek szempontjából már minden remekül megoldódott... a holttestet azonosították, megszületett az ítélet a véletlen balesetről, mindenki boldog, és minden a legnagyobb rendben van... akkor jössz te, és fölborítod az egészszet - tűnődött Frankié.

- „*Miért nem szóltak Evansnak?*” — ismételte Bobby töprengve a mondatot. - El nem bírom képzelni, mi az isten csodája lehet ebben, amitől valaki begyullad.

- Persze, mert nem tudod, mit jelent. Olyan ez, mint mikor keresztretjvényt készít az ember. Leírsz egy meghatározást, és azt hiszed, túlságosan ...ostobán kézenfekvő, és mindenki azonnal rá fog jönni, aztán borzasztóan elképedsz, hogy egyszerűen képtelenek kitalálni. Ez a „*Miért nem szóltak Evansnak?*” az ő szemükben nyilván iszonyúan jelentőségteljes mondat, és fogalmuk sincs róla, hogy neked a világon semmit nem jelent.

- Bég ostobák.

- Hát persze. Vagy talán azt hiszik, ha Pritchard ennyit mondott, esetleg többet is mondott, és idővel majd az is eszedbe jut. A lényeg az: nem akartak semmiféle kockázatot vállalni. Biztonságosabb volt, ha végképp megszabadulnak tőled.

- Épp elég kockázatot vállaltak. Miért nem rendeztek még egy „balesetet”?

- Az ostobaság lett volna. Egy héten belül két baleset? Ez kapcsolatot teremthetett volna a kettő közt, s akkor az emberek esetleg kérdezősködni

kezdenek az első felől is. Nem, ez a primitívségig egyszerű megoldás elég ügyes.

- De hiszen most mondtad, hogy morfiumhoz egyáltalán nem könnyű hozzájutni.

- Bizony nem. Alá kell írni a méregkönyvet, meg minden. Igaz is, ezen a nyomon elindulhatunk. Akárki tette, könnyen jutott morfiumhoz.

- Orvos, ápolónő, gyógyszerész - sorolta Bobby-

- Én inkább becsempészett kábítószerre gondoltam.

- Nem lehet ennyiféle büntényt összekeverni - tiltakozott Bobby.

- Tudod, a lényeg az, hogy hiányzik az indok. A halálodból senkinek sem származik haszna. Tehát mit gondol a rendőrség?

- Hogy nem lehetett más, csak egy elmebeteg - bólintott Bobby. - És azt is gondolták.

- Na ugye! Pofonegyszerű!

Bobby elnevette magát.

- Mit találsz ilyen viccesnek?

- Hogy milyen pocsekül érezhették magukat! Az a sok szép morfium... öt-hat embernek is elég volna... én meg tessék, itt vagyok és kutyabajom.

- A sors apró tréfája - mondta Frankié. - Ezt igazán nem láthatták előre.

- A kérdés az... most mitévők legyünk - mondta Bobby józanul.

- Rengeteg dolgunk lesz - vágta rá Frankié.

- Például?

- Hát... tudakozódni a fényképről... hogy egy volt, vagy kettő. Meg Bassington-ffrench ingatlan-kereső útjáról.

- Amivel valószínűleg minden rendben lesz.

- Ezt miért mondd?

- Gondolkozz, Frankié! Bassington-ffrenchnek

minden gyanún felül kell állnia. Nem lehetnek zavaros ügyei. Nemcsak a halottal nem lehet semmiféle kapcsolata, elfogadható oka kell legyen az idejövetelének is. Lehet, hogy az ingatlanvásárlást csak abban a pillanatban találta ki, de akkor is tett lépéseket az ügyben. Nem szabad, hogy meginduljon a szóbeszéd valami titokzatos idegenről, akit ott láttak a tett színhelyének környékén. A Bassington-ffrench valószínűleg a valódi neve, és nyilván olyan ember, akihez a gyanú árnyéka sem férhet.

- Igen - töprengett Frankié. - Ez okos következtetés. Alex Pritchardhoz Bassington-ffrenchnek a világon semmi köze nincs. Ha azonban tudnánk, kicsoda volt a halott valójában...

- Akkor már esetleg más volna a helyzet.

- Tehát életbevágóan fontos volt, hogy a holttest senki ne ismerje föl... ezért kellett a Cayman-féle porhintés. De azért elég nagy kockázatot vállaltak.

- Elfelejtetted, hogy Mrs. Cayman a lehető legrövidebb idő alatt azonosította a halottat. Azután már a képe is hiába jelent volna meg az újságokban (tudod, milyen elmosódottak azok a felvételek), az emberek legfeljebb megjegyezték volna: „Érdekes, hogy ez a Pritchard, aki lezuhant a szikláról, mennyire hasonlít Mr. X-re.”

- Van még valami - okoskodott Frankié. - X csak olyan ember lehetett, akinek az eltűnését nem veszik észre. Nem lehet családos ember, akinek a felesége vagy rokonai azonnal a rendőrségre rohannak, és bejelentik, hogy eltűnt.

- Ez igen, Frankié! Szóval, vagy külföldre készült, vagy épp most jött vissza (fantasztikusan le volt sülve... úgy nézett ki... mint egy oroszánváadász), és nem lehettek nagyon közeli rokonai, akik minden lépéséről tudtak.

- Remekül összeállt a kép - állapította meg Frankié. - Remélem, nem csak mi találtuk ki.

- Hát, az lehet - mondta Bobby. - De úgy látom, amit eddig mondtunk, az elég logikus... bár meg kell adni, nagyon valószínűtlen.

Frankié előkelő legyintéssel intézte el az elgondolás valószínűtlenségét.

- Most az a kérdés, hogyan fogjunk hozzá - mondta. - Úgy látom, három irányból indíthatunk támadást.

- Rajta, Sherlock.

- Az első te vagy. Egyszer már megpróbáltak eltenni láb alól. Talán újra megkísérlik. Most hátha elárulják magukat. Mármint ha téged használunk csaléteknek.

- Köszönöm, Frankié, de nem - mondta Bobby mélységes meggyőződéssel. - Most nagyon szerencsés voltam, de hátha legközelebb nem úszom meg, ha mondjuk valami tompa tárgyjal fejbe vágna. El is határoztam: a jövőben nagyon vigyázok magamra. Ezt a csalétek-ötletet felejtsd el.

- Félttem, hogy erre az álláspontra helyezkedsz - sóhajtott fél Frankié. - Manapság olyan sajnálatosan elkorcsosultak a fiatal emberek. Apám is mindig mondja. Egy cseppet sem élvezik már a kényelmetlenséget meg a veszélyes és nehéz feladatokat. Igazán kár.

- Bizony nagy kár. - Bobby rendíthetetlennek látszott. - Mi a második számú haditerv?

- Hogy a „Miért nem szóltak Evansnak?” szálon indulunk el - mondta Frankié. - Az a férfi feltehetőleg azért jött ide, hogy beszéljen Evanszal, akárki legyen is az. Tehát ha megtalálnánk Evanst...

- Mít gondolsz - vágott közbe Bobby -, hány Evans van Marchboltban?

- Körülbelül hétszáz - ismerte be Frankié.
- Legalább! Megpróbálkozhatunk vele, de nem fűzök hozzá nagy reményeket.
- Listát készíthetnénk az összes Evansról, aztán csak a számításba jöhetőket keresnénk fel.
- És mit kérdeznénk tőlük?
- Ez a probléma... - tűnődött Frankié.
- Valamivel többet kell tudnunk - állapította meg Bobby. - Akkor még hasznát vehetjük ennek az ötletnek. És mi a hármas számú terv?
- Bassington-ffrench. Ez legalább valami konkrétum. Elég ritka név. Majd megkérdezem apát. Név szerint ismer minden régi földbirtokos családot, meg a különböző ágait.
- Jó - mondta Bobby. - Ezzel már kezdetünk valamit.
- Mindenesetre belevágunk, ugye?
- Hát persze. Beadtak nekem ötszázhusz milligramm morfiumot, gondolod, hogy annyiban hagyom?
- Ez a helyes szemlélet - mondta Frankié.
- Aztán meg - tette hozzá Bobby -, le kell mosnom a gyomormosás gyalázatát is.
- Ebből elég! - vágott a szavába Frankié.
- Nincs benned szikrányi női együttérzés sem - méltatlankodott Bobby.

Ami Mr. Bassington-ffrenchet illeti

Frankié haladéktalanul munkához látott. Először apját rohamozta meg, még aznap este.

- Mondd, apa, ismersz valakit a Bassington-ffrench családból?

Lord Marchington, aki egy politikai cikket olvasott éppen, nem fogta fel teljes egészében a kérdést.

- Nem is annyira a brazilokról van szó, inkább az észak-amerikaiakról - mondta zordul. - Ez a sok sületlenség meg konferenciázás... csak pocskolják a nemzet idejét és pénzét...

Frankié várt, amíg Lord Marchington gondolatai, melyek, akár a vonat, a megszokott vágányon haladtak, le nem fékeztek egy állomáson.

- A Bassington-ffrench család - ismételte el Frankié.

- Mi van velük? - kérdezte Lord Marchington.

Frankie-nek fogalma sem volt, mi van velük. De bedobott egy mondatot, mert tudta, mennyire szeret ellentmondani az apja.

- Yorkshire-i család, ugye?

- ugyan, ahogy... Hampshire-i. Persze van egy shropshire-i ág is, aztán az írországiak. A barátaid melyikből valók?

- Nem is tudom biztosan - törődött bele Frankié, hogy barátságba keverték jó néhány ismeretlen emberrel.

- Mi az, hogy nem tudod biztosan? Tudnod kell.

- Manapság annyit kóvályognak az emberek - mondta Frankié.

-Kóvályognak... örökösen csak kóvályognak. .. mást se csinálnak. Az én időmben megkérdeztük az ilyesmit. Legalább tudta az ember, hányadán áll...A fickó azt mondta, a hampshire-i ágból való... akkor tudtam, hogy a nagyanyja az én másod-unokabátyámhoz ment feleségül. Megvolt a kapcsolat.

- Csuda meghitt lehetett - mondta Frankié. - De mostanában nemigen van idő genealógiai meg földrajzi kutatómunkára.

- Hát persze... nektek manapság semmire sincs időtök, csak arra, hogy azokat a borzalmas koktélokat igyátok.

Lord Marchington felkiáltott a fájdalomtól, ahogy megmozdította köszvényes lábát, amelynek nem tett valami jót a bőséges fogyasztás a családi portóiból.

- Jómódúak?

- A Bassington-ffrenchek? Nem is tudom. A shropshire-ieknek volt elég bajuk, azt hiszem... örökösödési illeték, meg minden. Az egyik hampshire-i elvett valami gazdag örökösnyt. Amerikait.

- Egyikük idelent járt a napokban - mondta Frankié. - Azt hiszem, eladó házat keresett.

- Furcsa ötlet. Minek az neki?

Hát éppen ez az, gondolta Frankié.

Másnap ellátogatott Wheeler és Owen urak ingatlanügynökségébe.

Mr. Owen felpattant, és személyesen sietett eléje. Frankié kegyesen rámosolygott, s lankadtan hanyatlott egy székbe.

- Miben állhatunk a rendelkezésére, Lady Frances? Gondolom, nem a kastélyt óhajtja eladni.

Ha! ha! ha! - nevetett Mr. Owen nagyot a saját viccén.

- Bár megtehetnénk - mondta Frankié. - De arról van szó, hogy úgy vélem, egy jó barátom itt járt valamelyik nap... egy bizonyos Mr. Bassington-ffrench. Házat akart itt nézni.

- Igen, csakugyan, jól emlékszem a nevére. Két kis f-fél.

- úgy van - helyeselt Frankié.

- Kisebb ingatlanok után érdeklődött, szép kilátással. Kénytelen volt másnap visszatérni a városba, de úgy tudom, nem nagyon sürgős a dolog. Mióta elment, megjelent a piacon néhány megfelelő ingatlan, tájékoztattam is a részletekről, de még nem válaszolt.

- Londonba írt neki, vagy... a vidéki címére? - érdeklődött Frankié.

- Lássuk csak. Frank- szólt ki egy alkalmazottnak -, Mr. Bassington-ffrench címét kérem.

- Nagyságos Roger Bassington-ffrench úr, Merroway Court, Staverley, Hampshire - mondta gondolkodás nélkül az alkalmazott.

- Ja, akkor ez nem az én Mr. Bassington-ffrenchem. Nyilván az unokafivére. Gondoltam is, milyen különös, hogy itt járt, és engem nem keresett föl.

- Csakugyan... csakugyan... - jegyezte meg Mr. Owen szellemesen.

- Lássuk csak, gondolom, múlt szerdán járt itt.

- Pontosan. Közvetlenül fél hét előtt. Fél hétkor zárunk. Azért emlékszem ilyen jól, mert aznap történt az a sajnálatos baleset. Hogy valaki lezuhant a szikláról. Mr Bassington-ffrench maradt a holttest mellett, amíg meg nem érkezett a rendőrség. Nagyon feldúltnak látszott, amikor bejött. Fö-löttébb sajnálatos, tragikus eset, ideje, hogy intéz-

kedés történjen annak az útszakasznak a dolgában. Mondhatom, a városi tanácsot súlyos bírálatok érték ebben az ügyben, Lady Frances. Rendkívül veszélyes az a rész, nem is értem, hogy nem történt ott több baleset.

- Igazán meglepő - mondta Frankié.

Gondterhelten távozott az ingatlanközvetítőből. Ahogy Bobby megjósolta, Mr. Bassington-ffrench minden cselekedete a legteljesebb mértékben korrektnek és helyénvalónak látszik. A hampshire-i Bassington-ffrenchek közül való volt, az igazi címet adta meg, nem hallgatta el az ingatlanügynök előtt, hogy milyen szerepet játszott a tragikus esetben. Lehetséges, hogy Mr. Bassington-ffrench mégiscsak olyan ártatlan, amilyennek látszik? - fogta el Frankie-t a kétség. De elhárította.

Nem - mondta magában. - Ha valaki házat akar venni, az vagy korábban jön, vagy még egy napig itt marad. Nem megy be az ingatlanügynökhöz este fél hétkor, és utazik vissza Londonba másnap. Akkor minek jött ide egyáltalán? Miért nem intézte el levélben?

Mégiscsak Bassington-ffrench a tettes, döntötte el.

Következő útja a rendőrségre vezetett

Williams felügyelő régi ismerőse volt: egyszer sikerült elkapnia egy szobalányukat, aki hamis ajánlólevéllel állt munkába, s megszökött Frankié néhány ékszerével.

- Jó napot, felügyelő úr.

- Jó napot, Lady Frances. Csak nincs valami baj?

- Még nincs, de azon gondolkodom, nemsokára kirabolok egy bankot, annyira szűkében vagyok a pénznek.

A felügyelő harsány hahotával nyugtázta a tréfát.

- Őszintén szólva csak a kíváncsiság hozott ide - vallotta be Frankié.

- Csakugyan, Lady Frances?

- Azt mondja meg nekem, felügyelő úr... annál az embernél, aki lezuhant a szikláról... Pritchardnál, vagy hogy hívták...

- Igen, Pritchard.

- Szóval, ugye csak *egy* fénykép volt nála? Valakitől azt hallottam, hogy *három!*

- Egy volt nála - mondta a felügyelő. - A húga fényképe. Ő azonosította.

- Micsoda ostobaság ilyet mondani, hogy három volt.

- Könnyen megesik az ilyesmi, Lady Frances. Ezek az újságírók mindig túloznak, és sokszor mindent összekevernek.

- De mennyire - helyeselt Frankié. - Elképesztő történeteket hallottam. - Egy pillanatra elhallgatott, aztán szabadjára engedte a képzeletét. - Beszéltek, hogy a zsebe tele volt dokumentumokkal, amelyekből kiderült, hogy bolsevik ügynök, az a szóbeszéd is járja, hogy a zsebe meg volt tömve kábítószerrel, meg az is, hogy tele volt hamis bankjegyekkel.

- Ez jó - nevetett harsányan a felügyelő.

- Gondolom, csak a szokásos dolgok voltak a zsebében.

- Még az is nagyon kevés. Egy zsebkendő, monogram nélkül. Némi aprópénz, egy csomag cigaretta meg pár egyfontos bankjegy, csak úgy, nem pénztárcában. Semmiféle levél. Szép kis munka lett volna az azonosítása, ha nincs az a fénykép. Mntha a gondviselés tette volna oda.

- Ki tudja - mondta Frankié.

Az ő értesülései fényében a gondviselés páratlanul ide nem illő szó volt. Más témára terelte a beszélgetést.

- Tegnap meglátogattam Mr. Jonest, a lelkész fiát. Akit megmérgezték. Micsoda elképesztő ügy.

- Hát igen! - mondta a felügyelő. - Mondhatom, ez aztán különös. Életemben nem hallottam ilyet. Olyan derék fiatalember, nincsenek ellenségei, legalábbis azt gondolná az ember. Tudja, Lady Frances, sok furcsa szerzet rohangál a világban. De sose hallottam közveszélyes őrültről, aki ilyesmit művelt volna.

- Van valami elképzelésük, hogy ki tehetete? - kerekedett el Frankié szeme a kíváncsiságtól. - Olyan érdekes ilyesmiről hallani - tette még hozzá.

A felügyelő dagadt a büszkeségtől. Nagyon élvezte ezt a meghitt csevegést egy arisztokrata hölgygel. Lady Francesben igazán nyoma sincs a gőgnek.

- Láttak egy kocsit a környéken - mondta a felügyelő. - Nagy, sötétkék Talbotot. Lock's Cornerről jelentette valaki, hogy látott St. Botolph felé menni egy sötétkék Talbotot, rendszáma GG 8282.

- És úgy gondolja...?

- A botolphi püspök kocsijának a rendszáma GG8282.

Frankié néhány pillanatig eljátszott a gondolat-
tal, hogy az ámokfutó püspök lelkészcsemetéket
ajánl fel áldozatul, de aztán sóhajtva letett róla.

- Csak nem gyanúsítja a püspököt? - kérdezte.

- Mint megtudtuk, a püspök kocsija egész délután nem hagyta el a rezidencia garázsát.

- Tehát hamis volt a rendszámtábla.

- Igen. Ezen a nyomon elindulhatunk.

Frankié elrebegette csodálatát, és távozott. Nem akarta kedvét szegni a felügyelőnek, de magában azt gondolta:

- Angliában jó néhány sötétkék Talbot akad.
Amint hazaért, elővette a marcholti telefon-
könyvet, s a szobájába vitte. Órákig dolgozott vele.
Az eredmény nem szolgált megalégedésére.
Marcholtban négyszáznyolcvankét Evans volt.
- A fene egye meg! - mondta Frankié.
Hozzálátott, hogy kidolgozza a további terveket.

Egy baleset előkészületei

Egy hét múlva Bobby megkezdte az együttműködést Badgerrel Londonban. Frankie-től érkezett néhány rejtélyes közlemény, jobbára olyan olvashatatlan macskakaparással, hogy Bobby legfeljebb találgatásokba bocsátkozhatott a tartalmukat illetően. Mindenesetre nagyjából arról szóltak, hogy Frankie-nek kész terve van, és ő (mármint Bobby) semmilyen lépést ne tegyen, amíg vele nem beszélt. Egyébként Bobbynak nem is lett volna ideje rá, a boldogtalan Badgemek ugyanis már sikerült magát és a vállalkozását minden elképzelhető bajba belekevernie, és Bobbynak épp elég munkát adott, hogy némi rendet teremtsen az elképesztő zűrzavarban.

Közben rendkívül óvatos volt. Akinek beadtak ötszázhusz milligramm morfiumpot, gyanakvással néz az ételre meg italra. Még arra is rászánta magát, hogy Londonba hozza a szolgálati revolvérét, amelyet pedig nem szívesen tartott magánál.

Épp kezdte úgy érezni, hogy az egész csak hóbortos rémálom volt, amikor Frankié kocsija végigdübörgött a sikátor kövein, és megállt a garázs előtt. Bobby kijött elé olajos munkaruhájában. Frankié a kormánykeréknél ült, mellette egy elég borús tekintetű fiatalember.

- Szervusz, Bobby - mondta Frankié. - Ez itt George Arbuthnot. Orvos, és szükségünk lesz rá.

Bobby kissé összerezzent, amikor George Arbuthnottal odabiccentettek egymásnak.

- Biztos, hogy szükségünk lesz orvosra? - kérdezte. - Nem vagy kissé borúlátó?

- Nem úgy értettem - nyugtatta meg Frankié.

- A tervemhez kell majd. Mondd, beszélhetünk valahol?

Bobby tanácstalanul körülnézett.

- Hát, talán a hálósobámban - mondta bizonytalanul.

- Pompás - közölte Frankié.

Kiszállt a kocsiból, és George Arbuthnottal fölment Bobby után a külső lépcsőn egy mikroszkopikus méretű hálósobába.

- Nem is tudom - nézett körül Bobby habozva - van-e hová leülni.

Nem volt. Az egyetlen széken tornyosult a jelek szerint Bobby teljes ruhatára.

- Jó lesz az ágy is - huppant le Frankié, s melléje Arbuthnot. Az ágy tiltakozóan felnyögött.

- Mindent kiterveltem - közölte Frankié. - Először is kocsira lesz szükségünk. Az egyik kocsitok jó lesz.

- Te meg akarsz venni az egyik kocsinkat?

- Igen.

- Ez igazán nagyon szép tőled, Frankié - mondta Bobby őszinte hálával. - De semmi szükség rá. Az már túlzás lenne, ha a barátaimat is becsapnám.

- Félreértesz - mondta Frankié. - Nem arról van szó. Tudom, mire gondolsz... mint mikor az ember mindenféle rémes ruhákat meg kalapokat összevásárol a barátaitól, akik most nyitották meg az üzletüket. Kellemetlen, de nem megy más képp. Nekem viszont komolyan autóra van szükségem.

- És a Bentley?

- A Bentley nem jó.

- Te megőrültél - állapította meg Bobby.
- Egyáltalán nem örültem meg. A Bentley arra nem jó, amire nekem kell: hogy összetörjem.

Bobby felnyögött és a fejéhez kapott.

- Azt hiszem, nem érzem valami jól magam ma reggel.

George Arbuthnot most szólalt meg először. Mély és búbanatos hangja volt.

- Azt akarja mondani - közölte - hogy balesete lesz.

- Honnan tudja? - kérdezte Bobby ádázul.

- Ennek valahogy rosszul futottunk neki - sóhajtott fél Frankié ingerülten. - Nézd, Bobby, hallgass szépen végig, ne szólj közbe, és próbáld meg felfogni, amit mondok. Tudom, hogy az intellektuális képességeid gyakorlatilag elhanyagolhatók, de azért hátha megérted, ha nagyon figyelsz.

Szünetet tartott, aztán folytatta.

- Bassington-ffrench nyomában vagyok.
- Halljuk, halljuk.
- Bassington-ffrench... mármint a mi Bassington-ffrenchünk Hampshire-ben látók, egy Staverley nevű falu Merroway Court nevű kastélyában. A ház Bassington-ffrench bátyjáié, és a mi Bassington-ffrenchünk a bátyjával meg a feleségével látók ott.

- Kinek a feleségével?

- Természetesen a bátyja feleségével. De most nem ez a lényeg. Hanem az, hogyan fogunk te meg én bejutni a házba. Lementem és földerítettem a terepet. Staverley tós falu. Idegenek érkezése általános feltűnést kelt. így semmire se mennénk. De van egy tervem. Elmondom, mi történik majd: Lady Frances Derwent, aki nem annyira ügyesen, mint inkább vakmerően vezeti a kocsiját, a falnak rohan Merroway Court kapujának közelé-

ben. A kocsi totálkáros lesz, Lady Frances nem annyira; agyrázkódással és sokkos állapotban viszik be a házba, és semmi esetre sem szabad szállítani.

- Ezt ki mondja?

- George. Érted már, mire kell George? Nem kockáztathatjuk, hogy egy idegen orvos kijelentse: kutya bajom. Vagy hogy valami fontoskodó alak fölszedje heverő testemet, és bevigye a helyi kórházba. Nem, a következő fog történni: George arra jár, ugyancsak kocsival (jobb is, ha veszünk még egy kocsit), látja a balesetet, kiugrik és átveszi az irányítást. „Orvos vagyok. Kérem, menjenek hátrább (mármint haván, aki hátrább menjen). Be kell vinnünk a házba... hogy is hívják? Merroway Court? Rendben van. Azonnal meg kell vizsgálnom.” Engem bevisznek a legszebb vendégszobába, Bassington-ffrenchék vagy együttérzőek lesznek, vagy ellenállnak, de George majd ráveszi őket. George elvégzi a vizsgálatot, s a vendégszobából kilépve kihirdeti az ítéletet. Szerencsére a dolog nem olyan komoly, mint gondolta. Csonttörés nincs, de az agyrázkódás lehetősége fennáll. Engem két-három napig semmi esetre sem szabad szállítani. Azt követően visszatérhetek Londonba... Ezzel George távozik, és most már az én dolgom, hogy megkedveltessem magam a háziakkal.

- És mi az én szerepem?

- Semmi.

- De hát...

- Drága gyermekem, jusson eszedbe: téged ismer az a Bassington-ffrench. Engem viszont még soha életében nem látott. És van egy óriási előnyöm: a főnemesi rangom. Az most nagyon jól jön. En nem valami kósza teremtés vagyok, aki

isten tudja, minek akar bejutni a házba. Hanem egy lord leánya, következésképp rendkívül tiszteltreméltó személyiség. George pedig valódi orvos, így az egész ügyszőz nem férhet a gyanú árnyéka sem.

- Hát, ez jónak látszik - ismerte el Bobby szerencsétlenül.

- Azt hiszem, igazán remek terv - mondta Frankié büszkén.

- És nekem a világon semmi dolgom nincs? - kérdezte Bobby.

Még mindig becsapottnak érezte magát... mint a kutya, akitől váratlanul elvették a csontot, úgy érezte, ez az ő saját bűnesete, és most kitérítik belőle.

- Dehogynincs, édesem. Bajuszt növesztesz.

- Bajuszt növesztetek?

- Azt. Mennyi ideig tart?

- Gondolom, két-három hétig.

- Jézusom! Sose gondoltam, hogy ennyi idő kell hozzá. Nem tudod siettetni?

- Nem. Albajusz nem jó?

- Nem, azon annyira látszik, hogy nem valódi, meg mindig felpöndörödik vagy leesik, vagy ragasztószagú. De várj csak, azt hiszem, van olyan, amelyet szinte szálanként ragasztanak föl, arról senki meg nem mondaná, hogy nem valódi. Csak egy színházi parókakészítő kellene.

- Valószínűleg azt hinné, az igazságszolgáltatás elől bujkálok.

- Kit érdekel, mit hisz.

- És ha már van bajuszm?

- Akkor sofőrlibériába bújssz, és lehozod Staverleybe a Bentleyt.

- Értem már! - derűit föl Bobby.

- Tudod, az az elképzelésem - magyarázta Fran-

kie -, hogy egy sofőrt nem néznek meg úgy, mint egy valódi *személyt* Különben is, Bassington-french csak egy-két percig látott, akkor meg nyilván azon idegeskedett, vajon ki tudja-e cserélni a fényképet idejében, úgyhogy nem nagyon nézett meg. Neki csak egy fiatal, golfozó tökfilkó vagy. Caymanék, az más: ók szemben ültek és beszélgettek veled, s megpróbálták fölmérni, mire számíthatnak nálad. De akármibe lefogadom: sofőrlibériában Bassington-french még bajusz nélkül sem ismerne föl. Esetleg megfordulna fejében, hogy emlékeztetsz valakire... és kész. A bajusszal pedig holtbiztos az ügy. Na, mit szólsz a tervemhez?

Bobby alaposan átgondolta.

- Az igazat megvallva, Frankié - mondta nagy-lelkűen -, szerintem remek.

- Hát akkor - pattant föl Frankié -, lássuk azokat az autókat. Te, Bobby, azt hiszem, George alatt leszakadt az ágyad.

- Nem baj - mondta Bobby előzékenyen. - Úgysem volt valami jó ágy.

Lementek a garázsba, ahol egy űzött tekintetű fiatalember, akinek furcsa mód hiányzott az álla, de barátságos mosolya volt, zavart hahotával üdvözölte őket. Megjelenésén rontott egy keveset, hogy két szeme a legcsekélyebb hajlandóságot sem mutatta, hogy egyfelé nézzen.

- Szia, Badger - mondta Bobby. - ügye emlékszel Frankie-re?

Badger szemmel láthatólag nem emlékezett, de azért megint barátságosan közölte: — Ha-ha-ha.

- Mikor legutóbb láttalak - mondta Frankié -, épp fejjel beleálltál a sárba, és a lábadnál fogva kellett kihúznunk.

- Komolyan? - kérdezte Badger. - Ez cs-cs-csak W-w-walesben lehetett.

- Pontosan - bólított Frankié.
- S-s-s-ose tudtam t-t-tisztességesen lovagolni - mondta Badger. - M-m-most se tudok - tette hozzá gyászosan.
- Frankié kocsit akar venni - közölte Bobby.
- Két kocsit - helyesbített Frankié. - George-nak is kell egy. Az övét most törte össze.
- Kölcsönözhet egyet - mondta Bobby.
- Gyertek, nézzétek meg a készletet - hívta őket Badger.
- Igazán jól néznek ki. — Frankié szeme káprázott a rikító piros meg méregzöld árnyalatoktól.
- A *kinézésükkel* nincs semmi baj - jegyezte meg Bobby sötéten.
- H-h-használt Chryslert nemigen k-k-k-kapsz ilyen j-j-jutányos áron - mondta Badger.
- Jaj, azt ne - tiltakozott Bobby. - Akármit vesz, annak legalább negyven mérföldet bírnia kell.
- Badger szemrehányó pillantást vetett üzlettársára.
- Az a Standard már nem sokáig húzza — tűnődött Bobby. - De azt hiszem, odáig azért elgurul veled. Az Essex erre túl jó. Legalább kétszáz mérföld van benne, mielőtt végképp bemondja az unalmast.
- Rendben - bólított Frankié. - Megveszem a Standardot.
- Badger félrehúzta kollégáját.
- Sz-sz-szerinted mennyit k-k-kérjünk? - dűnyögte. - Nem sz-sz-sz-szeretném t-t-túlságosan becsapni egy jó barátodat. T-t-tíz fontot?
- Tíz font jó lesz - kapcsolódott be Frankié a beszélgetésbe. - Mindjárt ki is fizetem.
- Tulajdonképpen ki ez? - suttogta harsányan Badger.
- Bobby is suttogva válaszolt.

- M-m-még s-s-s-soha életemben nem t-t-találkoztam főrangúval, aki k-k-k-kézpénzzel tudott volna fizetni - mondta Badger tiszteletteljesen.

Bobby kikísérte a vendégeket a Bentleyhez.

- Mikorra tervezitek? - kérdezte.

- Minél előbb, annál jobb - mondta Frankié. - ügy gondoltuk, holnap délután.

- Mondd, nem lehetnék ott én is? Ha akarod, szakállt ragasztok.

- Jaj, ne! - tiltakozott Frankié. - Egy szakáll alighanem mindent elrontana, mert a legrosszabb pillanatban esne le. De odajöhetnél mint motoros... aki ki se látszik a sapkából meg az autószemüvegből. George, te mit gondolsz?

- Miért ne? - szólalt meg George Arbuthnot másodízben. - Minél nagyobb a társaság, annál jobb a hangulat.

A hangja még búbánatosabban csengett, mint az imént.

Az autóbaleset

A nagyszabású, ünnepélyes autóbaleset résztvevői abban állapodtak meg, hogy Staverley községtől körülbelül egymérföldnyire találkoznak, ott, ahol a Staverleybe vezető út leágazik az andoveri főútvonalból.

Mindhárman baj nélkül odaértek, bár Frankié Standardján kiütköztek az aggság félreérthetetlen jelei, ahányszor csak föl kellett kapaszkodnia egy dombra.

Egy órára beszélték meg a találkozót.

- Nem volna jó, ha megzavarnának, amikor megrendezzük a dolgot - mondta korábban Frankié. - Azt hiszem, ezen az úton egyébként sincs forgalom, de ebédidőben aztán tökéletes biztonságban vagyunk.

Mentek még fél mérföldet a mellékúton, majd Frankié megmutatta azt a helyet, amelyet a baleset színteréül kiválasztott.

- Szerintem jobbat keresve se találhatnánk - mondta. — Egyenest le ezen a dombon, aztán, amint látjátok, az út hirtelen elkanyarodik ott a kiöblösödő falszakasz körül. Az pedig már Merroway Court fala. Ha beindítjuk a kocsit, és hagyjuk, hogy legördüljön a dombról, egyenest a falnak ütköznek, és feltehetőleg elég fájdalmas dolgok történnek vele.

- Bizony - helyeselt Bobby. - De egyikünknek figyelnie kellene a sarkon, nem jön-e valaki szemből.

- ügy van — bólintott Frankié. — Isten ments, hogy bárki más belekeveredjen, és esetleg egy életre megnyomorodjon. George majd leviszi oda a kocsiját, és megfordítja, mintha az ellenkező irányból jönne. Aztán, ha integet a zsebkendőjével, tudni fogjuk: szabad a pálya.

- Frankié, te nagyon sápadt vagy - aggodal-maskodott Bobby. - Jól érzed magad, biztos?

- Az csak smink - nyugtatta meg Frankié. - Az agyrázkódáshoz. Mégsem lehetek pirospozsgás, mikor bevisznek a házba.

- Fantasztikusak a nők - mondta Bobby elismerően. - Pontosan úgy nézel ki, mint egy beteg majom.

- Szörnyen goromba vagy - méltatlankodott Frankié. - Akkor én most megyek, és szemügyre veszem a kapu környékét. Itt van, a kiöblösödő falrész innenső oldalán. Szerencsére kapusfülke nincs. Mikor George is, én is integetünk a zsebkendőnkkel, beindíthatod a kocsit.

- Rendben - bólintott Bobby. - Ott maradok a felhágón, hogy irányíthassam, amíg nagyon föl nem gyorsul, akkor majd lelépek.

- Nehogy valami bajod essen - mondta Frankié.

- Nagyon fogok vigyázni. Mindent összezavar-na, ha a megrendezett baleset színhelyén történne egy valódi is.

- Akkor indulj, George - mondta Frankié.

George bólintott, beugrott a második kocsiba, és lassan legurult a dombról. Bobby és Frankié utána nézett.

- ügye... nagyon vigyázol magadra, Frankié? — szólalt meg Bobby rekedtes hangon. — Szóval... nem csinálsz ostobaságot?

- Ne félj, nagyon óvatos leszek. Erről jut eszem-

be, azt hiszem, jobb, ha nem közvetlenül neked írok. Majd inkább George-nak címezem, vagy a szobalányomnak, vagy valakinek, aki aztán továbbítja.

- Nem tudom, George sokra viszi-e a szakmájában.

- Miért ne vinné?

- Hát, nem lehet éppenséggel azt mondani, hogy már elsajátította a betegágy melletti könyved csevegő modort.

- Nyilván az is megjön majd - mondta Frankié.

- De most már ideje indulnom. Majd értesítlek, mikor gyere le a Bentleyvel.

- Én meg sietek a bajusszal. Viszlát, Frankié.

Egy pillanatig nézték egymást, aztán Frankié bólintott, s indult lefelé a dombon.

George megfordította a kocsit, majd hátramenetben megkerülte vele a kiöblösödő falszakaszt.

Frankié egy pillanatra eltűnt, aztán újra felbukkant az úton, és integetett a zsebkendőjével. Az út alján, a kanyarban egy másik zsebkendő lobogott.

Bobby harmadik sebességbe kapcsolta az autót, aztán a felhágón állva kiengedte a féket. A koci kelleetlenül indult meg; visszafogta, hogy sebességbe kapcsolták. A lejtő azonban elég meredek volt. A motor beindult. A koci fölgyorsult. Bobby beállította a kormányt. Az utolsó pillanatban ugrott le.

Az autó legördült a dombon, és elég nagy erővel ütközött a falnak. Minden rendben volt... a baleset kifogástalanul sikerült.

Bobby látta, hogy Frankié villámgyorsan odaszalad a tett színhelyére, és lehuppan a roncsok közé. George befordult kocsijával a sarkon és megállt.

Bobby nagyot sóhajtva fölült a motorkerékpárjára, s elrobogott London felé.

A baleset színhelyén lázas tevékenység folyt.

- Hemperegjek meg egy kicsit az úton - kérdezte Frankié -, hogy belepjen a por?

- Az jó lesz - bólintott George. - Add ide a kalapodat.

Elvette, és hatalmas ökölcsapással behorpasztotta. Frankié halk, de fájdalmas kiáltást hallatott.

- Ebből lesz az agyrázkódásod - magyarázta George. - Most pedig feküdj le ott, ahol vagy, és meg se mozdulj. Azt hiszem, biciklicsengőt hallottam.

Valóban, épp akkor kanyarodott be a sarkon füttyörészve egy tizenhét év körüli fiú. Azonnal megállt, s elragadtatva nézte a szeme elé táruló kellemes látványt.

- Nahát! - kiáltotta. - Baleset történt?

- Nem - válaszolta George gúnyosan. - Az ifjú hölgy szándékosan vezette neki a kocsiját a falnak.

A fiú, aki a megjegyzést a várakozásnak megfelelően ironikusnak tekintette, nem ténymegállapításnak, holott az volt, élvezettel mondta:

- Súlyosnak látszik, ugye? Meghalt?

- Még nem - mondta George. - Azonnal le kell fektetni valahol. Orvos vagyok. Milyen ház ez?

- Merroway Court. Mr. Bassington-ffrench birtoka. Ő a békebíró.

- Azonnal be kell vinni a hölgyet - jelentette ki George ellentmondást nem tűrően. - Jöjjön, tege le a biciklijét és segítsen.

A fiúnak több sem kellett, a falnak támasztotta kerékpárját, és jött segíteni. Ketten föl vitték Frankie-t a kocsifeljárón a szép, réginek látszó kastélyhoz.

Bentről már észrevették őket, mert az idős komornyik eléjük jött.

- Baleset történt - közölte George kurtán. - Van itt valahol egy szoba, ahová bevihetem a hölgyet? Azonnal el kell látnom.

A komornyik izgatottan ment vissza a hallba. George és a fiú a nyomában maradt, vitték Frankié ernyedt testét. A komornyik bement egy baloldalt nyíló szobába, ahonnan magas, vörös hajú, áttetsző kék szemű, harminc körüli nő lépett ki.

Azonnal intézkedett.

- A földszinten van egy vendégszoba - mondta.
- Lennének szívesek oda behozni? Telefonáljak orvosért?

- Orvos vagyok - magyarázta George. - Épp itt hajtottam el, és láttam a balesetet.

- Milyen szerencsés véletlen! Erre parancsoljanak.

Bevezette őket egy kellemes hálósobába, amelynek ablakai a kertre nyíltak.

- Súlyosan megsérült? - kérdezte.

- Még nem tudom.

Mrs. Bassington-french megértette a célzást és visszavonult. A fiú vele ment, és úgy fogott bele a történetek elbeszélésébe, mintha a tulajdon szemével látta volna a balesetet.

- Egyenest nekirohant a falnak. A kocsri ríptyára ment. Ott feküdt a földön, a kalapja meg egészen behorpadt. Az az úr épp jött a kocsijával...

Addig folytatta a rögtönzést, amíg a kezébe nem nyomtak egy félkoronást, s el nem bocsátották.

Közben Frankié meg George óvatosan, suttogva társalgott.

- George, drágám, ugye nem fogja ez kettétörni a pályádat? Nem törölnek a névjegyzékből, vagy miből, ugye?

- Az is megeshet - mondta George komoran.
- Mármost ha rájönnek.

- Sose jönnek rá - erősködött Frankié. - Ne aggódj, George, rám számíthatsz. Remek voltál - tette hozzá elgondolkozva. - Soha életemben nem hallottalak ennyit beszélni.

George felsóhajtott. Az órájára nézett.

- Adok még három percet a vizsgálatra.
- Mi lesz a kocsival?
- Majd szólok egy garázsban, hogy takarítsák el.
- Remek.

George még mindig az óráját nézte. - Letelt az idő - mondta végül megkönnyebbülten.

- Angyal vagy, George - áradozott Frankié. - Nem is tudom, miért csinálod.

- Én sem. Elég nagy ostobaság... Na, sok szerencsét - búcsúzott George. - Érezd jól magad.

- Hát, nem biztos, hogy sikerül.

Eszébe jutott az a hűvös, személytelen hang az enyhe amerikai akcentussal.

George elindult, hogy megkeresse a háziasszonyt, aki már várta a szalonban.

- Nos, kérem — mondta kurtán —, szerencsére nem olyan súlyos a helyzet, mint gondoltam. Az agyrázkódás enyhe, és már múltfélben van. De azért egy-két napig feküdni kell, és nem szabad szállítani. - Szünetet tartott. - A jelek szerint a hölgy egy bizonyos Lady Frances Derwent.

- Milyen különös - mondta Mrs. Bassington-french. - A rokonai... Draycotték... jó ismerőseim.

- Nagyon alkalmatlan volna önnek, ha itt maradna? - folytatta George. - Egy-két napi tökéletes nyugalom... - elhallgatott.

- Ez csak természetes. Magától értetődik, dr...?

- Arbuthnot. Egyébként a kocsit majd én elintézem. Úgyis egy garázs mellett megyek el.

- Igazán nagyon kedves öntől, dr. Arbuthnot. Milyen szerencse, hogy épp erre járt. Gondolom, jó lesz, ha holnap megint megnézi egy orvos, hogy minden rendben van-e.

- Azt hiszem, felesleges - mondta George. - Csak pihenésre van szüksége.

- De engem megnyugtatna. Meg a családját is értesíteni kell.

- Azt én elintézem — mondta George. - Ami pedig az orvosügyet illeti, nos... A jelek szerint a hölgy a Krisztusi Tudomány szekta híve, és orvosokról hallani sem akar. Azt sem vette jó néven, hogy én megvizsgáltam.

- Te jó ég! - mondta Mrs. Bassington-ffrench.

- De nem lesz semmi baj — nyugtatta meg George. - Biztosíthatom önt.

- Ha valóban úgy gondolja, dr. Arbuthnot... - Mrs. Bassington-ffrenchnek mintha kételyei lettek volna.

- Kétségtelenül - bólintott George. - Vizontlátásra. Elnézést, most jut eszembe, valamit ottfelejtettem.

Visszasietett a hálósobába, s az ágyhoz lépett.

- Frankié - suttogta sietően. A Krisztusi Tudomány-szektához tartozol. El ne felejtsd!

- De miért?

- Nem találtam más megoldást.

- Rendben van - mondta Frankié. - Nem felejttem el.

Az ellenséges táborban

Nos, itt vagyok - gondolta Frankié. - Baj nélkül az ellenséges táborban. A többi már az én dolgom.

Kopogtattak az ajtón, és belépett Mrs. Bassington-ffrench.

Frankié kissé fölemelte fejét a párnáról.

- El sem tudom mondani, mennyire sajnálom, hogy ennyi alkalmatlanságot okozok - rebegte elhaló hangon.

- Ne beszéljen csacsiságokat - mondta Mrs. Bassington-ffrench. Ahogy Frankié ismét meghallotta ezt a hűvös, kellemes, vontatott beszédet, az enyhe amerikai akcentust, eszébe jutott: Lord Marchington említette, hogy az egyik hampshire-i Bassington-ffrench egy amerikai örökösnot vett feleségül. - Dr. Arbuthnot azt mondja, egy-két nap alatt rendbejön, ha pihen.

Frankié úgy érezte, most illenék mondania valamit az „eltévelyedésről”, vagy a „halandó elméről”, de félt, hogy nem azt mondaná, amit kell.

- Rendes embernek látszik - jegyezte meg. - Igazán kedves volt.

- úgy vettem észre, nagy tudású fiatalember - jegyezte meg Mrs. Bassington-ffrench. - Milyen szerencse, hogy épp erre járt.

- ügye? Igaz, tulajdonképpen nem volt rá szükség.

- Most nem szabad beszélnie - folytatta a háziasszony. - Majd beküldök egyet-mást a szobalánnyal, és ő segít, hogy kényelembe helyezze magát.

- Borzasztóan kedves öntől.
- Cígyan, semmiség.

Frankie-t egy pillanatra elfogta a lelkiismeret-furdalás, amikor a másik nő távozott.

Kedves, jószívű teremtés - mondta magában. - És olyan angyalian gyanútlan.

Csak most érezte, milyen galádul becsapja házi-asszonyát. Eddig csak a gyilkos Bassington-ffrenchet látta maga előtt, amint a mélybe löki gyanútlan áldozatát, a dráma mellékszereplői eszébe sem jutottak.

Most már mindegy - gondolta Frankié -, nem hagyhatom abba. De azért jobban érezném magam, ha nem volna ilyen kedves.

Egy unalmas délutánon és estén át feküdt az elsötétített szobában. Mrs. Bassington-ffrench néha benézett, hogy jól van-e, de nem maradt sokáig.

Másnap azonban Frankié beengedte a nappali fényt, és jelezte, hogy társaságra vágyik, így házi-asszonya egy darabig mellette maradt. Kiderült, sok közös ismerősük és barátjuk van, s estére Frankié már gyötrő büntudattal állapította meg, mennyire összebarátkoztak.

Mrs. Bassington-ffrench sokat beszélt a férjéről, meg a kisleányról, Tommyről. Egyszerű asszonynak látszott, aki nagyon ragaszkodik az otthonához, Frankie-nek mégis az volt a benyomása, bántja valami. Néha zaklatott volt a tekintete, egyáltalán nem vallott lelki nyugalomra.

Harmadnap Frankié fölkel, és megismerkedett a ház urával.

Nagydarab, erős állú férfi volt, barátságos, de eléggé szórakozott. A jelek szerint ideje nagy részét dolgozószobájába zárkózva töltötte. Frankie-nek az volt a benyomása, nagyon szereti a feleségét, de a gondjaival nem sokat törődik.

A kis Tommy hétéves, egészséges, pajkos fiúcska volt. Sylvia Bassington-french szemmel láthatólag imádta.

- Olyan kellemes itt - sóhajtott fel Frankié. Egy nyugszéken feküdt a kertben. - Talán mert úgy beütöttem a fejemet, talán más okból, de egyszerűen nem akaródzik elmennem innen. Legszívesebben itt feküdnék napokig.

- Hát ne menj el - mondta Sylvia Bassington-french nyugodt, közömbös hangján. - Komolyan mondom. Minek rohannál vissza a városba? Tudod - folytatta -, én annyira örülök neked. Olyan okos és szellemes vagy. Mindig felvidítasz.

Szóval, szüksége van rá, hogy felvidítsák - vilant át Frankié agyán. De közben elszégyellte magát.

- úgy érzem, barátnők lettünk - folytatta a másik.

Frankié még jobban szégyenkezett.

Aljasság, amit művel... aljasság... Abba is hagyja! Visszamegy a városba...

- Nem fogsz unatkozni. Holnap megjön a sógorom. Biztosra veszem, hogy megkedveled majd. Rogert mindenki kedveli.

- Itt lakik veletek?

- Néha igen, néha nem. Elég nyughatatlan. A család semmirekellőjének mondja magát, és bizonyos értelemben talán igaza van. Sose tud egy állásban megmaradni... őszintén szólva nem hiszem, hogy életében valaha is komoly munkát végzett volna. De hát vannak ilyen emberek... különösen a régi családokban. És rendszerint nagyon szeretetreméltóak. Roger csodálatosan együttérző. Nem is tudom, mihez kezdtem volna nélküle idén tavasszal, mikor Tommy olyan beteg volt.

- Mi baja volt Tommynak?

- Leesett a hintáról, méghozzá elég szerencsétlenül. Nyilván korhadt ághoz kötötték, s az letört. Rogert nagyon felzaklatta az ügy, mert épp ő hintáztatta a gyereket... tudod, jó nagyokat lökött rajta, hogy magasra repüljön, ahogy a gyerekek szeretik. Először attól féltünk, Tommynak megsérült a gerince, de aztán kiderült, hogy csak könnyű sérülés, már el is felejtette.

- Minden jel arra mutat - mosolyodott el Frankié, amint megütötték a fülét a távoli csatakiáltások meg az üdvrivalgás.

- Igen, úgy látszik, makkegészséges. Hála istennek. Eléggé rájárt a rúd az utóbbi időben. Tavaly télen kis híján vízbe fulladt.

- Komolyan? - kérdezte Frankié elgondolkozva.

Már nem akart visszamenni a városba. Bűntudata is alábbhagyott.

Balesetek!

Vajon Roger Bassington-ffrench balesetekre specializálja magát?

- Ha komolyan gondolod - mondta -, örömmel maradok még egy darabig. De nem lesz a férjednek kifogása az ellen, hogy csak így betelepdem hozzátok?

- Henrynek? - húzódott furcsa grimaszra Mrs. Bassington-ffrench szája. - Neki aztán nem. Őt mostanában nemigen érdekli semmi.

Frankié kíváncsian nézett rá.

Ha jobban ismerne, most elmondana valamit - gondolta. - úgy látom, sok különös dolog történik ebben a házban.

Teánál csatlakozott hozzájuk Henry Bassington-ffrench, és Frankié jobban megfigyelte. Kétségtelenül volt benne valami különös. A típus

ismerős: jovialis, sportrajongó, egyszerű gondolkodású vidéki úr. De az ilyen ember miért vonaglik az idegességtől, miért ilyen feszült, s miért van az, hogy egyszer semmi sem érdekli, máskor meg akármit mondanak neki, keserű és gúnyos válaszokat ad? Bár nem mindig. Aznap este a vacsoránál mintha kicserélték volna. Tréfálkozott, nevetett, anekdotázott, és képességeihez mértén sziporkázóan szellemes volt. Túlságosan sziporkázik, gondolta Frankié. Ez is természetellenes, ez sem illik hozzá.

Milyen különös a szeme - villant át Frankie-n. - Szinte megrémít.

De csak nem akarja *Henry* Bassington-ffrenchet gyanúsítani? Hiszen nem ő járt Marchboltban azon a végzetes napon, hanem az öccse.

Ami az öccsét illeti, Frankié kíváncsian várta, hogy megismerje. Szerinte meg Bobby szerint ez az ember gyilkos. Most szemtől szembe kerül egy gyilkossal.

Egy pillanatra elfogta a szorongás.

Igaz, Roger Bassington-ffrench semmit sem sejt.

Hogyan hozhatná kapcsolatba egy sikeresen végrehajtott bünténnyel őt, Frankie-t?

Minden semmiséget felfűjsz - pirongatta magát.

Roger Bassington-ffrench másnap délután közvetlenül tea előtt érkezett meg.

Frankié csak a teánál találkozott vele. Délutánonként még mindig „pihennie” kellett.

Mikor kísértált a pázsitra, ahol már megterítették a teához, Sylvia mosolyogva fogadta: — Itt van a betegünk - mondta. - Ez pedig, Lady Frances Derwent, a sógorom.

Frankié előtt magas, karcsú, derűs tekintetű,

harminc év körüli fiatal férfi állt. Bár látta, mire gondolt Bobby, amikor azt mondta, hiányzott az arcáról a monokli meg a kefabajusz, neki inkább a férfi átható kék szeme tűnt fel. Kezet fogtak.

- Hallottam, hogy le akarta dönteni a kertfalat - mondta Roger Bassington-ffrench.

- Bevallom, én vagyok a világ legrosszabb sofőrje - bólintott Frankié. - Azonkívül egy vénséges vén tragacsot vezettem. A kocsimat szerelőhöz kellett vinni, és arra az időre vettem egy olcsó használt kocsit.

- Igen jóképű fiatal orvos mentette ki a roncsok közül — jegyezte meg Sylvia.

- Igazán nagyon kedves volt - mondta Frankié.

Ekkor érkezett meg Tommy, és harsány örömujjongással ugrott nagybátyja nyakába.

- Hoztál játék vonatot? Megígérted. Megígérted!

- Jaj, Tommy! Ne légy olyan követelődző - szólt rá Sylvia.

- Tommynak igaza van, Sylvia. Valóban megígérted. Megvan a vonatod, öregem, ne félj. - A sógornőjéhez fordult. - Henry nem jön le teázni? '

- Nem hiszem - válaszolt kényszeredett hangon Sylvia. - úgy látom, ma nincs valami jól. - Aztán hirtelen hozzátette: - Jaj, Roger, úgy örülök, hogy megjöttél!

- Semmi baj, kislány - tette karjára a kezét egy pillanatra a férfi.

Tea után Roger az unokaöccsével vonatozott. Frankié zűrzavaros gondolatokkal nézte őket.

Ez igazán nem az a fajta ember, aki másokat lelökdös a sziklákról! Ez a rendkívül vonzó fiatal férfi nem lehet hidegvérű gyilkos.

Akkor viszont... Bobbyval együtt kezdettől

fogva tévúton jártak. Már mint az ő szerepét illetően.

Frankié most már biztos volt benne, hogy nem Bassington-ffrench lökte le Pritchardot a szikláról!

De akkor kicsoda?

Arra még most is esküdni mert volna, hogy valaki lelökte. De ki? És ki rakta Bobby sörébe a morfiumot?

Morfium! Ez volna a magyarázat Henry Bassington-ffrench különös tekintetére, összeszűkült pupillájára?

Lehet, hogy Henry Bassington-ffrench *kábítószeres*?

Alán Carstairs

Különös módon Frankié elméletét már másnap alátámasztotta valaki, méghozzá Roger.

Játszottak néhány teniszpartit, s utána leültek meginni valami jeges italt.

Közömbös témákról csevegtek, és Frankie-t egyre jobban lenyűgözték Roger Bassington-ffrench élménybeszámolói, hiszen az egész világot beutazta. Frankié nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy a család semmirekellője mennyivel rokonszenvesebb komoly gondolkodású, nehézkes bátyjánál.

Ezen töprengett, amikor elhallgattak. A csendet Roger törte meg... egészen más hangon.

- Lady Frances, furcsa dologra készülök most. Még huszonnégy órája sincs, hogy megismertem, ösztöneim mégis azt súgják, maga az egyetlen, akitől tanácsot kérhetek.

- Tanácsot? - csodálkozott el Frankié.

- Igen. Nem tudok választani két lehetőség között.

Elhallgatott. Homlokát ráncolva előrehajolt, két térde között himbálta a teniszütőt. Nyugtalannak és feldúltnak látszott.

- A bátyámról van szó, Lady Frances.

- Igen?

- Kábítószerrel szed, biztos vagyok benne.

- Miből gondolja? - kérdezte Frankié.

- Mindenből. A megjelenéséből. A furcsa hangulatváltásaiból. És látta a szemét? A pupillája, mint a túhegy.

- Ezt észrevettem - vallotta be Frankié. - Mit gondolsz, mit szedsz?

- Morfiumot, vagy valamilyen ópiumkészítményt.

- Régóta tart a dolog?

- Szerintem körülbelül fél éve kezdődött. Emlékszem, akkoriban álmatlanságra panaszkodott. Nem tudom, hogyan jutott a szerhez, de azt hiszem, röviddel azután kezdődött.

- És honnan szerzi be? - kérdezte gyakorlatiasan Frankié.

- Azt hiszem, postán kapja. Észrevette, milyen nyugtalan és ingerlékeny bizonyos napokon uzsonnaidő körül?

- Igen.

- Gondolom, olyankor, amikor elfogyott a készlete, és várja az újabb adagot. Ha aztán megérkezik a hatórai posta, eltűnik a dolgozószobájában, s vacsorára már mintha kicserélték volna.

Frankié bólintott. Eszébe jutott, milyen valószínűtlenül élénk és szellemes beszélgetőpartner volt házigazdája néha vacsoránál.

- De hát kitől kapja?

- Azt nem tudom. Tisztességes orvostól semmiképp. Gondolom, Londonban akadnak különféle források, ahonnan magas áron beszerezhető.

Frankié elgondolkozva bólintott.

Lám, ő annak idején mondott is valamit egy kábítószercsempész bandáról, jutott eszébe, Bobby meg azt felelte, hogy nem lehet olyan sokféle bűntényt összekeverni. Furcsa, hogy a nyomozásnak már a legelején ilyesmire bukkannak.

És különös módon épp az első számú gyanúsított hívja fel rá a figyelmét. Most még jobban hajlott rá, hogy fölmentse Roger Bassington-frenchet a gyilkosság vádjá alól.

Csakhogy ott van a kicserélt fényképek könyörtelen ténye, ugyanannyi bizonyíték szól ellene, emlékeztette magát Frankié, mint korábban. A mérleg másik serpenyőjében pedig nincs más, mint a férfi személyisége. S folyton azt hallani, hogy a gyilkosok elbűvölő emberek.

Elhessegette ezeket a gondolatokat, és beszélgetőtársához fordult.

- Tulajdonképpen miért mondja el nekem mindezt? - kérdezte egyenesen.

- Mert nem tudom, milyen álláspontra helyezkedjem Sylviával kapcsolatban - felelte egyszerűen a férfi.

- Gondolja, hogy nem jött rá?

- Persze hogy nem. Megmondjam neki?

- Nehéz ügy...

- Nagyon nehéz. Ezért gondoltam, hogy maga talán a segítségemre lehet. Sylvia nagyon megszerette. Az itteniek közül senkit sem kedvel különösebben, de azt mondja, magát az első pillanatban a szívébe zárta. Mit tegyek, Lady Frances? Ha megmondom neki, óriási terhet rakok a vállára.

- Viszont, ha tud róla, talán érvényesítheti a befolyását - töprengett Frankié.

- Kétlem. Ha kábítószerrel van szó, senkinek sincs befolyása, az ember legkedvesebbjeinek sem.

- Nem valami biztató.

- De tény. Persze vannak bizonyos lehetőségek. Ha rá lehetne venni Henryt, hogy kezeltesse magát... van itt a közelben egy szanatórium. Bizonyos Nicholson doktor vezeti.

- Csakhogy nem lehet rávenni, ugye?

- De, talán igen. A morfinistákat néha szörnyű lelkiismeret-furdalás fogja el, és akkor bármit megtennének a gyógyulásért. Hajlamos vagyok

azt hinni, hogy Henry könnyebben kerül ilyen lelkiállapotba, ha azt hiszi, Sylvia nem tud semmiről... ha fél attól, hogy megtudja. És ha a kezelés eredményes (természetesen azt mondanák, az „idegeivel” van baj), nem is kell megtudnia soha.

- Hajlandó lenne alávetni magát a kezelésnek?

- A szanatórium, amelyről beszélek, körülbelül három mérföldnyire van innen, a falu túlsó végén. Egy kanadai orvos az igazgatója... Nicholson doktor. Azt hiszem, nagyon ügyes ember. És szerencsére Henry kedveli. Pszt... jön Sylvia.

- Nagyon energikusak voltatok? - lépett hozzánk Sylvia.

- Három szettet játszottunk - mondta Frankié.

- És mindig én veszítettem.

- Remekül játszik - mondta Roger.

- Én borzasztóan lusta vagyok a teniszhez - mondta Sylvia. - Majd áthívjuk Nicholsonékat valamelyik nap. Az asszony imád teniszezni. Hiszen... de mi van? - figyelt fél rá, milyen jelentősegteljesen néz egymásra a másik kettő.

-Semmi... csak épp Nicholsonékról beszéltem Lady Francesnek.

- Kanadaiak, ugye? — kérdezte Frankié.

- A férfi biztosan - mondta Sylvia. - Az asszonyról azt hiszem, angol, de nem tudom biztosan. Nagyon csinos kis teremtés... igazán bájos, és gyönyörű nagy, ábrándos szeme van. Az az érzésem, nem valami boldog. Elég nyomasztó élete lehet

- A férfi valami szanatóriumot vezet, ugye?

- Azt... idegbetegek meg kábítószeresek részére. Azt hiszem, jó eredményeket ér el. Mi tagadás, lenyűgöző személyiség.

- Kedveled?

- Nem - vágta rá Sylvia -, egyáltalán nem. -

S néhány pillanat múlva hevesen hozzátette: - Egy cseppet sem.

Később felhívta Frankié figyelmét egy bájos, nagy szemű nő fényképére a zongorán.

- Az ott Moira Nicholson. Nagyon vonzó arc, nem? Egy férfi, aki néhány barátunkkal jött ide nemrég, egészen belehabarodott. Azt hiszem, szerette volna, ha bemutatjuk neki - nevette el magát - Holnap meghívom őket vacsorára. Szeretném hallani a véleményedet

- Nicholsonékról?

- Igen. Mint mondom, nem kedvelem Nichol-son-t, pedig vonzó megjelenésű férfi.

Volt valami a hangjában, ami arra készítette Frankie-t, hogy rápillantson, de Sylvia Bassington-ffrench már elfordult, és a hervadt virágokat szedte ki egy vázából.

Át kell gondolnom a dolgokat — tűnődött Frankié, amikor sűrű, sötét haját fésülte aznap este vacsora előtt.

Vajon Roger Bassington-ffrench valóban az a gonosztevő, akinek Bobbyval hitték?

Egyetértettek abban, hogy aki Bobbyt el akarta tenni az útból, könnyen jutott morfiumhoz. Ez bizonyos értelemben ráillik Roger Bassington-ffrenchre. Ha a bátyja postán kapja a morfiumot, Roger könnyűszerrel eltulajdoníthatott egy csomagot, és felhasználhatta saját céljaira.

Emlékeztető - írta Frankié egy papírlapra -:

(1) Megtudni, hol volt Roger 16-án... aznap, amikor Bobbyt megmérgezték.

ügy gondolta, elég világosan látja, ezt hogyan oldhatja meg.

(2) - írta. - Megmutatni a halott fényképét, és figyelni, ki hogyan viselkedik. Tisztázni, RBF bevallja-e, hogy éppen Marchboltban járt.

Az utóbbi lehetőségtől kissé szorongott. Ez azt jelenti, hogy szint vall. Igaz, a tragédia szűkebb hazájában történt, és a világ legtermészetesebb dolga lesz, ha szóba hozza.

Összegyúrta a papírdarabot, és elégette.

Az első pontra elég magától értetődő módon sikerült rátérnie a vacsoránál.

- Tudja - mondta Rogernek őszintén -, állandóan az az érzésem, hogy már találkoztunk. Még-hozzá nem nagyon régen. Nem volt ott véletlenül Lady Shane vacsoráján a Claridge-ben? 16-án.

- Nem lehetett ott 16-án - szólt közbe Sylvia. - Aznap itthon volt. Azért emlékszem, mert akkor volt a gyerekzsúr, és fogalmam sincs, mihez kezdtem volna Roger nélkül.

Hálás pillantást vetett a sógorára, aki visszamosolygott rá.

- Nem hiszem, hogy már találkoztam magával - mondta Frankie-nek elgondolkozva, aztán hozzátette: - Emlékeznék rá, ha találkoztunk volna.

Igazán kedvesen mondta.

Ezt kipipálhatjuk - gondolta Frankié. - Roger Bassington-french nem volt Walesben aznap, amikor Bobbyt megmérgezték.

A második pont elég simán került szóba később. Frankié az isten háta mögötti helyekre terelte a szót, arra, hogy milyen unalmas ott az élet, és mekkora érdeklődést vált ki minden izgalmas esemény.

- Múlt hónapban lezuhant nálunk egy férfi a szikláról - jegyezte meg. - Mindannyiunkat óriási izgalomba hozott. Nagy várakozással mentem el a halottszemlére, de valójában elég unalmas volt.

- Nem egy Marchbolt nevű helyen történt? - szólalt meg váratlanul Sylvia.

Frankié bólintott.

- A Derwent-kastely mindössze het mérföldnyire van Marchbolttól — magyarázta.

- Roger, ez nem lehetett más, csak a te embered! - kiáltott fel Sylvia.

Frankié kérdően nézett Rogerre.

- Részt vettem az eseményekben - mondta Roger. - Én maradtam ott a holttesttel, amíg a rendőrség meg nem érkezett.

- Azt hittem, a lelkész egyik fia volt mellette - jegyezte meg Frankié.

- El kellett mennie orgonálni vagy hová... úgy-hogy átvettem a helyét.

- Nahát, milyen különös - mondta Frankié. - Hallottam, hogy volt ott még valaki, de a nevét nem mondták. Szóval, maga volt az?

„Ez aztán érdekes! Milyen kicsi a világ!” - mondogatták az asztal körül. Frankié úgy érezte, elég ügyes volt.

- Talán ott látott... Marchboltban - mondta Roger.

- Én nem voltam ott a baleset idején - közölte Frankié. - Pár nappal később mentem haza Londonból. A halottszemlénél ott volt?

- Nem. A tragédia másnapján visszautaztam Londonba.

- Az a képtelen ötlete támadt, hogy vesz ott egy házat - mondta Sylvia.

- Micsoda eszeveszett ostobaság - méltatlan-kodott Henry Bassington-ffrench.

- Egyáltalán nem az - mondta Roger kedélyesen.

- Nagyon jól tudod, Roger, hogy amint megvennéd, kitörne rajtad a vándorösztön, és megint elrohannál külföldre.

- Egy szép napon én is letelepszem, Sylvia.

- Ha rászánod magad, inkább a mi közelünk-

ben telepedj le - javasolta SyMa. - Ne menj el Walesbe.

Roger elnevette magát. Aztán Frankie-hez fordult.

- Felmerült valamilyen érdekes motívum a bal- esettel kapcsolatban? Csak nem derült ki, hogy öngyilkosság volt, vagy efféle?

- Á, dehogy, kétségbeejtően egyértelmű volt az egész, megjelent néhány szörnyű rokon, és azonosította a halottat. Állítólag gyalogtúrára indult. Igazán kár érte, olyan jóképű férfi volt. Nem látták a fényképét a lapokban?

- Azt hiszem, én láttam - habozott Sylvia. - De nem nagyon emlékszem rá.

- Van nálam egy újságkivágás a helyi lapból. Frankie csupa ügybuzgóság volt. Fölszaladt és az újságkivágással jött vissza. Sylvia kezébe nyomta. Roger is felállt, és sógornője válla fölött belenézett.

- Nem találsz jóképűnek? - kérdezte Frankie, mint egy iskoláslány.

- De igen - mondta Sylvia. - Nagyon hasonlít arra az Alán Carstairsre, nem gondolod, Roger? úgy rémlik, akkor mondtam is.

- Itt valóban hasonlít - bólintott Roger. - De a valóságban nem volt valami nagy a hasonlóság.

- Ezekről az újságfotókról semmit sem lehet megállapítani, nem igaz? - adta vissza Sylvia az újságkivágást.

Frankie egyetértett.

Más témára terelődött a szó.

Frankie tanácstalanul feküdt le. Látszólag nagyon természetesen viselkedett mindenki. Roger ingatlanvadászata köztudomású.

Az egyetlen eredmény, hogy megtudott egy nevet. Alán Carstairsét.

Nicholson doktor

Másnap reggel Frankié megostromolta Sylvíát.

- Hogy is hívták azt az embert, akiről tegnap este beszéltél? — kérdezte hanyagul. — Alán Carstairsnek? Szinte biztos vagyok benne, hogy hallottam már ezt a nevet.

- Nem csodálom. Azt hiszem, a maga területén közismert Kanadai természetbúvár, híres vadász és felfedező. Én nem sokat tudok róla. Barátaink, Rivingtonék hozták le egyszer ebédre. Nagyon vonzó férfi, magas, bronzbarna, és szép kék szeme van.

- Biztos vagyok benne, hogy hallottam már róla.

- Azt hiszem, nálunk még sose járt. Tavaly afrikai körutat tett azzal a milliomossal, John Savagedzsel... aki rákban megbetegedett, és olyan tragikusán végzett magával. Carstairs az egész világot beutazta. Járt Kelet-Afrikában, Dél-Amerikában... azt hiszem, a világon mindenütt.

- Rokonszenves, vállalkozó szellemű férfi lehet - jegyezte meg Frankié.

- Az is. Rendkívül vonzó.

- Furcsa... hogy annyira hasonlít ahhoz az emberhez, aki Marchboltban lezuhant a szikláról - mondta Frankié.

- Talán mindenkinek megvan a hasonmása.

Példákat idéztek, a koldust és a királyfit, meg másokat Frankié vigyázott, hogy többé ne hozza szóba Alán Carstairs-t. Ha túl nagy érdeklődést mutat iránta, az végzetes lehet.

Magában azonban úgy érezte, végre előbbre jutott. Biztosra vette, hogy Alán Carstairs volt a marchbolti tragédia áldozata. Nem voltak ebben az országban közeli barátai vagy rokonai, és nem kellett attól tartani, hogy eltűnését gyorsan észrevennék. Az olyan ember távolléte, aki néha csak úgy átszalad Észak-Afrikába vagy Dél-Amerikába, nem tűnik fel egyhamar. Aztán meg Frankié felfigyelt rá, hogy bár Sylvia Bassington-ffrench megjegyezte, mennyire hasonlít Carstairsre az újságban közölt fénykép, egy pillanatra sem jutott eszébe, hogy esetleg őt ábrázolja.

Érdekes adalék az emberi természetről, gondolta Frankié.

Eszünkbe sem jut, hogy azok az emberek, akikből újsághír lesz, esetleg ugyanazok, akikkel rendszeresen találkozunk.

Rendben van. Tehát a halott férfi Alán Carstairs. A következő lépés, hogy minél többet tudjanak meg Alán Carstairsról. úgy látszik, Bassington-ffrenchéket csak felületesen ismerte. Véletlenül hozták le a barátai. Hogy is hívják őket? Rivingtonék. Frankié elraktározta a nevet a tudatában, hogy később felhasználja.

Ebben az irányban mindenképpen érdemes folytatni a nyomozást. De csak óvatosan. Alán Carstairsról nagyon elővigyázatosan kell érdeklődni.

Nem szeretném, ha megmérgeznének vagy fejbe vágnának - húzta el a száját Frankié. - Egy percig sem haboztak, hogy Bobbyt szinte mindenok nélkül eltegyék láb alól...

Gondolatai hirtelen elkanyarodtak, arra a megfejthetetlen mondatra, amelyből az egész ügy ki pattant.

Evans! Ki az az Evans? Hogy kerül az ügybe Evans?

Kábítószercsempész-banda - döntötte el Frankié. Talán tönkretették Carstairs valamelyik rokonát, s ő elhatározta: megfizet nekik. Lehet, hogy ezért jött Angliába. Evans talán a bandához tartozott, aztán visszavonult és Walesben telepedett le. Carstairs lepéNZelte Evanst, hogy elárulja a többieket, Evans kötélnek állt, és Carstairs oda akart utazni hozzá, de valaki követte és megölte.

Az a valaki Roger Bassington-ffrench lett volna? Valószínűtlennek látszik. Caymanék sokkal jobban megfeleltek Frankié elképzelésének egy kábítószercsempész-bandáról.

Igen ám, de... az a fénykép. Csak arra a fényképre volna valami magyarázat.

Aznap várták vacsorára Nicholson doktort és a feleségét. Frankié épp végzett az öltözködéssel, amikor meghallotta, hogy kocsí áll meg a ház előtt. Arra nyílt az ablaka, úgYhogy kinézett.

Egy magas férfi épp akkor szállt ki egy sötétkék Talbot volánja mellől.

Frankié gondterhelten húzódozt vissza.

Carstairs kanadai volt. Nicholson doktor is kanadai. És Nicholson doktornak sötétkék Talbotja van.

Ebből persze ostobaság volna messzemenő következtetéseket levonni, de azért elgondolkodtató, nem?

Nicholson testes férfi volt, modora nagy erőtaralékokat sejtetett. Lassan, megfontoltan beszélt, és ritkán szólalt meg, de sikerült minden szavát jelentőségteljessé tennie. Sokdioptriás szemüvege mögött töprengve csillogott világoskék szeme.

Felesége huszonhét év körüli lehetett, törékeny, csinos, sőt szép teremtés volt. Mintha kissé ideges volna, gondolta Frankié, és szinte túlzott élenkség-

gel cseveg, mint aki ezzel akarja leplezni nyugtalanságát.

- Hallom, balesete volt, Lady Frances - mondta Nicholson doktor, amikor elfoglalta a helyét Frankié mellett a vacsoránál.

Frankié elmagyarázta a katasztrófát. Közben azon töprengett, miért ilyen nyugtalan. Az orvos őszinte érdeklődéssel hallgatja. Miért érzi úgy mégis, hogy most próbálja el a védekezését ki sem mondott vádak ellen? Mi oka lenne az orvosnak, hogy gyanakodjék rá?

- Sajnálatos eset - mondta a férfi, amikor Frankié végére ért a beszámolójának, mely mintha hosszadalmasabbra sikerült volna a kelleténél. - De úgy látom, remekül felépült.

- Szó sem lehet arról, hogy gyógyultnak nyilvánítsuk. Még nem engedjük el - mondta Sylvia.

Az orvos arcán egy pillanatra mosoly futott át, ahogy Sylviára nézett.

- Én az ön helyében itt tartanám, amíg csak lehet - mondta megfontoltan.

Frankié a házigazda és Nicholson doktor között ült. Henry Bassington-french aznap este igen rosszkedvű volt. Rángott a keze, a vacsorájához szinte hozzá sem nyúlt, és egyáltalán nem vett részt a beszélgetésben.

A szemben ülő Mrs. Nicholson, akinek elég nehéz dolga volt vele, megkönnyebbülten fordult Rogerhez. Felületesen csevegett, és Frankie-nek feltűnt, hogy a pillantása minduntalan visszatér a férjéhez.

Nicholson doktor a vidéki életről beszélt.

- Lady Frances, tudja, mi az a kultúra?

- úgy érti, a könyvekből szerzett tudás? - kérdezte Frankié csodálkozva.

- Nem, nem. Én baktériumokra gondolok.

Amelyek különlegesen előkészített táptalajon tenyésznek. Ilyesféle, Lady Frances, a vidéki élet is. Nagyon sok az idő meg a tér és a ráérő ember... - kitűnő táptalaj ez a tenyészetnek.

- úgy érti, a rossz dolgok tenyészetének? - kérdezte Frankié még tanácstalanabbik.

- Az attól függ, Lady Frances, milyen baktériumot akarnak kitenyészteni.

Hülye beszélgetés, gondolta Frankié, és nem értem, miért futkos tőle a hideg a hátamon.

- Gondolom, bennem mindenféle sötét tulajdonságok tenyésznek - jegyezte meg könnyedén.

A férfi ránézett. - Nem hinném, Lady Frances - mondta csöndesen. - Azt hiszem, ön mindig a törvény és a rend oldalán fog állni.

Mintha a törvény szót kissé megnyomta volna.

- A férjem nagyon büszke rá, hogy milyen hamar kiismeri az embereket - szólalt meg hirtelen Mrs. Nicholson az asztal túlsó oldalán.

- így is van, Moira - bólintott Nicholson doktor. - Engem érdekelnek az apróságok. — Megint Frankie-hez fordult. - Hallottam az ön balesetéről. És valami szöveget ütött a fejembe.

- Igen? — kérdezte Frankié dobogó szívvel.

- Az az orvos, aki épp erre járt... aki behozta önt ide.

- Igen?

- Különös ember lehetett... hogy megfordította a kocsiját, mielőtt az ön segítségére sietett volna.

- Nem értem.

- Hogyan is értené? Hiszen eszméletlen volt. De a küldönc, a Reeves fiú Staverleyből jött a kerékpárján, és egyetlen autó sem ment el mellette. Mégis, mikor bekanyarodik a saroknál, itt látja az összetört kocsit meg az orvos autóját, amely

ugyanarra néz, amerre ő ment... London felé. Érti már? Az orvos nem Staverley felől jött, tehát a másik irányból kellett jönnie, lefelé a dombon. Ebben az esetben azonban a kocsijának Staverley felé kellett volna fordulnia. Csakhogy nem arra fordult. Vagyis megfordította.

- Hacsak nem korábban jött Staverley felől - mondta Frankié.

- Akkor a kocsijának már ott kellett volna állnia, amikor ön lement a dombról. Ott állt?

A világoskék szem áthatóan méregette a vas-tag szemüvegen át.

- Nem emlékszem - mondta Frankié. - Nem hiszem.

- úgy beszélsz, Jasper, mint egy detektív - szólalt meg Mrs. Nicholson. - És mindezt egy semmiség miatt.

- Engem érdekelnek az apróságok - mondta Nicholson.

A háziasszonyhoz fordult, és Frankié megkönnyebbülten fellélegzett.

Miért faggatta ennyit? Hogyan tudott meg mindent a balesetről? „Engem érdekelnek az apróságok” - mondta. Valóban csak erről van szó?

Frankie-nek eszébe jutott a nagy, sötétkék Talbot, meg az, hogy Carstairs is kanadai volt. Nicholson sötét figura, gondolta.

Vacsora után igyekezett is távol tartani magát tőle, inkább a szelíd, törékeny Mrs. Nicholsonhoz csatlakozott. Észrevette: Mrs. Nicholson még akkor sem veszi le a szemét a férjéről. Vajon szerelemből, töprengett Frankié, vagy félelemből?

Nicholson csak Sylviával foglalkozott Majd fél tizenegykor a feleségére nézett, s fölálltak, hogy távozzanak.

- Nos - kérdezte Roger, mikor elmentek -, mit

gondol a mi Nicholsonunkról? Jelentékeny személyiség, nem igaz?

- Úgy vagyok vele, mint Sylvia - mondta Frankié. - Nem nagyon kedvelem. Az asszony sokkal rokonszenvesebb.

- Kellemes külsejű, de elég butácska - mondta Roger. - Vagy imádja a férjét, vagy halálosan retteg tőle... nem tudom.

- Én is ezen gondolkoztam - bólintott Frankié.

- Nem kedvelem ezt az embert - mondta Sylvia -, de be kell vallanom, nagyon sok... erő van benne. Azt hiszem, csodálatos eredményeket ért el a kábítószeresek gyógyításában. Olyan embereknél, akiket a rokonaik végső kétségbeesésükben vittek be a szanatóriumába. Ez volt az utolsó reménységük, és a betegek tökéletesen gyógyultan távoztak.

- Igen? - kiáltott fel váratlanul Henry Bassington-ffrench. - Tudod te, mi megy azok közt a falak közt? Tudod, micsoda iszonyú szenvedés és emésztő kín vár azokra odabent? Valaki hozzászokik a kábítószerhez, és ők nem adnak neki... megvonják tőle, míg bele nem őrül a hiányába, és a falba veri a fejét! Ezt műveli a te „erős” orvosod... kínozza az embereket... igenis kínozza... pokolra küldi... örületbe kergeti őket...

Egész testében reszketett. Hirtelen megfordult és kiment a szobából.

Sylvia Bassington-ffrench riadtan nézett sógorára.

- Mi baja Henrynek? - kérdezte tanácstalanul.

- Szörnyen zaklatottnak látszik.

Frankié és Roger nem mert egymásra nézni.

- úgy láttam, egész este nem volt valami jól - kockáztatta meg Frankié.

- Én is észrevettem. Mostanában olyan rossz-

kedvű. Bár ne hagyta volna abba a lovaglást! Erről jut eszembe, Nicholson meghívta Tommyt holnapra, de én nem nagyon szeretem, ha odamegy... a sok zavaros fejű idegbeteg meg kábítószeres közé.

- Nem hiszem, hogy a doktor a közelükbe engedné Tommyt... - mondta Roger. - úgy látom, nagyon szereti a gyerekeket.

- Igen, az a gyanúm, nagy csalódás neki, hogy nincs gyerekük. Valószínűleg Moirának is. Olyan szomorúnak látszik... és olyan törékeny.

- Olyan, mint egy szomorú madonna - mondta Frankié.

- Csakugyan - bólintott Sylvia.

- Ha Nicholson doktor annyira szereti a gyerekeket, nyilván ő is eljött a gyerekzsorra - jegyezte meg Frankié.

- Sajnos, épp akkor kellett elutaznia néhány napra. Azt hiszem, Londonba ment valami konferenciára.

- Úgy.

Aztán fölmentek lefeküdni. Elalvás előtt Frankié levelet írt Bobbynak.

A felfedezés

Bobbyra ezalatt keserves időkjártak. A kényszerű tétlenség nagyon megviselte, utálta, hogy ott kell ülnie Londonban, és nem tehet semmit.

Egyszer felhívta George Arbuthnot, és röviden közölte, hogy minden simán ment. Pár nap múlva Frankie-től jött egy levél, melyet a szobalánya kézbesített, mivel a biztonság kedvéért az ő nevére küldte Lord Marchington városi házába.

Azóta semmi hír.

- Leveled jött - kiabálta Badger.

Bobby izgatottan kirohant, de a borítékon apja kézírását látta, és marchbolti postabélyegzőt.

Am ebben a pillanatban észrevette, hogy Frankié csinos, fekete ruhás szobalánya közeledik a sikátor kövein. Öt perc sem telt bele, és Bobby már feltépte Frankié második levelét.

*Kedves Bobby [írta Frankié],
 azt hiszem, itt az ideje, hogy lejöjj. Odahaza
 meghagytam az utasítást, hogy bocsássák
 rendelkezésedre a Bentleyt, amikor akarod.
 Szerezz egy sofőrlibériát... a mienk mindig
 sötétzöld. írasd a Harrodsnál apa számlájára.
 Jobb, ha az ember ügyel a részletekre. Remé-
 lem, azóta csinos bajuszod nőtt. Elképesztő,
 mennyire meg tudja változtatni az arcot.*

*Gyere ide, és keress engem. Mondjuk azzal
 az ürüggyel, hogy apám üzenetet küldött
 Jelentsd, hogy a kocsi rendben van. Az itteni*

garázsban csak két autó fér el, és benne áll a családi Daimler meg Roger Bassington-ffrench kétülése, vagyis szerencsére tele van, úgyhogy te majd átmész Staverleybe és ott szállsz meg.

Ha ott leszel, gyűjts be minél több információt... különösen egy bizonyos Nicholson doktorról, akinek szanatóriuma van kábítószerek gyógyítására. Elég sok a gyanús körülmény vele kapcsolatban... nagy sötét-kék Talbotja van, nem volt otthon l&án, amikor a te sörödbe mérget tettek, és túlságosan érdeklik a balesetem körülményei.

Azt hiszem, tudom, ki volt a halott!!!!

Au revoir, detektív társam.

Sok szeretettel sikeresen agyrázkódott

Frankie-d

Ui.: Ezt magam viszem el a postára.

Bobby lelkiállapotának nagyon jót tett ez a levél.

Kibújt munkaruhájából, közölte Badgerrel, hogy távozik, s épp indulni akart rohanást, amikor eszébe jutott, hogy apja levelét még fel sem bontotta. Mérsékelt lelkesedéssel vette kézbe, mert a lelkész nem annyira kedvtelésből, mint inkább kötelességtudatból írt, és sorai a keresztyéni türelem nyomasztó szellemét árasztották.

A lelkész lelkiismeretesen beszámolt a march-bolti eseményekről, ecsetelte, mennyi baja van az orgonistával, és megjegyzéseket fűzött az egyházi tanács egyik tagjának igaz keresztyénhez méltatlan megnyilvánulásaihoz. Említést tett arról is, hogy beköztették az énekeskönyveket. Remélte továbbá, hogy Bobby derekasan helytáll a munká-

jában, és igyekszik boldogulni, végezetül pedig biztosította, hogy változatlan atyai szeretettel gondol rá.

utóirat is volt:

Egyébként itt járt valaki, aki a londoni címed felől érdeklődött. Én épp nem voltam itthon, és a nevét nem hagyta meg. Mrs. Roberts azt mondja, magas, hajlott, cvikkeres úr volt. Láthatóan nagyon sajnálta, hogy nem sikerült találkoznia veled, és alig várta, hogy viszontlásson.

Magas, hajlott, cvikkeres férfi. Bobby végiggondolta az ismerőseit, hogy van-e köztük, akire illik a leírás, de senki sem jutott eszébe.

Hirtelen átvillant rajta a gyanú. Lehetséges, hogy újabb gyilkossági kísérletre készülnek? A titokzatos ellenség megpróbál a nyomára jutni?

Leült, és gondolkozott egy sort. Azok tehát, akárhik legyenek is, csak most vették észre, hogy ő eltűnt a környékről. Mrs. Roberts pedig gyanútlanul megadta nekik az új címét.

Így lehetséges, hogy azok, akárhik legyenek is, már figyelik ezt a helyet. Ha elmegy hazulról, a nyomába szegődnek, márpedig ez pillanatnyilag végzetes volna.

- Badger - szólalt meg Bobby.
- Mi van, öreg fiú?
- Gyere csak ide!

A következő öt percben keményen dolgoztak. Tíz perc múlva Badger szóról szóra el tudta ismételni az utasításokat.

Amikor Badger mindent betéve tudott, Bobby beült egy 1902-es évjáratú kétüléses FIAT-ba, és látványosan végighajtott a sikátoron. Leparkolt a

Fiattal a St. James's téren, és egyenesen a klubjába ment. Onnan telefonált egyet-kettőt, s pár óra múlva néhány csomagot kézbesítettek neki. Fél négy tájban a St. James's téren megjelent egy sötétzöld libériás sofőr, és a nagy Bentleyhez sietett, amelyet körülbelül fél órával azelőtt hagytak ott. A parkolóőr odabiccentett neki - az úr, aki otthagya az autót, megemlítette, kicsit dadogva, hogy a sofőrje rövidesen érte jön.

Bobby kinyomta a kuplungot, és elegánsan elhajtott. Az elárvult FIAT még mindig csöndesen várta a gazdáját. Bobby, bár nagyon zavarta felsőajkán a kiserkedt bajusz, kezdte jól érezni magát Északnak tartott, nem délnek, és a pompás motor nemsokára az északi főútvonalon röpítette a kocsit

Mindössze újabb óvintézkedés volt ez is. Szinte biztosra vette, hogy nem követi senki. Végül elfordult balra, és kerülő utakon ment Hampshire-be.

Merroway Courtban épp elfogyasztották a teát, amikor a Bentley egyenletes zúgással a ház elé siklott, a kormánykeréknél a nyársat nyelt, szertartásos modorú sofőrrel.

- Nicsak - mondta Frankié könnyedén. - Megjött az autóm.

Kiment a kapuhoz. Sylvia és Roger elkísérte.

- Minden rendben van, Hawkins?

A sofőr sapkájához emelte a kezét.

- Igen, milady. Alaposan átnézték a kocsit.

- Akkor jó.

A sofőr átadott egy cédulát.

- Ólordságától, milady.

Frankié átvette.

- Szálljon meg a... mi is a neve... a Horgásztanya fogadóban Staverleyben, Hawkins. Reggel majd telefonálok, ha szükségem lesz a kocsira.

- Igenis, milady.

Bobby hátrátolatott, megfordult a kocsival és elhajtott.

— Milyen kár, hogy nálunk nincs hely — jegyezte meg Sylvia. — Gyönyörű kocsi.

— Ebből aztán szép sebességet lehet kihozni — mondta Roger.

— Ki is hozom belőle - vallotta be Frankié.

Biztos volt benne, hogy Roger arcán a felismerés árnyéka sem suhant át. Csodálkozott volna, ha másképp történik. Ő sem ismerte volna fel Bobbyt, ha csak futólag találkozott volna vele. A bajusz nagyon természetesen hatott, és a Bobbyra egyébként korántsem jellemző merevség meg a sofőregyenruha tökéletessé tette az álcázást.

A hanghordozás is kitűnő volt, egyáltalán nem hasonlított Bobbyéra. úgy látszik, alábecsültem, gondolta Frankié; sokkal tehetségesebb, mint hittem.

Közben Bobby sikeresen beszállásolta magát a Horgásztanyára.

Az volt a feladata, hogy megteremtse Lady Frances Derwent sofőrjének, Edward Hawkinsnak a figuráját.

Vajmi keveset tudott arról, hogyan viselkednek a sofőrök a magánéletben, de úgy gondolta, némi fennhéjzás nem árthat. Megpróbálta felsőbbrendű lénynek érezni magát, s igyekezett aszerint viselkedni. A Horgásztanyánál alkalmazásban álló számos fiatal nő áhítatos pillantása jót tett az önbizalmának, és hamarosan az is kiderült, hogy Frankié meg a balesete első perctől fogva a staverleyi beszélgetések legfőbb témája. Bobby leereszkedően szóba elegyedett a Thomas Askew nevű zömök, szívélyes fogadóssal, és hagyta, hogy az kiszivárogtasson némi információt.

- A Reeves fiu epp arra jatt, es a saját szemevei látta - közölte Mr. Askew.

Bobby áldotta a fiatalok ösztönös nagyotmondását A híres balesetet, íme, egy szemtanú igazolta.

- Azt hitte, ütött az utolsó órája - folytatta Mr. Askew. - Egyenest feléje tartott a kocsi a lejtőn... de aztán mégis a falnak ütközött. Csoda, hogy az ifjú hölgy bele nem halt.

- Oladysége nem hal meg egykönnyen - nyilatkozta ki Bobby.

- Sok balesete volt már?

- Szerencséje volt — mondta Bobby. - De biztosíthatom önt, Mr. Askew, ha oladysége nagy néha átveszi tőlem a kormányt, nos, olyankor mindig Istennek ajánlom lelkemet.

Néhány jelenlévő bölcsen bólogatott, s megjegyezte, hogy nem is csodálja, meg hogy érthető.

- Igazán kellemes kis fogadó ez a magáé - mondta Bobby szívélyes leereszkedéssel. - Olyan meghitt.

Mr. Askew hálásan megköszönte.

- Merroway Court az egyetlen kastély a környéken?

- Hát, ott van még az udvarház, Mr. Hawkins. Bár az nem nevezhető éppen kastélynak. Nem a család lakja. Evekig üresen állt, míg ez az amerikai doktor meg nem vette.

- Amerikai doktor?

-Az hát... Nicholsonnak hívják. És azt mondom én magának, Mr. Hawkins, nagyon furcsa dolgok történnek ott.

Ezen a ponton a csaposnő megjegyezte, hogy a hideg futkos a hátán, ha Nicholson doktort meglátja.

- Miféle furcsa dolgok, Mr. Askew? - érdeklődött Bobby. - Hogy érti azt, hogy furcsa dolgok?

- Olyanok vannak ott, akik nem akarnak ott lenni - csóválta a fejét Mr. Askew komoran. - A rokonaik dugták be őket. Azt mondom én magának, Mr. Hawkins, maga azt el se tudja képzelni, micsoda keserves sóhajtozás, üvöltözés meg nyöszörgés megy ott.

- Miért nem lép közbe a rendőrség?

- Hát, tudja, állítólag ennek így kell lennie. Idegbetegek, meg effélék. Bolondok, csak nem olyan súlyosak. Az úriember orvos, és hát azt mondják, rendjén van minden... - Itt a fogadás a korsó sörébe temetkezett, s mikor fölmerült, igen gyanakodva csóválta a fejét.

- Értem! - mondta Bobby komoran és jelentőségteljesen. - Ha mindenről tudnánk, ami az ilyen helyeken végbemegy...

Maga is jobbnak látta, ha az ónkupájával foglaltoskodik.

- Ezt mondom én is, Mr. Hawkins - vette át a szót buzgón a csaposnő. - Vajon mi megy ott? Például egy éjszaka megszökött egy szerencsétlen fiatal teremtés... egy szál hálóingben... de a doktor meg két ápolónő utána jött. „Könyörgök, ne hagyják, hogy visszavigyenek!” - ezt kiabálta a szerencsétlen. Az embernek a szíve szakadt meg. Meg azt is kiabálta, hogy a pénze miatt dugták be oda a rokoni. Azért csak visszavitték, de vissza ám, az orvos meg váltig magyarázta, hogy üldözési mániája van... így nevezte. Már hogy azt hiszi, mindenki bántani akarja. De azért én nem tudom... nem én...

- Hát persze - bólogatott Mr. Askew. - Könnyű azt mondani, hogy...

Csak isten a tudója, mi megy végbe egyik-másik helyen, jegyezte meg valaki. Egy másik meg rámondta, hogy úgy bizony.

Végül szétszéledt a társaság, és Bobby kinyilvánította, hogy lefekvés előtt sétál egyet.

Tudta, az udvarház a falu Merroway Courttal átelleni végében van, így arrafelé vette az útját, úgy érezte, amit aznap este hallott, némi figyelmet érdemel. A legnagyobb része persze nyilván üres fecsegés. A falusiak mindig előítélettel fogadják a jövevényeket, főleg, ha ráadásul külföldiek. Amennyiben Nicholson szanatóriumában kábítószereket kezelnek, nem csoda, ha különös hangok hallatszanak a házból... azok nyögnek meg üvöltöznek akkor is, ha senki sem bántja őket; de azért annak a megszökött lánynak a története nem nagyon tetszett Bobbynak.

Tegyük fel, az udvarház valóban olyan intézmény, ahová akarattuk ellenére zárják be az embe-
reket. Bizonyos mennyiségű valódi eset lehet akár álcázás is.

Elmélkedésének ezen a pontján Bobby magas kőfalhoz ért, kovácsoltvas kapukkal. Az egyik kapuhoz ment, és óvatosan megnyomta a kilincset. Zárva volt. Persze, miért is ne?

Mégis, amikor hozzáért ahhoz a bezárt kapuhoz, nagyon rossz érzés fogta el. Olyan volt az a ház, akár a börtön.

Továbbment az úton, s megpróbálta felmérni a fal magasságát. Át tudna mászni rajta? Sima volt és magas, sehol egy kiszögellés, amelyen megvet-hetné a lábát. A fejét rázta. Ekkor váratlanul oda-
ért egy kis ajtóhoz. Nem nagyon reménykedett, de azért szerencsét próbált. Meglepetésére az ajtó kinyílt. Nem volt kulcsra zárva.

Micsoda elővigyázatlanság - vigyorodott el Bobby.

Besurrant, s óvatosan becsukta az ajtót maga mögött.

Bokros részen át vezető ösvényen találta magát. Végigment a kanyargós úton... Az az ösvény jutott eszébe, amelyen Alice megy végig Tükörországban.

Az ösvény hirtelen elkanyarodott, és kivezetett a ház melletti nyílt térségre. Holdfényes éjszaka volt, jól be lehetett látni az egészet. Mire észbe kapott, Bobby már ott állt a ragyogó holdfényben.

Ebben a pillanatban egy nőalak bukkant fel a ház sarkánál. Nagyon óvatosan lépkedett, közben jobbra-balra nézett, mint egy űzött kis állat... legalábbis Bobby így látta... Hirtelen megtorpant, és megingott, mintha el akarna esni.

Bobby odarohant és elkapta. A nő ajka elfehéredett, s Bobby úgy érezte, életében nem látott ilyen irtózatot félelmet emberi arcon.

- Mincsen semmi baj - suttogta megnyugtatóan. - Semmi baj.

A lány, hisz szinte gyermeklány volt még, halcan felnyögött, szemhéja félig lecsukódott.

- Anyira félek - mormolta. - Olyan iszonyúan félek.

- Mi a baj? - kérdezte Bobby.

A lány csak a fejét rázta és elhalóan ismételte:

- Anyira félek. Olyan szörnyűségesen félek.

Hirtelen mintha valamit hallott volna. Fölpattant és elugrott Bobby mellől.

- Menjen innen - fordult vissza hozzá. - Azonnal menjen innen!

- Segíteni akarok magának - mondta Bobby.

- Komolyan? - Egy-két percig különös, fürkésző és fölkaparó pillantással méregette. Mintha a lelkébe akart volna látni.

Aztán megrázta a fejét.

- Rajtam senki sem segíthet.

- De én igen - mondta Bobby. - Bármit megtennék. Mondja el, mi rémítette meg ennyire.

- Most nem lehet - rázta a fejét a nő. - Jaj, siessen... Jönnék! Csak akkor segíthet rajtam, ha most elmegy. Azonnal... most rögtön.

Bobby engedett a kétségbeesett unszolásnak.

- A Horgásztanyán lakom - suttogta, aztán visszaroht az ösvényen. Még látta a nő sürgető mozdulatát, hogy siessen már.

Egyszerre lépéseket hallott maga előtt az ösvényen. Valaki közeledett a kisajtó felől. Bobby bevettette magát az ösvényt szegélyező bokrok közé.

Jól hallotta. Egy férfi közeledett. Karnyújtásnyira ment el Bobbytól, de olyan sötét volt, hogy a fiatalember nem láthatta az arcát.

Amikor az ismeretlen eltávolodott, Bobby folytatta a visszavonulást. Úgy érezte, aznap este már semmit sem tehet.

Különben is kóválygott a feje.

Mert felismerte azt a lányt... minden kétséget kizáróan felismerte.

Róla készült a titokzatos módon eltűnt fénykép.

Bobby felcsap ügyvédnek

- Mr. Hawkins!

- Tessék - mondta Bobby némiképp fojtott hangon, ugyanis tele volt a szája sonkás tojással.

- Telefonhoz kérik.

Bobby ivott egy kortyot a kávéjából, megtörölte a száját és felállt. A telefon egy sötét kis átjáróban volt. Fölvette a kagylót.

- Halló - mondta Frankié.

- Szervusz, Frankié - mondta meggondolatlanul Bobby.

- Itt Lady Frances Derwent beszél - mondta hűvösen a hang. - Maga az, Hawkins?

- Igen, milady.

- Szükségem lesz a kocsira tíz órakor, föl akarok menni Londonba.

- Parancsára, milady-tette le Bobby a kagylót.

Mikor mondja az ember azt, hogy „milady”, és mikor azt, hogy „ladységed” ? - töprengett. - Nem tudom, pedig tudnom kellene. Az ilyesmin egy valódi sofőr vagy komornyik előtt pillanatok alatt lebuknék.

A vonal másik végén Frankié letette a kagylót, és Roger Bassington-ffrenchhez fordult.

- Igazán bosszantó - jegyezte meg könnyedén -, hogy ma fél kell mennem Londonba. Apa mindenből olyan nagy ügyet csinál.

- De még ma este visszajön, nem? - kérdezte Roger.

- Hogyne, természetesen.

- Megfordult a fejében, hogy esetleg megkérem, vigyen föl a városba - vetette oda Roger.

Frankié egy másodperc töredékéig habozott a látszólag készséges válasz előtt:

- Örömmel.

- De aztán megdöntöttem a dolgot, azt hiszem, mégsem megyek föl ma - folytatta Roger.

- Henry a szokásosnál is furcsábban viselkedik. Valahogy nem szívesen hagyom vele egyedül Sylvíát.

- Igen, értem - bólintott Frankié.

- Maga vezet? - érdeklődött Roger hanyagul, ahogy elmentek a telefontól.

- Igen, de Hawkinst is viszem. Vásárolni akarok egyet-mást, és ha az ember maga vezet, nem tud mit kezdeni a kocsival... nem állhat le bárhol.

- Valóban.

Roger nem mondott többet, de amikor megérkezett a kocsival a merev és szertartásos Bobbyval a volánnál, kikísérte Frankié-t.

- Minden jót - köszönt el a lány.

Az adott körülmények között nem jutott eszébe, hogy kezét nyújtsa, de Roger megfogta a kezét, és egy pillanatig nem engedte el.

- Visszajön, ugye? - kérdezte furcsa nyomatékkal.

- Hát persze - nevetett Frankié. - Csak úgy értettem, hogy minden jót ma estig.

- Nehogy megint baleset érje.

- Ha akarja, átengedem Hawkinsnak a vezérést.

Beugrott Bobby mellé, aki a sapkájához emelte a kezét. Mikor a kocsival végiggördült a behajtón, Roger még mindig a lépcsőn állt, és nézett utána.

- Mondd csak, Bobby - érdeklődött Frankié -,

szerinted lehetséges, hogy Roger belém habarodott?

- Miért, beléd habarodott?

- Hát épp ezen gondolkozom.

- Gondolom, ismered a tüneteket - jegyezte meg Bobby.

De mintha a gondolatai másutt jártak volna.

- Történt valami? - nézett rá Frankié.

- Történt, Frankié. Megtaláltam a fénykép eredetijét!

- úgy érted, hogy... *azét...* amelyikről annyit beszéltél... amelyik a halott zsebében volt?

- Igen.

- Nahát! Nekem is van egy-két hírem, de ehhez fogható nincs! Hol akadtál rá?

- Nicholson szanatóriumában - fordult feléje Bobby egy pillanatra.

-Mesélj!

Bobby gondosan és aprólékosan előadta az előző este történeteket. Frankié lélegzetvisszafojtva hallgatta.

- Akkor jó úton járunk - állapította meg. - És Nicholson nyakig benne van az ügyben! Bobby, én félek attól az embertől.

- Milyen?

- Nagydarab és erős... és figyel az embert. Áthatóan, a szemüvege mögül. És úgy érzed, a vesédbe lát.

- Hol találkoztál vele?

- Átjött vacsorára.

Elmondta a vacsoravendégséget, meg hogy Nicholson doktor milyen kitartóan érdeklődött az ő „balesetének” részletei iránt.

- Az volt az érzésem, gyanakszik - fejezte be.

- Hát elég furcsa, hogy így fennakadt minden apróságon, az biztos - állapította meg Bobby. -

Szerinted mi van ennek az egész ügynek a mélyén, Frankié?

- Hát, lassan az a benyomásom, hogy az ötleted a kábítószercsempész-bandáról, amiért akkor olyan fölényesen letorkoltalak, végeredményben nem is volt olyan nagy butaság.

- És Nicholson volna a banda feje?

- Igen. Ez a szanatórium igazán jó álcázás lenne. Törvényesen tarthat bizonyos mennyiségű kábítószer a háznál. S miközben úgy tesz, mintha kezelné a kábítószereseket, valójában ellátja őket a porral.

- Ez nem hangzik képtelenül - állapította meg Bobby.

- Még nem beszéltem neked Henry Bassington-ffrenchről.

Bobby figyelmesen hallgatta Frankié beszámolóját házigazdája különös viselkedéséről.

- A felesége nem is sejtí?

- Biztos vagyok benne, hogy nem.

- Miféle nő? Intelligens?

- Azt hiszem, tulajdonképpen nem nagyon. Szerintem nem különösebben. Bizonyos dolgokban viszont elég értelmesnek látszik. Egyenes, rokonszenves nő.

- És a mi Bassington-ffrenchünk?

- Ebben az ügyben tanácstalan vagyok - mondta Frankié habozva. - Mondd, Bobby, elképzelhető, hogy vele kapcsolatban mégiscsak tévedtünk?

- Képtelenség - mondta Bobby. - Alaposan végiggondoltuk az egészet, és arra a következtetésre jutottunk, hogy ebben a darabban ő a gaz intrikus.

- A fénykép miatt?

- A fénykép miatt. Azt a fényképet senki más nem cserélhette ki.

- Tudom - bólintott Frankié. - De csak ez szól ellene.

- Ez is elég.

- Gondolom, igen. De azért...

- Igen?

- Nem is tudom, az a furcsa érzésem van, hogy ártatlan... hogy egyáltalán semmi köze az üggyhez.

- Mit is mondtál? - nézett rá Bobby hűvösen. - Hogy ő habarodott tebeléd, vagy hogy te őbelé? - érdeklődött udvariasan.

Frankié elpirult.

- Ne beszélj ostobaságokat, Bobby. Csak épp elgondolkoztam, nincs-e a dologra valami ártatlan magyarázat.

- Nem látom be, hogyan lehetne. Különösen most, hogy valóban megtaláltuk a szomszédban a lányt Ettől minden a helyére kerül. Csak legalább sejtenénk, ki volt a halott...

- De hát én sejtem. Meg is írtam a levélben. Sőt majdnem biztos vagyok benne, hogy a meggyilkolt férfit Alán Carstairsnek hívták.

Megint hosszadalmas elbeszélésbe fogott.

- Hát tudod - állapította meg Bobby -, igazán jól haladunk. Most meg kell próbálnunk többé-kevésbé rekonstruálni, hogyan követték el a gyilkosságot. Nézzük a tényeket, majd meglátjuk, hogyan boldogulunk velük.

Egy pillanatra szünetet tartott, s a kocsi lelassult, mintha egyetértését akarná nyilvánítani. Aztán Bobby megint gázt adott, s ezzel egyidejűleg megszólalt.

- Először is tételezzük fel, hogy Alán Carstairst illetően igazad van. Kétségtelenül megfelel minden feltételnek. Örökösen utazott, kevés barátja és ismerőse volt Angliában, ha eltűnt, nem nagyon vették észre és nem keresték. Jó, eddig

rendben van. Alán Carstairs lejön Staverleybe ezekkel az emberekkel... mit is mondtál, hogy hívják őket?

- Rivingtonékkal. Talán ezen a szalon is megtudhatunk valamit. Az igazat megvallva, az az érzésem, jól tennénk, ha utánanéznénk.

- utánanézőnk. Rendben van, Carstairs lejön Staverleybe Rivingtonékkal. Itt van valami érdekes?

- úgy érted, szándékosan vette-e rá őket, hogy idehozzák?

- Pontosan így értem. Vagy merő véletlen volt? Egyszerűen lejött velük, aztán itt véletlenül találkozott a lánnyal, mint én? Gondolom, régebben is ismerte, különben nem hordta volna magával a fényképét.

- A másik lehetőség pedig az - mondta Frankié elgondolkozva -, hogy már a nyomában volt Nicholsonnak meg a bandájának.

- És Rivingtonékat csak felhasználta, hogy a segítségükkel feltűnés nélkül eljöhessen a világnak ebbe a csücskébe?

- Ez elég ésszerű feltevés - mondta Frankié. - Meglehet, már a nyomában volt a csempészbándának.

- Vagy egyszerűen a lánynak.

- A lánynak?

- Igen. Nyilván elrabolták. Talán azért jött át Angliába, hogy megkeresse.

- Jó, de ha a nyomára bukkant Staverleyben, miért ment el Walesbe?

- Nyilvánvalóan sok minden van még, amit nem tudunk - ismételte Bobby.

- Evans - töprengett Frankié. - Az ő kilétéhez egy lépéssel sem jutottunk közelebb. Az Evansszálnak kell, hogy valami köze legyen Waleshez.

Pár percig hallgattak mindketten. Frankié figyelt fél rá, hol járnak.

- Kedvesem, már Putney Hifinél vagyunk. Mint ha csak öt perc lett volna. Most hová megyünk és mit csinálunk?

- Azt neked kell tudnod. Nekem még arról sincs fogalmam, minek jöttünk föl Londonba.

- Az autót jó ürügy volt, hogy beszélhessek veled. Mégsem kockáztathattam, hogy meglátnak Staverley mellékutcáin andalogni mély beszélgetésben a sofőrömmel. Apám állelevele volt az ürügy, hogy feljőjek a városba, s útközben beszéljek veled, de kis híján még ez is megghiúsult, mert Bassington-ffrench velünk akart jönni.

- Akkor jól néztünk volna ki.

- Tulajdonképpen nem. Letettük volna ott, ahová menni akart, aztán elmentünk volna a Brook Streetre, és ott beszéltünk volna meg mindent. Azt hiszem, így is az lesz a legokosabb. A te kuckódat a műhelyben esetleg figyelik.

Bobby egyetértett, s elmondta, hogy valaki érdeklődött utána Marchboltban.

- Akkor gyerünk a Derwent család városi rezidenciájára - határozta el Frankié. - Ott nincs senki, csak a szobalányom meg a házgondnokék.

A Brook Streetre hajtottak. Frankié megnyomta a csengőt és bebocsátást nyert, Bobby odakint várt. Egy idő múlva Frankié megint kinyitotta az ajtót és intett, hogy bejöhet. Fölmentek a szalonba, elhúzták a sötétítő függönyöket, s leszedték a huzatot az egyik kanapéről.

- Valamit elfelejtettem - közölte Frankié. - 16-án, aznap, mikor téged megmérgezték, Bassington-ffrench Staverleyben volt, de Micholson nem... állítólag valami konferenciára jött Londonba. És sötétkék Talbotja van.

- Es könnyen jut morfiumhoz - mondta Bobby.

Jelentőségteljesen néztek egymásra.

- Gondolom, ez nem éppen bizonyíték - állapította meg Bobby -, de illik a képbe.

Frankié elővette a telefonkönyvet.

- Mit csinálsz?

- Kikeresem a Rivington nevet.

Sebesen lapozott.

- A. Rivington és Fiai, építési vállalkozók; B. A. C. Rivington, szájsebész; D. Rivington, vadászat; nem hinném. Miss Florence Rivington; H. Rivington ezds., a Haza Hőse... ez már jobb... Tite Street, Chelsea.

Tovább keresett.

- Van még egy M. R. Rivington, Onslow tér. Ez is számításba jöhet. Aztán van egy William Rivington Hampsteadben. Azt hiszem, az Onslow téri és a Tite Street-i a két legvalószínűbb. Bobby, Rivingtonékat haladéktalanul meg kell látogatni.

- Azt hiszem, igazad van. De mit mondjunk nekik? Találj ki valami jó mesét, Frankié. Én nem nagyon értek az ilyesmihez.

Frankié töprengett pár percig.

- Azt hiszem - mondta végül -, neked kell menned. Mit gondolsz, lehetnél az ifjabb cégtárs egy ügyvédi irodában?

- Uriemberhez illő szerepnek látszik - mondta Bobby. - Attól félttem, sokkal rosszabbat találsz ki. Csakhogy nem nagyon felel meg a célnak.

- Miért?

- Mert az ügyvédek soha sehová nem mennek személyesen. Mindig levelet írnak hat shilling nyolcpennys bélyeggel, vagy írásban kérik fel az ügyfelet, hogy a megadott időpontban keresse fel őket az irodájukban.

- Ez a cég nem ragaszkodik a formaságokhoz - jelentette ki Frankié. - Várj csak!

Kiment a szobából, és egy névjeggyel tért vissza.

- Mr. Frederick Spragge - mondta, amikor átadta Bobbynak. - Ifjabb cégtárs vagy a Spragge, Spragge, Jenkinson és Spragge cégnél a Bloomsbury téren.

- Ezt az irodát te találtad ki, Frankié?

- Isten ments! Apa ügyvédei.

- És ha beperelnek, amiért a nevükben léptem fel?

- Nem lesz semmi baj. Ifjabb Spragge nincs. Az egyetlen Spragge vagy százéves, és különben is a tenyeremből eszik. Ha valami rosszul sül el, majd rendbe hozom. Borzasztó nagy sznob... imádja a lordokat meg a hercegeket, akármilyen kevés pénzt tud kiszedni belőlük.

- És mi lesz a ruhával? Felhívjam Badgert, hogy hozzon át valamit?

Frankie-nek mintha kételyei lettek volna.

- Igazán nem akarom bántani a ruhatáradat, Bobby - mondta. - Netán a szemedre hányni a szegénységedet, vagy ilyesmi. De gondolod, hogy meggyőző lesz a megjelenésed? Én a magam részéről szerencsésebb ötletnek tartanám, ha apa ruhatárát vennénk igénybe. A méret körülbelül megfelelő lesz.

Negyedóra múlva Bobby tökéletes szabású és nagyjából rá illő zsakettben és csíkos nadrágban vette magát szemügyre Lord Marchington szobájának falitükrében.

- Apád ruhatára igazán nem hagy kívánnivalót - állapította meg kegyesen. - A Saville Row erkölcsi támogatása nagyon jót tesz az önbizalmamnak.

- Ami a bajuszodat illeti, azt hiszem, jobb, ha megmaradsz nála.

- Ő marad meg nálam - mondta Bobby. - Ezt a műalkotást nem tudnám sebtében visszaállítani.

- Akkor csak tartsd meg. Bár a simára borotvált arc jobban illik a jog embereihez.

- És ha szakállam lenne? - kérdezte Bobby. - Mondd csak, Frankié, mit gondolsz, lenne szíves apád kölcsönadni egy kalapot?

Mrs. Rivington beszél

- És mi van akkor - állt meg Bobby a küszöbön -, ha Mr. M. R. Rivington az Onslow téren maga is ügyvéd? Az nagy csapás lenne.

- Inkább a Tite Streeten kezd, az ezredesnél - tanácsolta Frankié. - Ő semmit sem fog tudni az ügyvédekről.

Bobby úgy is tett. A taxival a Tite Streetre ment. Rivington ezredes nem volt otthon, Mrs. Rivington azonban igen. Bobby átadta a takaros szobalánynak a névjegyt, melyre ezt írta: „*Spragge, Spragge, Jenkinsori és Spragge uraktól. Nagyon sürgős.*”

A névjegy és Lord Marchington öltözéke megtette hatását a szobalányra. Egy pillanatig sem hitte, hogy Bobby miniatúrákkal házal, vagy netán biztosítási ügynök. Bevezette a gyönyörű és drága bútorszatú szalonba, ahol tüstént megjelent a gyönyörű és drága ruhába öltözött és gondosan kikészített Mrs. Rivington.

- Elnézését kell kérnem, amiért zavarom önt, Mrs. Rivington - mentegetőzött Bobby. - De az ügy nem tűr halasztást, és kerülni akartuk a levelezéssel járó késedelmet.

Hogy létezne ügyvéd, aki bármiféle késedelmet el akar kerülni, az olyan nyilvánvaló képtelenségnek látszott, hogy Bobby egy pillanatig attól félt, Mrs. Rivington átlát a szitán.

Mrs. Rivington azonban nyilvánvalóan inkább szép volt, mint okos, és mindig elhitte, amit mondanak neki.

- Parancsoljon, foglaljon helyet - mondta. - Most értesítettek az ön irodájából telefonon, hogy útban van hozzánk.

Bobby gondolatban megtapsolta Frankie-nek ezt az utolsó pillanatban támadt remek ötletét.

Helyet foglalt, és igyekezett jogtudóshoz méltó külsőt ölteni.

- ügyfelünkről, Mr. Alán Carstairsról van szó - jelentette ki.

- Csakugyan?

- Talán említette, hogy mi képviseljük őt.

- Említette volna? - nyitotta tágra nagy kék szemét Mrs. Rivington. - Igen, meglehet. - Szemmel láthatólag nagyon befolyásolható volt. - De hát én egyébként is hallottam az önök cégéről, természetesen. Önök képviselték Dolly Maltraverset, ugye, amikor lelőtte azt a rémes szabót? Maga nyilván tudja a részleteket!

Leplezetlen kíváncsisággal nézett Bobbyra, aki úgy látta, Mrs. Rivingtonnal könnyű dolga lesz.

- Mi sok mindent tudunk, ami nem hangzik el a tárgyaláson - mosolygott.

- Hát persze, gondolom - nézett rá sóváran Mrs. Rivington. - Mondja csak, valóban... valóban úgy volt öltözve, ahogy az a nő mondta?

- Ennek a cáfolata elhangzott a bíróságon - mondta Bobby ünnepélyesen, és alig észrevehetően hunyorított.

- Értem - suttogta Mrs. Rivington elragadtatva.

- Ami Mr. Carstairs illeti - mondta Bobby, aki úgy érezte, az így kialakult baráti légkörben hozzáláthat a feladatához. - Nagyon hirtelen távozott Angliából, mint bizonyára ön is tudja.

Mrs. Rivington megrázta a fejét.

- Elment Angliából? Nem is tudtam. Már egy ideje nem láttam.

- Nem mondta, mennyi ideig szándékozik itt maradni?

- Azt mondta, lehet, hogy egy-két hétig, de lehet, hogy fél évig vagy egy évig.

- Hol szállt meg?

- A Savoyban.

- És ön legutóbb... mikor látta őt?

- Hát, körülbelül három héttel vagy egy hónappal ezelőtt. Már nem emlékszem.

- Önök vitték le egy ízben Staverleybe?

- Hát persze! Azt hiszem, akkor láttam legutóbb. Fölhívott bennünket, és érdeklődött, mikor találkozhat velünk. Akkor érkezett Londonba, és Hubert annyira bosszankodott, mert másnap Skóciába készültünk, ebédre meg Staverleybe mentünk, és már elígértünk vacsorára valami rémes emberekhez, és nem mondhattuk le, pedig ő annyira szeretett volna találkozni Carstairsszel, mert borzasztóan kedveli, hát azt mondtam neki: „Nézd, drágám, vigyük le magunkkal Bassingtonffrenchékhez. Biztos nem lesz kifogásuk ellene.” És le is vittük. És persze nem is volt.

Megállt, hogy lélegzetet vegyen.

- Mondta Carstairs, miért jött Angliába? - érdeklődött Bobby.

- Nem. Volt rá valami különleges oka? Ja persze, tudom. Az volt a benyomásunk, azzal a milliomossal van kapcsolatban, a barátjával, aki olyan tragikus körülmények között halt meg. Valami orvos azt mondta neki, hogy rákja van, erre megölte magát. Gyalázatos dolog, ha egy orvos ilyesmit mond, nem gondolja? És hányszor tévednek! A mi orvosunk a napokban megállapította, hogy a kislányomnak kanyarója van, aztán kiderült, hogy valami lázkiütés volt. Mondtam is Hubertnek, orvost kell cserélnünk.

Mit sem törődve azzal, hogy Mrs. Rivington úgy beszél az orvosokról, mintha könyvtári könyvek volnának, Bobby ismét a tárgyra tért.

- Mr. Carstairs ismerte Bassington-ffrenchét?

- Ugyan, dehogyan. De azt hiszem, megkedvelte őket. Bár visszafelé jövet nagyon különösen viselkedett, és rosszkedvű volt. Gondolom, fölzaklatta valami, amit mondtak. Tudja, kanadai, és néha az a benyomásom, a kanadaiak szörnyen érzékenyek.

- Nem tudja, mi lehetett az, ami felzaklatta?

- Fogalmam sincs. Néha olyan ostoba semmiségek felzaklatják az embert, nem találja?

- Nem sétált a környéken? - érdeklődött Bobby.

- Hova gondol! Milyen különös ötlet! - meredt rá az asszony.

- Nagy társaság volt? Találkozott valamelyik szomszáddal?

- Nem, csak mi voltunk meg ők. De különös, hogy ezt mondja...

- Igen?... - mondta Bobby türelmetlenül, mikor az asszony elhallgatott.

- Mert szörnyű sokat kérdezősködött valami szomszédokról.

- Emlékszik a nevükre?

- Nem. Nem volt különösebben érdekes... valami orvosféle.

- Nicholson doktor?

- Azt hiszem, így hívták. Mindent tudni akart róla meg a feleségéről, meg hogy mikor jöttek ide... mindenfélét. Olyan furcsának tűnt, hiszen nem is ismerte őket, és amúgy cseppet sem volt kíváncsi természetű. Persze az is lehet, hogy csak beszélgetni akart, és nem jutott eszébe semmi más. Megesik az ilyesmi.

Valóban, mondta Bobby, megesik, aztán megkérdezte, hogyan kerültek szóba Micholsonék, de Mrs. Rivington nem tudta megmondani. Ő kiment a kertbe Henry Bassington-ffrenchcsel, és amikor visszajött, a többiek már Nicholsonékról beszéltek.

Eddig a beszélgetés simán ment, s Bobby könnyedén kifaggatta a hölgyet, alakoskodásra sem volt szükség, most azonban Mrs. Rivington hirtelen támadt kíváncsisággal nézett rá.

- De hát mit akar tudni Mr. Carstairsról? - kérdezte.

- Tulajdonképpen a címe kellene - magyarázta Bobby. - Amint tudja, mi járunk el az ügyeiben, és elég fontos táviratot kaptunk New Yorkból... tudja, a dollár árfolyama pillanatnyilag jelentősen ingadozik...

Mrs. Rivington elszánt jólértésültséggel bólogott. ^

- így aztán - hadarta Bobby - kapcsolatba akartunk lépni vele... hogy kikérjük az utasításait... de nem hagyta meg a címét... és mivel említette, hogy az önök jó barátja, arra gondoltunk, hátha önök hallottak felőle.

- Ja, értem. - Mrs. Rivington beérte a válasszal. - Igazán kár. De hát rajta nem nagyon ismeri ki magát az ember, úgy látom.

- Kétségtelenül - helyeselt Bobby. - Hát akkor - állt fel -, elnézését kérem, amiért ennyi idejét elraboltam.

- ugyan, szó sincs róla - tiltakozott Mrs. Rivington. - És örülök, hogy megtudtam, Dolly Maltravers valóban úgy... ahogy mondta.

- Én nem mondtam a világon semmit - tiltakozott Bobby.

- Hát persze, az ügyvédek diszkréciója közismert! - kacagott fel Mrs. Rivington.

Tehát ez rendben van - gondolta Bobby, amint végigment a Tite Streeten. - Attól félek, Dolly Hogyishívják jellemén egy életre foltot ejtettem, de kétségtelenül megérdemli, és ennek a kedves, ütődött nőnek az életben nem fog eszébe jutni, hogy ha nekem csak Carstairs címe kellett, miért nem kérdeztem meg egyszerűen telefonon.

Amikor visszaért a Brook Streetre, alaposan meghányták-vetették a dolgot Frankie-vel.

- úgy látszik, valóban csak véletlenül vitték le magukkal Bassington-ffrenchékhez - állapította meg Frankié elgondolkozva.

- Igen. De a jelek szerint, amikor már ott volt, egy elejtett megjegyzés felkeltette a figyelmét Nicholsonék iránt.

- Tehát valójában Nicholsonnal kapcsolatos a titok, nem Bassington-ffrenchékkel?

Bobby ránézett.

- Mindenáron tisztára szeretnéd mosni a hősödöt? - érdeklődött hűvösen.

- Kedvesem, csak felhívtam a figyelmedet, mire utalnak a tények. Nicholsonnak meg a szanatóriumának az említése hozta lázba Carstairs. Az, hogy levitték Bassington-ffrenchékhez, merő véletlen volt. Ezt el kell ismerned.

- Hát, valóban ez a látszat.

- Miért csak a látszat?

- Mert van még egy lehetőség. Carstairs valamiképp megtudta, hogy Rivingstonek le akarnak menni ebédre Bassington-ffrenchékhez. Mondjuk véletlenül megütötte a fülét egy futó megjegyzés a Savoy éttermében. Tehát felhívta őket, hogy szeretne találkozni velük, és úgy történt, ahogy remélte. Nagyon zsúfolt volt a programjuk, hát meghívták, tartson velük... a barátaik nem fogják bánni,

ők pedig annyira szeretnének találkozni vele. Ez nem lehetetlen, Frankié.

- Talán nem lehetetlen. De elég körülményes eljárásnak látszik.

- Nem körülményesebb, mint a te baleseted.

- Az én balesetem erőteljes közvetlen akció volt - jelentette ki Frankié fagyosan.

Bobby levette Lord Marchington öltözékét, és visszatette a helyére. Aztán ismét magára öltötte a sofőrlibériát, és nemsokára nagy sebességgel száguldottak vissza Staverleybe.

- Ha Roger belém szeretett - mondta Frankié szerényen -, örülni fog, hogy ilyen hamar visszajövök. Azt fogja hinni, nem bírom elviselni, hogy sokáig távol maradjak tőle.

- Én sem vagyok biztos benne, hogy el bírod viselni - jegyezte meg Bobby. - Az igazán veszélyes bűnözők állítólag páratlanul vonzó emberek.

- Valahogy nem tudom elhinni, hogy bűnöző.

- Már említetted.

- Így is érzem.

- Akkor is ott van a fényképügy.

- A fene abba a fényképbe! - mondta Frankié.

Bobby szó nélkül kanyarodott a ház elé. Frankié kiugrott, és bement; vissza se nézett. Bobby elhajtott.

A házban nagy csönd fogadta Frankie-t. A falióra nézett. Fél három volt.

Még órákig nem várnak vissza - gondolta. - Vajon hol lehetnek?

Kinyitotta a könyvtár ajtaját és indult befelé, de a küszöbön megtorpant.

Nicholson doktor a kanapén ült, s fogta Sylvia mindkét kezét.

Sylvia felugrott, és odalépett Frankie-hez.

- Megmondta - közölte.

Elfulladt a hangja. Arcát két kezébe temette, mintha el akarná rejteni.

- Iszonyú - zokogott fel, s Frankié mellett kifutott a szobából.

Addigra Nicholson is felállt. Frankié egy-két lépést tett feléje. Az orvos fürkésző szeme találkozott az övével.

- Szegény asszony - mondta szelíden Nicholson. - Ez nagy megrázkódtatás volt neki.

Szája sarkában rángtak az izmok. Frankié egy-két pillanatig azt hitte, derül az egészen. Aztán hirtelen rájött: egészen másfajta érzelemről van szó.

A férfi dühös volt. Fegyelmezte magát, nyájas, jószágos álarc mögé rejtette mérgét, de tele volt indulattal. Alig tudott uralkodni magán.

Egy pillanatig csönd volt.

- Jobb, ha Mrs. Bassington-ffrench megtudja az igazat - mondta az orvos. - Rá akarom beszélni, hogy bízza rám a férjét.

- Attól félek - mondta Frankié szelíden -, megzavartam önöket. - Szünetet tartott. - Hamarabb visszaértem, mint gondoltam.

A fénykép eredetije

Amikor Bobby visszatért a fogadóba, azzal fogadták, hogy valaki várja.

- Egy hölgy. Mr. Askew kis nappalijában van.

Bobby tanácstalanul indult arrafelé. Nem értette, hogyan érhetett Frankié előbb a Horgásztanyára, mint ő, hacsak nem nőtt szárnya, az pedig meg sem fordult a fejében, hogy a látogatója más is lehet.

Kinyitotta a szobácska ajtaját, melyet Mr. Askew fenntartott saját nappalijának. Az egyik széken karcsú, fekete ruhás nő ült egyenes háttal... a fénykép eredetije.

Bobby annyira meglepődött, hogy egy-két percre szóhoz sem jutott. Aztán észrevette, hogy a lány borzasztóan ideges. Kis keze reszketett, és kinyílt meg rákulcsolódott megint a szék karfájára. Úgy látszott, annyira feldúlt, hogy meg sem tud szólalni, de nagy szemében valami rémült könnyörzés ült.

- Hát maga az? - szólalt meg végre Bobby. Becsukta maga mögött az ajtót, és az asztalhoz lépett.

A lány még akkor sem szólalt meg... két nagy, rémült szeme Bobbyéba nézett. Végre kiszakadt belőle a szó... csak valami rekedt suttogás.

- Maga azt mondta... azt mondta... segít rajtam. Talán nem is kellett volna idejönnöm...

Bobby közbevágott: egyszerre nyerte vissza a szavát meg a magabiztosságát.

- Hogyhogy nem kellett volna idejönnie? Mi-csoda képtelenség! Nagyon jól tette, hogy idejött. Hát persze, hogy ide kellett jönnie. És én bármit megteszek... a világon mindent... hogy a segítségére legyek. Ne féljen! Most biztonságban van.

A lány arca kicsit megszínesedett.

- Kicsoda maga? - kérdezte hirtelen. - Maga... maga... nem sofőr. Vagyis lehet, hogy sofőr, de tulajdonképpen nem sofőr.

Bobby értette, mire gondol, jóllehet kissé zavarosan fejezte ki magát.

- Az ember manapság mindenféle munkát elvállal - mondta. - Régebben a Haditengerészetnél voltam. Az igazat megvallva nem vagyok éppen-séggel sofőr... de ez most nem fontos. Akárhogy is, higgye el, bennem megbízhat, és... és mondjon el mindent.

A lány elpirult.

- Nyilván azt hiszi, megőrültem - suttogta. - Nyilván azt hiszi, őrült vagyok.

- ugyan, dehogy.

- Dehogynem... hogy csak így idejöttem. De annyira féltem... olyan iszonyatosan féltem... - Elfulladt a hangja. A szeme tágra nyílt, mintha valami irtózatoss látomás jelent volna meg előtte.

- Ide figyeljen - ragadta meg a kezét Bobby. - Nincs semmi baj. Minden rendben lesz. Itt biztonságban van, és én a... a barátja vagyok. Nem történhet semmi baja.

Érezte, hogy a nő megszorítja a kezét.

- Amikor aznap este maga kilépett a holdfénybe - mondta halk, űzött hangon -, az olyan volt... olyan volt, mint egy álom... a szabadulás álma. Nem tudtam, ki maga, nem tudtam, honnan jön, de reményt adott, és elhatároztam, hogy megkeresem... és... elmondok mindent.

- Nagyon helyes - biztatta Bobby. - Mondja el. mindent mondjon el.

A lány hirtelen elhúzta a kezét.

- Ha elmondom, azt fogja hinni, örült vagyok... hogy megtévelyodtam, mert olyan sokáig voltam egy fedél alatt azokkal.

- Dehogyan fogom azt hinni! Nem fogom, higgye el.

- De igen. Olyan eszelősen hangzik.

- Tudni fogom, hogy nem az. Mondja el. Kérem, mondja el.

A lány kicsit elhúzódott Bobbytól, nagyon egyenesen ült és maga elé bámult.

- Egyszerűen arról van szó - mondta -, hogy attól félek, meg akarnak ölni.

A hangja rekedt és érdes volt. Szemmel láthatólag igyekezett uralkodni magán, de a keze reszketett.

- Meg akarják ölni?

- Eszelősen hangzik, ugye? Mintha a... hogy is hívják... az üldözési mánia beszélne belőlem.

- Szó sincs róla - mondta Bobby. - Maga egyáltalán nem úgy beszél, mint egy örült... csak mint aki nagyon megijedt. Mondja, ki akarja megölni, és miért?

A lány egy-két percig hallgatott; ujjai görcsösen egymásba fonódtak, szétnyíltak, megint összekulcsolódtak. Aztán megszólalt.

- A férjem - mondta halkan.

- A férje? - Bobby fejében egymást kergették a gondolatok. - Kicsoda maga? - kérdezte hirtelen.

Most a nőn volt a sor, hogy meglepődjék.

- Nem tudja?

- Fogalmam sincs.

- Moira Nicholson vagyok. A férjem Nicholson doktor.

- Akkor maga ott nem beteg?
- Beteg? ugyan, dehogy! - Az arca elkomorodott. - Gondolom, úgy véli, a szavaim erre vallanak.

- Jaj, dehogy, egyáltalán nem erre gondoltam - magyarázta Bobby kétségbeesetten. - Nem úgy értettem, higgye el. Csak azon csodálkoztam, hogy már férjnél van... meg... meg minden. De most folytassa, amibe belekezdett... hogy a férje meg akarja ölni magát.

- Tudom, eszelősen hangzik. De nem örült-ség... nem az! Látom a szemében, ahányszor csak rám néz. És furcsa dolgok történtek... balesetek.

- Balesetek? - kérdezte Bobby élesen.

- Igen. Jaj, tudom, úgy hangzik, mintha hisztérikus volnék, és csak kitalálnám az egészet...

- Egyáltalán nem - mondta Bobby. - Tökéletesen ésszerűen hangzik. Folytassa. Mi van azokkal a balesetekkel?

- Véletlen balesetek voltak. Hátratulatott a kocsi-val, és nem vette észre, hogy ott vagyok... az utolsó pillanatban ugrottam félre... meg valami vegyszer nem abban az üvegben volt, amelyikben lennie kellett volna... á, butaságok... senki sem találna semmi gyanúsat bennük, de nem voltak véletlenek... szándékosak voltak. Tudom. És már az erőm végére jutottam... örökösen figyelni... folyton résen lenni... hogy mentsem a bőrömet.

Görcsösen nyelt egyet.

- De miért akar a férje végezni magával? - kérdezte Bobby.

Talán nem is várt egyértelmű választ... de a nő egy percre sem habozott.

- Mert feleségül akarja venni Sylvia Bassington-frenchet.

- Micsoda? Hiszen már férjnél van.
- Persze. De majd azt is elintézi.
- Mit akar ezzel mondani?
- Nem tudom pontosan. Csak azt tudom, megpróbálja elérni, hogy Mr. Bassington-ffrenchet behozzák az udvarházba kezelésre.
- És aztán?
- Nem tudom biztosan, de azt hiszem, valami történni fog.

Megborzongott.

- Mr. Bassington-ffrench a hatalmában van. Nem tudom, miért.

- Bassington-ffrench morfinista - mondta Bobby.
- Erről van szó? Nyilván Jasper látja el.
- Postán kapja a kábítószert.
- Lehet, hogy Jasper nem közvetlenül adja neki... nagyon ravasz. Mr. Bassington-ffrench talán nem is tudja, hogy Jasper küldi... de én biztos vagyok benne. Aztán Jasper majd átviteti az udvarházba, és úgy tesz, mintha kezelné... és ha már ott van...

Elhallgatott, és megborzongott

- Furcsa dolgok történnek az udvarházban - mondta. - Nagyon különös dolgok. Az emberek azért mennek oda, hogy meggyógyuljanak... de nem gyógyulnak meg... hanem betegebbek lesznek.

Amíg beszélt, Bobby úgy érezte, valami furcsa, gonosz világba pillant bele. Megsejtett valamit a rettegésből, amely Moira Nicholson életét olyan régóta átjárja.

- Azt mondja - mondta Bobby hirtelen -, hogy a férje feleségül akarja venni Mrs. Bassington-ffrenchet?

Moira bólintott.

- Szerelmes belé.

- Es az asszony?

- Nem tudom - mondta Moira habozva. - Nem tudom eldönteni. Látszólag nagyon szereti a férjét meg a kisfiát, és elégedett és boldog. Olyan egyszerű asszonynak látszik. De néha az az érzésem, nem az a jámbor teremtés, akinek mutatja magát. Néha az is megfordult a fejemben, nem lehetséges-e, hogy egészen más ember, mint hisszük... hogy hátha csak szerepet játszik, még hozzá nagyon jól... De azt hiszem, ez már képtelenség... ostoba képzelgés... Ha az ember olyan helyen él, mint az udvarház, eltorzul a gondolkodása, és mindenfélét bebeszél magának.

- És mi van Bassington-ffrench öccsével, Rogerrel? - kérdezte Bobby.

- Nem sokat tudok róla. Kedves ember, azt hiszem, de olyasvalaki, akit nem nehéz félrevezetni. Tudom, Jasper egészen elbolondította. Azon dolgozik, hogy ő vegye rá Mr. Bassington-ffrenchet: jöjjön az udvarházba. Azt hiszem, Roger meg van győződve róla, hogy az egész az ő ötlete volt. - Hirtelen előrehajolt, és megragadta Bobby kabátujját. - Ne engedje, hogy az udvarházba jöjjön - könyörgött. - Ha ott lesz, valami borzasztó fog történni. Biztosan tudom.

Bobby egy-két percig csöndben maradt, az elképesztő történetet forgatta a fejében.

- Mióta a felesége Nicholsonnak? - kérdezte végül.

- Alig több, mint egy éve... - Moira megint megborzongott.

- Nem gondolt rá, hogy otthagyja?

- Hogyan hagyhatnám ott? Nincs hová mennem. Pénzem nincs. És ha valaki befogadna, mit mondhatnék neki? Ezt a valószínűtlen mesét, hogy a férjem meg akart ölni? Ki hinné el?

- Én például elhiszem - mondta Bobby.

Hallgatott egy pillanatig, mint aki komoly döntés előtt áll.

- Ide figyeljen - mondta végül nyíltan -, én most egyenesen megkérdezem magától. Ismert egy Alán Carstairs nevű férfit?

Látta, hogy a nő mélyen elpirul.

- Miért kérdezi?

- Mert elég fontos, hogy tudjam. Úgy gondolom, maga ismerte Alán Carstairs-t, és valamikor talán fényképet is adott neki magáról.

A nő egy pillanatig lesütött szemmel hallgatott. Aztán fölemelte a fejét, és Bobby arcába nézett.

- Így van - mondta.

- A házassága előtt ismerte őt?

- Igen.

- Járt itt, mióta maga férjnél van?

A nő habozott.

- Igen, egyszer - mondta végül.

- Körülbelül egy hónappal ezelőtt?

- Igen, azt hiszem, egy hónapja lehetett.

- Tudta, hogy maga itt él?

- Fogalmam sincs, honnan tudta meg... én nem közöltem vele. Nem is írtam neki azóta, hogy férjhez mentem.

- De ő megtudta, és idejött, hogy találkozzon magával. A férje tudott erről?

- Nem.

- Maga azt hiszi, hogy nem. De azért elképzelhető, hogy tudott róla?

- Elképzelhető, de nekem soha egy szóval sem mondta.

- Beszél a férjéről Carstairsnek egyáltalán? Beszél arról, hogy nem érzi magát biztonságban?

Moira megrázta a fejét.

- Akkor még nem is gyanakodtam semmire.

- De boldogtalan volt?
- Igen.
- És megmondta neki?
- Nem. Szerettem volna, ha nem veszi észre rajtam, hogy a házasságom nem sikerült.

- De azért rájöhetett - mondta Bobby szelíden.

- Gondolom, igen - vallotta be halkán a nő.

-Gondolja, hogy... nem is tudom, hogyan mondjam... de gondolja, hogy tudott valamit a maga férjéről... például gyanakodott arra, hogy ez a szanatórium esetleg nem egészen az, aminek látszik?

Moira homlokát ráncolva töprengett.

- Lehetséges - mondta végül. - Kérdezett néhány különös dolgot... de... nem. Nem hiszem, hogy valójában tudott róla bármit is.

Bobby megint hallgatott pár percig.

- Maga szerint a férje féltékeny ember? - kérdezte aztán.

Kissé meglepte, hogy választ kap:

- Igen. Nagyon féltékeny.

- Féltékeny például magára?

- Úgy érti, hogy akkor is, ha már nem vagyok fontos neki? Igen, akkor is féltékeny lenne. Tudja, én a tulajdona vagyok. Különös ember... nagyon különös.

Megborzongott.

- Maga nem tartozik a rendőrséghez, ugye? - kérdezte aztán hirtelen.

- Én? Jaj, nem, dehogy.

- Csak azért gondoltam... mert...

Bobby végignézett sofőrlibériáján.

- Hosszú történet ez - mondta.

- Maga Lady Frances Derwent sofőrje, ugye? A fogadós mondta. Valamelyik este Merroway Courtban vacsoráztunk, akkor ismertem meg őt.

- Tudom. - Bobby elhallgatott. - Beszelnünk kell vele - mondta aztán. - Nekem elég nehéz elintéznem. Mit gondol, meg tudná tenni, hogy odaszól, a telefonhoz kéri, és megbeszéli vele, hogy találkozzunk valahol a szabadban?

- Azt hiszem, igen... - mondta Moira habozva.

- Tudom, nagyon különösnek látszik az egész. De ha megmagyaráztam, nem lesz az. Minél előbb beszelnünk kell Frankie-vel. Életbevágóan fontos.

- Rendben van - állt fel Moira.

Már a kilincsen volt a keze, mikor megtorpant.

- Alán... - mondta - Alán Carstairs. Azt mondja, látta őt?

- Láttam - felelte Bobby lassan. - De nem mostanában.

Hát persze..., hasított bele a gondolat, hisz ő még nem tudja, hogy Carstairs meghalt...

- Telefonáljon Lady Francesnek. Aztán majd mindent elmondok.

Tanácskozás hármásban

Moira pár perc múlva visszajött.

- Beszéltem vele - mondta. - Megkértem, hogy találkozzunk a kis nyári laknál a folyóparton. Nyilván nagyon különösnek találta, de azért azt mondta, eljön.

- Remek - mondta Bobby. - Pontosán hol van az a hely?

Moira részletesen elmagyarázta, s azt is, hogyan lehet odajutni.

- Minden rendben - mondta Bobby. - Maga menjen előre, én majd később indulok.

Ehhez tartották magukat. Bobby egy darabig még elidőzött, hogy váltson néhány szót Mr. Askew-val.

- Hát nem különös? - jegyezte meg. - Ennek a hölgynek, Mrs. Nicholsonnak a nagybátyjánál dolgoztam egy időben. Egy kanadai úrnál.

Tartott tőle, hogy megindulhat a szóbeszéd Moira látogatása miatt, s nem szerette volna, ha elterjed a pletyka, és esetleg Nicholson fülébe jut.

- Hát erről van szó? - kérdezte Mr. Askew. - Csodálkoztam is.

- Igen - folytatta Bobby. - Megismert, és eljött megkérdezni, hogy megy a sorom. Kedves, finom hölgy.

- Finom hölgy, az biztos. Nem lehet valami vidám élete ott az udvarházban.

- Én nem kérnék belőle - csóválta a fejét Bobby-

Kisétált a faluba, s mint aki csak céltalanul lődörög, arrafelé indult, amerre Moira mondta.

Szerencsésen odaért a találkozó helyére. Moira már várta, Frankié még nem érkezett meg.

Moira leplezetlen kíváncsisággal nézett rá, s Bobby érezte, hogy bele kell fognia a meglehetősen bonyolult magyarázatba.

- Rengeteg dolgot kell elmondanom magának - kezdte, és zavartan megállt.

- Igen?

- Először is - vágott bele Bobby. - Én tulajdonképpen nem vagyok sofőr, bár egy londoni autószerelő-műhelyben dolgozom. És a nevem nem Hawkins... hanem Jones... Bobby Jones. Walesi vagyok, Marchboltból való.

Moira figyelmesen hallgatta, de Marchbolt neve szemmel láthatólag nem jelentett neki semmit. Bobby összeszorította a fogát, és hősiesen rátért a tárgyra.

- Mézzé, attól félek, olyasmit kell mondanom, ami eléggé megrendíti majd. Ez a barátja... ez az Alán Carstairs... hát szóval ő... ezt meg kell tudnia... meghalt.

Érezte, hogy a nő összerenzen. Bobby tapintatosan elfordította a tekintetét. Nagyon megviseli Moirát? Lehet, hogy... a fenébe is... szerelmes volt a fickóba?

Moira egy-két pillanatig hallgatott, aztán halkán, töprengve mondta:

- Hát ezért nem jött vissza többé! Nem nagyon értettem.

Bobby a szeme sarkából rápillantott. A lelke földerült. Moira szomorúnak és elgondolkodónak látszott... de semmi több.

- Mondja el, mi történt - kérte.

- Lezuhant a szikláról Marchboltban... - tett

eleget a kérésnek Bobby -, ott, ahol lakom. Es véletlenül mi találtuk meg az ottani orvossal. - Rövid szünet után hozzátette: - A maga fényképe volt a zsebében.

- Igen? - Moira szelíden, szomorkásán elmosolyodott. - Drága Alán, olyan... húséges volt.

Pár perces csönd után Moira megkérdezte:

- Mikor történt ez?

- Körülbelül egy hónapja. Október 13-án, hogy pontosak legyünk.

- Ezek szerint mindjárt azután, hogy itt járt.

- Igen. Említette, hogy Walesbe készül?

Moira megrázta a fejét.

- Ismer valakit, akit Evansnak hívnak? - kérdezte Bobby.

- Evans? - Moira a homlokát ráncolva töprengett. - Nem hiszem. Persze elég mindennapi név, de nem emlékszem senkire. Miért, ki az?

- Éppen ezt nem tudjuk. Nézze csak, megjött Frankié.

Frankié végigsietett az ösvényen. Amint meglátta Bobbyt és Mrs. Nicholson, amint ott ülnek és beszélgetnek, arcán egymásnak ellentmondó érzelmek tükröződtek.

- Szervusz, Frankié - mondta Bobby. - Örülök, hogy eljöttél. Óriási tanácskozást kell tartanunk. Először is, Mrs. Nicholson a fénykép eredetije.

- Aha - mondta Frankié közönyösen.

Aztán Moirára nézett, és elnevette magát.

- Most már értem, kedvesem - mondta Bobbynak -, miért volt akkora megrázkódtatás, amikor megláttad Mrs. Caymant a halottszemlén!

- ügye? - mondta Bobby.

Micsoda bolond volt! Hogyan hihette egy pillanatig is, hogy Moira Nicholsonból akármennyi idő alatt Amelia Cayman lehet!

- Jézusom, milyen hülye voltam! - kiáltott fel. Moira meghökkenve nézett rájuk.

- Rengeteg mondanivalónk van - magyarázta Bobby- és nem nagyon tudom, hogyan kezdjem.

Beszámolt Caymanékről, meg arról, miképp azonosították a holttestet.

- De hát nem értem - mondta Moira zavartan.
- Tulajdonképpen kinek a holtteste volt, az ő bátyjáié, vagy Alán Carstairsé?

- Hát épp ez volt a piszkos munka - magyarázta Bobby.

- Aztán - folytatta Frankié - Bobbyt megmérgezték.

- Ötszázhusz milligramm morfiummal! - mérült az emlékeibe Bobby.

- El ne kezd megint - mondta Frankié. - Erről a témáról órákig tudsz beszélni, és mondhatom, másoknak nagyon unalmas. Majd én elmagyarázom.

Mély lélegzetet vett.

- Tudja - mondta -, az a Cayman népség fölkereste Bobbyt a halottszemle után, hogy megkérdezzék tőle, az asszony (állítólagos) bátyja mondott-e valamit a halála előtt, és Bobby azt mondta: „Nem.” De aztán eszébe jutott, hogy mondott valamit egy Evans nevű emberről, és ezt megírta nekik, és néhány nap múlva kapott egy levelet, amelyben állást ajánlanak neki Peruban vagy hol, és amikor nem fogadta el, valaki beletett egy csomó morfiumot...

- Ötszázhusz milligrammot - szólt közbe Bobby-

- ... a sörébe, csak neki olyan elképesztő belseje vagy micsodája van, hogy nem halt bele. így aztán mindjárt tudtuk, hogy Pritchardot... vagyis Carstairs-t, tudja... lelőtték a szikláról.

- De hát miért? - kérdezte Moira.

- Nem érti? Nekünk tökéletesen világos. Nyilván nem mondtam el jól. Akárhogy is, biztosra vettük, hogy lelökték, és hogy valószínűleg Bassington-ffrench volt a tettes.

- Roger Bassington-ffrench? - Moira láthatóan remekül szórakozott.

- És aztán - folytatta Frankié - nekem történetesen épp itt volt egy autóbalesetem. Hát nem különös véletlen? - Figyelmeztetően Bobbyra nézett. - Úgyhogy telefonáltam Bobbynak, és azt javasoltam, jöjjön le, mintha a sofőröm volna, és nézzünk utána a dolognak.

- Szóval így történt - vette tudomásul Bobby Frankié egyetlen óvatos eltérését az igazságtól. - És az egésznek a tetőpontja az volt, amikor én tegnap este besétáltam az udvarház parkjába, és egyenesen magába futottam... a titokzatos fénykép eredetijébe.

- Nagyon hamar felismert - jegyezte meg Moira halvány mosollyal.

- Igen - mondta Bobby. - Annak a fényképnek az eredetijét bárhol felismertem volna.

Moira minden különösebb ok nélkül elpirult.

Aztán mintha eszébe jutott volna valami, fürkészően nézett egyikről a másikra.

- Biztos, hogy az igazat mondják? - kérdezte. - Valóban... véletlenül kerültek ide? Vagy azért jöttek, mert... mert... - hangja megremegett - a férjemre gyanakodtak?

Bobby és Frankié egymásra nézett. Aztán Bobby szólalt meg:

- Becsületszavamat adom, hogy a férjéről nem is hallottunk, amíg ide nem jöttünk.

- Értem. - Moira Frankie-hez fordult. - Elnézését kérem, Lady Frances, de látja, emlékszem arra

az estére, amikor ott voltunk vacsorán. Jasper szüntelenül önt faggatta... a balesetéről. Nem tudtam elképzelni, miért. De most úgy gondolom, talán gyanakodott rá, hogy nem volt igazi baleset.

- Hát, ha tudni akarja, nem is volt az - bökte ki Frankié. - Hű... most már sokkal jobban érzem magam! Nagyon gondosan álcáztuk. De a férjéhez semmi köze nem volt. Az egészet azért rendeztük meg, mert... mert... hogy is mondjam... tájékozódni akartunk Roger Bassington-ffrench felől.

- Roger felől? - Moira felvonta szemöldökét, és megdöbbenően mosolygott. - Képtelenségnek látszik - mondta ki nyíltan.

- A tények azonban tények - jelentette ki Bobby-

- Roger... ugyan - rázta a fejét Moira. - Talán gyöngé ember... vagy zabolátlan. Elképzelhető, hogy adósságba keveredik, vagy valami botrányba... de hogy valakit lelökjön egy szikláról... ezt egyszerűen nem tudom elképzelni.

- Ami azt illeti - jegyezte meg Frankié -, én se nagyon.

- Csakhogy azt a fényképet mindenképpen ő cserélte ki - mondta Bobby makacsul. - Figyeljen rám, Mrs. Nicholson, összefoglalom a tényeket.

És összefoglalta, lassan és tüzetesen. Amikor végzett, Moira rábólított.

- Ertem, mire gondol. Mindenesetre nagyon különös. - Egy pillanatig hallgatott, aztán váratlanul azt mondta:

- Miért nem kérdezik meg őt?

Tanácskozás kettesben

A kérdés merész egyszerűségétől egy pillanatra elállt a lélegzetük. Frankié és Bobby egyszerre szólalt meg:

- Ez képtelenség... - kezdte Bobby, épp mikor Frankié azt mondta: - Ez lehetetlen.

Aztán mindkettőjüknek elakadt a szava, amint felfogták az ötlet életképességét.

- Nézzék - magyarázta Moira buzgón -, én értem, hogyan gondolkoznak. A jelek szerint a fényképet nem vihette el más, csak Roger, de azt már nem hiszem, hogy ő lökte le a szikláról Alant. Miért tette volna? Nem is ismerte. Csak egyszer látta... itt, azon az ebéden. Soha semmi dolguk nem volt egymással. Nincsen indíték.

- Akkor ki lökte le? - kérdezte Frankié kerekén.

Moira arcán árnyék futott át.

- Nem tudom - válaszolta kényszeredetten.

- Nézze - szólalt meg Bobby. - Megengedi, hogy elmondjam Frankie-nek, amit magától hallottam? Hogy mitől fél?

Moira elfordította a fejét.

- Ha akarja. De olyan melodramatikusan és hisztérikusan hangzik. Ebben a pillanatban én sem tudom elhinni.

És valóban, a csupasz kijelentés, ahogy érzelmi töltés nélkül elhangzott a szabad ég alatt a szelíd angol tájban, furcsán valószínűtlenül csengett.

Moira hirtelen fölállt.

- Belátom, szörnyen ostoba voltam. - Az ajka reszketett. - Kérem, ne törődjön vele, mit fecsegetem össze, Mr. Jones. Nyilván csak képzelődöm. De most már igazán mennem kell. Minden jót.

Sietve távozott. Bobby felugrott, hogy utána-menjen, de Frankié visszahúzta.

- Maradj nyugton, te ostoba, ezt bízd rám!

Moira után sietett. Pár perc múlva visszajött.

- Mos? - kérdezte Bobby nyugtalanul.

- Minden rendben van. Megnyugtattam. Kicsit rosszul tűrte, hogy a legtitkosabb szorongásait kifecsegték előtte egy harmadik személynek. Megígértem, nemsokára újra találkozunk... mindhárman. Most, hogy már nem zavar össze a jelenléte, mondd el az egészet részletesen.

Bobby elmondta. Frankié figyelmesen hallgatta.

- Ez két dologgal is egybevig. Először is, az előbb arra jöttem vissza, hogy Nicholson Sylvia Bassington-ffrench két kezét szorongatja... és majd felnyársalt a tekintetével! Ha a pillantás ölni tudna, ott helyben holtan estem volna össze.

- És a második? - érdeklődött Bobby.

- Csak egy apróság. Sylvia elmondta, milyen nagy hatást tett Moira fényképe valami idegenre, aki itt járt a házban. Mérget vehetsz rá, hogy Carstairs volt az. Felismerte a fényképet, Mrs. Bassington-ffrench megmondta neki, hogy egy bizonyos Mrs. Nicholson képe, tehát így jött rá, hol van Moira. De tudod, Bobby, igazán nem értem még, hogyan kerül az ügybe Nicholson. Miért akarta volna eltenni láb alól Alán Carstairs?

- Azt hiszed, ő volt, nem Bassington-ffrench? Elég különös véletlen, ha ő is, Bassington-ffrench is Marchboltban volt ugyanazon a napon.

- Hát, vannak véletlenek. De ha Nicholson volt, még nem látom az indítékot. Lehet, hogy Carstairs nyomában volt Nicholsonnak, mint a kábítószercsempész-banda fejének? Vagy új hölgyismerrősünk volt a gyilkosság indítéka?

- Esetleg mindkettő - mondta Bobby. - Esetleg megtudta, hogy Carstairs találkozott a feleségével, és azt hihette, hogy a felesége valamilyen módon elárulta őt.

- Ez a lehetőség fennáll - állapította meg Frankié. - De most először tisztába kell jönnünk Roger Bassington-frenchcsel. Semmi más nem szól elene, csak az a fényképügy. Ha azt megnyugtató módon tisztázni tudja...

- Beszélni akarsz vele erről? Okos dolog ez, Frankié? Ha ő a gaz intrikus a drámában, márpedig megállapodtunk, hogy annak kell lennie, akkor most felfedjük a kártyáinkat.

- Nem egészen... az én módszeremmel nem. Végeredményben minden másban tökéletesen egyenes volt és korrekt. Ezt eddig különleges ravaszságnak tekintettük... de mi van, ha egyszerűen csak ártatlan? Ha ezt a fényképügyet meg tudja magyarázni... és nagyon fogom figyelni, amikor magyarázza... s ha a legkisebb jelét adja a tétovázásnak vagy a bűntudatnak, azt észreveszem... szóval, ha a fényképügyet meg tudja magyarázni... akkor igen hasznos szövetségesünk lehet.

- Ezt hogy érted, Frankié?

- Kedvesem, lehet, hogy a te kis barátnőd hajlamos az érzelgésre, a pánikkeltésre és a túlzásokra, de mi van, ha mégsem... ha szóról szóra igaz, amit mond... ha a férje valóban meg akar szabadulni tőle, és feleségül akarja venni Sylviát? Nem veszed észre, hogy ebben az esetben Henry Bas-

sington-french is halálos veszélyben van? Mindenáron meg kell akadályoznunk, hogy az Udvarházba küldjék. Márpedig jelenleg Roger Bassington-french Nicholson pártján áll.

- Igazad van, Frankié - mondta Bobby csöndesen. - Tedd, amit jónak látsz.

Frankié indulni készült, de távozás előtt még megállt egy pillanatra.

- Hát nem különös? - jegyezte meg. - Mintha valahogy egy könyv fedőlapjai közé kerültünk volna. Valaki másnak a történetébe. Borzasztóan furcsa érzés.

- Ertem, mire gondolsz - nézett rá Bobby. - Van benne valami hátborzongató. De én nem könyvnek nevezném, inkább drámának. Mintha a második felvonás közepén sétáltunk volna be a színpadra, és tulajdonképpen nincs is szerepünk a drámában, de úgy kell tennünk, mintha lenne, és azért olyan szörnyen keserves, mert fogalmunk sincs, miről szólt az első felvonás.

Frankié lelkesen bólogatott.

- Még abban sem vagyok biztos, hogy a második felvonás... azt hiszem, inkább a harmadik. Bobby, biztosra veszem, nagyon messze kell visszamennünk... Méghozzá gyorsan, mert az az érzésem, nemsokára lemegy a függöny, és vége az előadásnak.

- A színpad meg tele van holttestekkel - mondta Bobby. - Minket pedig igazi végszó vont bele a drámába... négy szó... amelynek a mi szempon-tunkból a világon semmi értelme nincs.

- *Miért nem szóltak Evansnak?* Hát nem furcsa, Bobby? Elég sok mindent megtudtunk, és egyre több szereplő tűnik fel a darabban, de a titokzatos Evanshoz egy hajszállal sem jutottunk közelebb.

- Nekem van valami elképzelésem Evansról. Az a gyanúm, Evans tulajdonképpen nem is fontos ... hogy bár az adott esetben ő volt a kiindulópont, személyében talán egyáltalán nem fontos. Mint abban a Wells-novellában, ahol egy fejedelem csodálatos palotát emel szerelmese sírja fölé. És amikor elkészül, csak egyetlen apróság van, ami nem illik oda. Tehát így szól: „Ezt vigyék innen.” És ez az apróság maga a sír.

- Néha nem is tudom elhinni - jegyezte meg Frankié -, hogy ez az Evans létezik.

Ezzel búcsút intett Bobbynak, és indult vissza Merroway Courtba.

Roger válaszol egy kérdésre

Frankie-nek kedvezett a szerencse, mert a ház közelében összefutott Rogerrel.

- Jó napot - mondta a férfi. - Hamar visszaért Londonból.

- Nem volt kedvem Londonhoz - mondta Frankié.

- Járt már odabenn? - kérdezte Roger. Elkomolyodott. - Látom, Nicholson megmondta Sylvianak az igazat szegény öreg Henryről. Szegény kislányt nagyon megviselte a dolog. Úgy látszik, nem is sejtett semmit.

- Tudok róla - bólintott Frankié. - Együtt voltak a könyvtárszobában, amikor bementem. Sylvia nagyon... feldúlt volt.

- Nézze, Frankié - magyarázta Roger -, Henryt feltétlenül kezelteni kell. Nem arról van szó, hogy ez a kábítószer-függőség már teljesen elhatalmasodott rajta. Hisz nem szedi olyan régen. És épp elég oka van rá, hogy akarjon meggyógyulni... Sylvia, Tommy, az otthona. Meg kell értetni vele a helyzetét. Nicholson pontosan az az ember, aki erre alkalmas. Beszéltem velem valamelyik nap. Volt néhány elképesztően sikeres esete... még olyan emberek is, akik már évek óta rabjai voltak annak az átkozott pornak. Csak hajlandó volna Henry bevonulni az Udvarházba...

- Nézze - vágott közbe Frankié. - Kérdezni szeretnék magától valamit. Egyetlen kérdés. Remélem, nem fog szörnyű modortalannak tartani.

- Miről van szó? - zökkent ki Roger a gondolatmenetéből.

- Lenne szíves megmondani nekem, kivett-e egy fényképet annak az embernek a zsebéből... aki leesett a szikláról Marchboltban?

Nagyon figyelte a férfit, leste arcának minden rezdülését. Elégedett volt azzal, amit látott.

Némi bosszúság, egy kis zavar... büntudatnak vagy rémületnek nyoma sem.

- Hát erre hogy a csodába jött rá? - kérdezte.

- Vagy Moirától hallotta... de hiszen ő sem tudja!

- Tehát kivette a képet?

- Hát, gondolom, most már hiába tagadnám.

- Miért?

Roger megint zavarba jött.

- Nézze a dolgot az én szempontomból. Ott ülök, őrzök egy idegen holttestet. Valami kilóg a zsebéből. Megnézem. Különös véletlen folytán olyasvalakinek a fényképe, akit ismerek... férjes asszonyé... méghozzá olyan asszonyé, akiről az a benyomásom, nem valami boldog a házassága. Mi várható ezután? Nyomozás. Nyilvánosság. A szerencsétlen teremtés nevével tele lesznek az újságok. Ösztönösen cselekedtem. Fogtam a fényképet és összetéptem. Semmi kétség, hiba volt, de Moira Nicholson olyan kedves kis jószág, és nem akartam, hogy bajba keveredjen.

- Hát így történt? - sóhajtott fel Frankié. - Ha tudná...

- Mit? - kérdezte Roger elképedve.

- Nem tudom, most megmondhatom-e. Talán majd később. Elég bonyolult az egész. Most már értem, miért vette el a fényképet, de annak mi akadálya volt, hogy megmondja: felismerte a halottat? Nem gondolja, hogy tájékoztatnia kellett volna a rendőrséget, ki az?

- Hogy felismertem? - hökkent meg Roger. - Hogy ismertem volna fel? Hiszen nem is ismerem.

- De hát találkozott vele itt... alig egy héttel ezelőtt.

- Kedves gyermekem, megőrült?

- Alán Carstairsszel... nem találkozott Alán Carstairsszel?

- De igen. Az a férfi, aki Rivingtonékkal jött le. De hát a halott nem Alán Carstairs volt.

- De igen!

Egymásra meredtek, aztán Frankié feltámadt gyanakvással kérdezte:

- Az lehetetlen, hogy nem ismerte föl.

- Nem is láttam az arcát - mondta Roger.

- Tessék?

- Nem láttam. Le volt takarva egy zsebkendővel.

Frankié rámeredt. Eszébe jutott: amikor Bobby annak idején beszámolt a tragédiáról, említette, hogy letakarta a halott arcát egy zsebkendővel.

- Eszébe sem jutott, hogy megnézzze? - firtatta Frankié.

- Nem. Miért néztem volna meg?

Hát igen, gondolta Frankié. Ha én találom meg valamelyik ismerősöm fényképét egy halott zsebében, biztos nem tudom megállni, hogy meg ne nézzem, ki az. Fantasztikus, hogy a férfiakból mennyire hiányzik a kíváncsiság!

- Szegényke - mondta. - Annyira sajnálom.

- Kicsodát... Moira Nicholson? Miért?

- Mert nagyon fél - mondta Frankié habozva.

- Mindig úgy néz ki, mint aki halálra rémült. De mitől fél?

- A férjétől.

- Hát, mi tagadás, magam sem szívesen kerül-

nék szembe Jasper Micholsonnal - vallotta be Roger.

- Biztosra veszi, hogy a férje meg akarja ölni - bökte ki Frankié váratlanul.

- Te jó ég! - Roger úgy nézett rá, mint aki nem hisz a fülének.

- Üljön le - mondta Frankié. - Sok mindent akarok elmondani magának. Meg kell győznöm, hogy Nicholson doktor veszélyes bűnöző.

- Bűnöző? - Roger nem is leplezte, hogy egy szót sem hisz az egészsből.

- Várja ki a végét.

Frankié világosan és részletesen elmondta, mi történt azóta, hogy Bobby és Thomas doktor megtalálta a holttestet. Arról hallgatott, hogy az autóbalesete nem volt véletlen, de azt sejteni engedte, hogy azért lődörgött Merroway Court környékén, mert mindenáron fel akarta deríteni a rejtélyt.

Nem panaszkodhatott érdektelenségre. Rogert a jelek szerint valósággal lebilincselte a történet.

- Igaz ez? - kérdezte. - Hogy ezt a Jonest megmérgezték, meg minden?

- Szóról szóra igaz, kedvesem.

- Elnézést, hogy nem akarom elhinni... de hát ezt az egészszet nem könnyű megemészteni, nem igaz?

Egy pillanatig homlokráncolva hallgatott.

- Ide figyeljen - mondta végül. - Akármilyen fantasztikusan hangzik az egész, azt hiszem, a végső következtetésben igazuk van. Ezt az embert, Alex Pritchardot vagy Alán Carstairst nyilván megölték. Különbösen semmi értelme a Jones elleni támadásnak. Hogy a helyzet kulcsa a „*Miért nem szóltak Euansnak?*” mondat vagy sem, az szerintem nagyjából mindegy, hiszen fogalmuk

sincs, ki az az Evans, és miért kellett volna neki szólni. Maradjunk abban: a gyilkos vagy gyilkosok feltételezték, hogy Jones olyasmiről tud, ami rájuk nézve veszélyes, akár van erről sejtelve neki magának, akár nincs. Tehát megpróbáltak megszabadulni tőle, és valószínűleg ismét megpróbálják, ha a nyomára akadnak. Ez eddig ésszerűnek látszik... csak azt nem értem, maguk miféle elgondolás alapján döntöttek úgy, hogy Nicholson a bűnös.

- Olyan sötét figura, és sötétkék Talbot-ja van, és távol volt aznap, amikor Bobbyt megmérgezték.

- Ez bizonyítéknak nem valami sok.

- Aztán ott van mindaz, amit Mrs. Nicholson mondott Bobbynak.

Elismételte, s megint melodramatikusnak és megalapozatlannak hangzott az egész a békés angol táj háttére előtt.

- Szerinte Nicholsontól kapja Henry a kábítószert... de hát ez merő találgatás - vont vállat Roger -, semmiféle bizonyítéka nincs rá. Szerinte Nicholson azon van, hogy Henry bevonuljon az Udvarházba mint beteg... de hát mi más akarhatna egy orvos? Minden orvos azt akarja, hogy minél több páciense legyen. Szerinte szerelmes Sylviába. Hát ezt, természetesen, nem tudom megítélni.

- Ha ő azt mondja, valószínűleg úgy is van - vágott közbe Frankié. - Egy asszony tudja az ilyesmit a férjéről.

- Jó, tegyük fel, hogy valóban ez a helyzet, akkor sem következik belőle feltétlenül, hogy veszélyes bűnöző. Számtalan tisztességes polgár szeret bele más ember feleségébe.

- És ott van még, hogy azt hiszi, a férje meg akarja ölni - mondta Frankié nyomatékosan.

- Maga ezt komolyan veszi? - nézett rá köteke-
dően Roger.

- Ő mindenesetre meg van győződve róla.

Roger bólintott és rágyújtott egy cigarettára.

- Az a kérdés, mennyi figyelmet kell szentelni
ennek a meggyőződésének - mondta. - Elég
hátborzongató hely az udvarház, tele mindenféle
csodabogarakkal. Könnyen felboríthatja egy nő
lelki egyensúlyát, ha ott lakik, különösen, ha
amúgy is félénk, ideges teremtés.

- Szóval maga szerint nem igaz.

- Azt nem mondtam. Ő valószínűleg komolyan
hiszi, hogy a férje végezni akar vele... de van
ennek a meggyőződésnek bármiféle tényszerű
alapja? A jelek szerint nincs.

Frankié különös élességgel emlékezett rá, ho-
gyan mondta Moira: „Nyilván csak képzelődöm.”
Es az, ahogy mondta, mintha épp azt bizonyította
volna, nem csak képzelődik; de Frankié nem
nagyon tudta, ezt hogyan magyarázza el Roger-
nek.

Közben a fiatalember folytatta:

- Egyébként, ha be tudnák bizonyítani, hogy
Nicholson Marchboltban volt a tragédia napján,
az egészen más helyzetet teremtene, vagy ha talál-
nánk bármilyen egyértelmű kapcsolatot közte
meg Carstairs között, de úgy látom, maguk a
valódi gyanúsítottakat figyelmen kívül hagyják.

- Miféle valódi gyanúsítottakat?

- Hát azokat a... mit is mondott, hogy hívták
őket... Haymanéket.

- Caymanéket.

- Ez az. Nos, semmi kétség, ők aztán benne
vannak az ügyben. Először is a félrevezető azono-
sítás. Aztán hogy olyan nagyon akarták tudni,
vajon a szerencsétlen fickó mondott-e valamit a

halála előtt. Es azt hiszem, logikus a maguk következtetése, hogy a Buenos Aires-i ajánlat tőlük jött, vagy legalábbis az ő közbenjárásukra.

- Eléggé bosszantó - jegyezte meg Frankié -, ha az embertől ilyen elszántan igyekeznek megszabadulni, mert tud valamit... és neki magának fogalma sincs, mi lehet az a valami. Igazán dühítő... micsoda bajokba keverhetik az embert a szavak.

- Igen - mondta Roger komoran. - Ez nagy hiba volt tőlük. Olyan hiba, amit nem fognak egykönnyen jóvátenni.

- Jaj! - kiáltott fel Frankié. - Eszembe jutott valami! Tudja, mostanáig biztosra vettük, hogy Mrs. Cayman fényképét Moira Nicholson fényképe helyett tették oda.

- Biztosíthatom - jelentette ki Roger ünneplésen -, sose hordtam Mrs. Cayman képmását a szívem fölött. Meglehetősen visszataszító teremtés lehet.

- Hát, a maga módján elég csinos - ismerte el Frankié. - Afféle kihívó, közönséges vamp. De a lényeg az, hogy Carstairsnél ott kellett lennie Mrs. Nicholson fotója mellett az övének is.

Roger bólintott.

- És azt hiszi... - kezdte.

- Azt hiszem, az egyik szerelem volt, a másik feladat. Carstairsnek oka lehetett rá, hogy magánál hordja Caymanné fényképét. Talán azonosítani akarta valakivel. És most figyeljen... mi történik? Valaki, mondjuk a hím Cayman, követi, s mikor úgy látja, itt az alkalom, mögéje lopózik a ködben, és lelöki. Carstairs rémült üvöltéssel lezuhan a szikláról. Hím Cayman igyekszik minél gyorsabban lelépni, fél, hogy esetleg arra jár valaki. Tegyük fel, nem tudja, hogy Alán Carstairsnél ott

van a fénykép. Es mi történik? A fotó megjelenik a lapokban...

- Nagy riadalom a Cayman állatseregletben - szólt közbe előzékenyen Roger.

- Pontosan. Most mit lehet tenni? Ami a legkockázatosabb... megmarkolni a csalánt. Ki ismeri Carstairst mint Carstairst? Ebben az országban szinte senki. Mrs. Cayman fogja magát, leutazik, krokodilkönnyeket hullat, és azonosítja a holttestet mint a bátyját. Aztán van még egy kis porhintés a postán küldött csomagokkal, hogy meg támogassák a gyalogtúra-elméletet.

- Hát tudja, Frankié, szerintem ez egyszerűen ragyogó - mondta Roger elragadtatva.

- Én is azt hiszem, nem rossz - ismerte el Frankié. - És magának tökéletesen igaza van. Caymanék nyomába kell erednünk. Nem is értem, eddig miért nem tettük meg.

Ez nem volt egészen igaz, hiszen Frankié nagyon jól tudta, miért... azért, mert Roger nyomában voltak. De úgy érezte, tapintatlanság volna ezt most elárulnia.

- És mit tegyünk Mrs. Micholson ügyében? - kérdezte hirtelen.

- Hogy érti, hogy... az ő ügyében?

- Hát szegényke halálosan retteg. Úgy látom, nincs magában semmi részvét, Roger.

- Tulajdonképpen van, csak bosszantanak azok az emberek, akik nem tudnak segíteni magukon.

- Me legyen igazságtalan! Mt tehetne? Pénze nincs, és nincs hová mennie.

- Ha maga volna az ő helyében, Frankié - mondta váratlanul Roger -, maga találna valami megoldást.

- Hát... - Frankié meghökkent.

- Biztos, hogy találna. Ha valóban azt gondolná, hogy valaki meg akarja ölni, nem ülne ott engedelmesen és várná, hogy meggyilkolják. Megszökne, és valahogy megkeresné a kenyerét, vagy maga ölné meg előbb azt a másikat! De tenne *valamit!*

Frankié megpróbálta elképzelni.

- Biztos, hogy tennék valamit - mondta elgondolkozva.

- Az az igazság, hogy magában van merészség, benne meg nincs - közölte Roger határozottan.

Frankié úgy érezte, szép bókot kapott. Nem tartotta valami nagyra a Mrs. Nicholson-féle nőket, és kicsit bosszantotta, hogy Bobbyra olyan nagy hatást tett Moira. Bobby azt szereti - gondolta magában -, ha gyámoltalanok. - És eszébe jutott, mennyire megragadta Bobbyt az a fénykép már az első pillanatban.

Hát, mindegy, gondolta Frankié, Roger mindenestre másképp van vele.

Roger szemmel láthatólag nem szereti, ha gyámoltalanok. Moira pedig szemmel láthatólag nem tartja valami nagyra Rogert. Gyöngé embernek mondta, és gúnyosan elutasította a lehetőséget is, hogy volna mersze valakit megölni. Lehet, hogy gyöngé... de kétségtelenül nagyon vonzó. Ezt Frankié attól a pillanattól kezdve érezte, hogy megérkezett Merroway Courtba.

- Maga azt faraghatna egy férfiból, Frankié, amit csak akar... - jegyezte meg Roger csöndesen.

Frankie-n végigfutott az öröm... és borzasztóan zavarba jött. Gyorsan más témára tért át.

- Ami a bátyját illeti - mondta -, még mindig az a véleménye, hogy be kellene vonulnia az udvarházba?

Újabb áldozat

- Nem - mondta Roger. - Szó sincs róla* Végredményben van épp elég szanatórium, máshol is kezelhetik. Csak arra kell rávenni, hogy hozzájáruljon.

- Mit gondol, nehéz lesz? - kérdezte Frankié.

- Attól félek, igen. Hallotta őt valamelyik este. Ha viszont sikerül kifognunk egy bűnbánó pillanatát, akkor más a helyzet. Nézze csak... itt jön Sylvia.

Mrs. Bassington-french kilépett a házból, körülnézett, s mikor meglátta Frankie-t és Rogert, feléjük indult a gyepen át.

Látták, hogy nagyon nyugtalan és feszült.

- Jaj, Roger - kezdte -, már mindenütt kerestelek. - Frankié indult, hogy magukra hagyja őket.

- Maradj, kedvesem - mondta. - Mi értelme a titkolózásnak? Különben, azt hiszem, úgyis tudsz már mindent. Egy ideje gyanakszol, ugye?

Frankié bólintott.

- Csak én voltam vak... Istenem, milyen vak... - mondta keserűen Sylvia. - Mind a ketten láttatok, amit én nem is gyanítottam. Csak csodálkoztam, mennyire megváltozott Henry, milyen más mindannyiunkkal. Nagyon elkésértett, de a valódi okát nem is sejtettem.

Elhallgatott, aztán kissé megváltozott hangon folytatta.

-Ahogy Nicholson doktortól megtudtam az igazat, azonnal bementem Henryhez. Most jöttem ki tőle. - Elakadt, visszafojtotta zokogását.

- Roger... minden rendben lesz. Hozzájárult. Holnap bevonul az Udvarházba, és rábízta magát Nicholsonra.

- Jaj, ne! - kiáltott fel Roger és Frankié egyszerre. Sylvia elképedve nézett rájuk.

- Tudod, Sylvia - mondta aztán Roger nagy zavarban -, átgondoltam a dolgot, és mégiscsak azt hiszem, hogy az Udvarház nem volna jó megoldás.

- Azt hiszed, egyedül is meg tud birkózni vele?
- bizonytalanodott el Sylvia.

- Nem. De vannak más szanatóriumok is... olyan szanatóriumok, amelyek nem... szóval... nincsenek a közelben. Meg vagyok győződve róla, hogy hiba lenne, ha itt maradna a környéken.

- Ez egészen biztos - sietett a segítségére Frankié.

- Ugyan! Szerintem nincs igazatok - tiltakozott Sylvia. - Nem bírnám elviselni, ha messzire menne. És Nicholson doktor olyan kedves és megértő volt. Nagy megnyugvás lesz nekem, hogy Henryre ő fog vigyázni.

- Azt hittem, Sylvia, nem kedveled Nicholson - jegyezte meg Roger.

- Meggondoltam magam - mondta Sylvia egyszerűen. - Kedvesebb és együttérzőbb nem is lehetett volna, mint amilyen ma délután volt. Már látom, milyen ostobák voltak az előítéleteim.

Egy pillanatig egyikük sem szólt semmit. Érezték, milyen kínos a helyzet. Se Roger, se Sylvia nem nagyon tudta, mit mondjon.

- Szegény Henry - sóhajtott Sylvia. - Egészen összetört. Szörnyen fölzaklatta, hogy tudom. Belátta, hogy le kell küzdenie ezt a szörnyű szenvedélyt az én kedvemért meg Tommyért, de azt mondta, fogalma sincs, mit jelent ez. Gondolom,

valóban nincs, bár Nicholson doktor részletesen elmagyarázta. Olyan, mint valami megszállottság... az ember már nem ura a cselekedeteinek... azt mondta. Jaj, Roger, olyan szörnyű lehet. Nicholson doktor azonban igazán kedves volt. Én bízom benne.

- Akkor is azt hiszem, jobb lenne... - fogott hozzá Roger.

- Nem értelek, Roger - fordult szembe vele Sylvia. - Miért gondoltad meg magad? Még egy félórával ezelőtt mindannyian azon voltatok, hogy Henry bevonuljon az udvarházba.

- Hát... volt... volt időm végiggondolni az ügyet, mióta...

- Mindegy - vágott közbe megint Sylvia -, én már döntöttem. Henry az udvarházba megy, nem máshova.

Szó nélkül néztek szembe vele.

- Tudod, mit - szólalt meg végül Roger -, azt hiszem, felhívom Nicholson-t. Már biztosan hazajött. Szeretnék... szeretném ezt az ügyet megbeszélni vele.

Választ sem várva sarkon fordult és besietett a házba. A két nő utána nézett.

- Nem értem Rogert! - csattant fel Sylvia. - Körülbelül negyedórával ezelőtt mindenáron rá akart beszélni, hogy intézzem el: Henry vonuljon be az udvarházba. - A hangjában harag bujkált.

- Én mindenesetre egyetértek vele - mondta Franki. - Emlékszem, valahol olvastam, hogy előnyösebb, ha valaki az otthonától minél távolabb részesül kezelésben.

- Szerintem ez merő ostobaság - mondta Sylvia.

Franki nem tudta, mitévő legyen. Sylvia váratlan önféjűsége nagyon megnehezítette a dolgot.

kat; a jelek szerint egyik pillanatról a másikra éppolyan lelkes Nicholson-párti lett, amilyen hevesen Nicholson-ellenes volt korábban. Nem is tudta az ember, mivel érvelhetne. Az is megfordult Frankié fejében, hogy elmondja az egész történetet Sylviának... de vajon elhinné? Még Roger sem találta különösebben meggyőzőnek az elméletet Micholson bűnösségéről. Sylviának, az orvos új keletű hívének valószínűleg még kevésbé tetszene. Még az is előfordulhat, hogy megy, és elmondja neki az egészet. Kínos helyzet volt.

Fölöttük egy repülőgép húzott el a sűrűsödő homályban, s betöltötte a levegőt harsány motorzúgással. Sylva is, Frankié is fölnézett; örültek, hogy haladékot kaptak, hisz egyikük se nagyon tudta, mit mondjon. Közben Frankié összeszedte a gondolatait, Sylvia pedig úrrá lett hirtelen támadt dühén.

Amint a repülőgép eltűnt a fák fölött, és dübörgeése elhalt a távolban, Sylvia hirtelen Frankie-hez fordult.

- Olyan szörnyű volt... - mondta akadozva. - És mintha mindannyian azt akarnátok, hogy Henry minél messzebb menjen tőlem.

- Csjgan, dehogy - mondta Frankié. - Egyáltalán nem erről van szó.

Egy pillanatig érveket keresett.

- Csak arról, hogy úgy gondoltam, a lehető legjobb kezelésben kellene részesülnie. És az a véleményem, hogy Nicholson doktor nem... szóval, hogy ő igazából sarlatán.

- Nem hiszem - mondta Sylvia. - Szerintem nagyon okos ember, és pontosan az, akire Henrynek szüksége van.

Dacosan nézett Frankie-re, az meg nem győzött csodálkozni, mennyire a hatalmába kerítette Sylvi-

át Nicholson ilyen rövid idő alatt. Mintha tökéletesen elenyészett volna az asszony korábbi bizalmatlansága.

Frankié nem tudta, mit mondjon, hát megint elhallgatott. De máris jött ki a házból Roger. Mintha kissé kifulladt volna.

- Nicholson még nem ért haza - közölte. - Üzenetet hagytam.

- Nem értem, miért akarsz ilyen sürgősen beszélni Nicholsonnal - méltatlankodott Sylvia. - Az egész a te ötleted volt, és most végre minden elrendeződött és Henry is beleegyezett.

- Azt hiszem, nekem is van némi beleszólásom a dologba, Sylvia - mondta Roger szelíden. - Mégiscsak Henry öccse vagyok.

- Az egész a te ötleted volt - makacskodott Sylvia.

- Igen, de azóta hallottam egyet-mást Nicholsonról.

- Cjgyan, mit? Nem hiszek neked!

Az ajkába harapott, sarkon fordult és besietett a házba.

- Kínos ügy - nézett Roger Frankie-re.

- De mennyire.

- Ha Sylvia egyszer valamit a fejébe vesz, ördögien makacs tud lenni.

- Most mit csináljunk?

Megint leültek a kerti padra, és még egyszer alaposan megbeszélték a dolgot. Rogernek is az volt a véleménye: nem volna helyes az egész történetet elmondani Sylviának. úgy vélte, az lenne a legjobb, ha az orvossal beszélnének.

- De hát mit akar mondani neki tulajdonképpen?

- Nem hiszem, hogy nagyon sokat mondok... de jó sok mindenre fogok célozni. Akárhogy is,

egy dologban egyetértek magával... Henry semmi esetre sem vonulhat be az udvarházba. Ezt még akkor is meg kell akadályoznunk, ha fel kell fednünk a kártyáinkat.

- Csakhogy akkor vége a játszmának - emlékeztette Frankié.

- Tudom. Ezért kell előbb megpróbálkoznunk minden egyéssel. Átkozott ügy, miért kellett Sylvianak éppen most megmakacsolnia magát?!

- Ez is mutatja, micsoda hatást tud gyakorolni másokra az az ember.

- Igen. Tudja, már hajlamos vagyok azt hinni, hogy akár van bizonyíték, akár nincs, magának mégiscsak igaza lehet vele kapcsolatban... Mi volt ez?

Mindketten felugrottak.

- Úgy hangzott, mint egy lövés - mondta Frankié. - A házból.

Egymásra néztek, aztán a ház felé futottak. A nappali franciaablakán át mentek be, s onnan jutottak a hallba. Ott állt Sylvia Bassington-ffrench, falfehéren.

- Hallottátok? - kérdezte. - Lövés volt... Henry dolgozószobájából.

Megingott. Roger átfogta a vállát. Frankié a dolgozószoba ajtajához ment, és lenyomta a kilincset.

- Zárva van - mondta.

- Az ablakon át - mondta Roger.

Lerakta a félajult Sylvia-t egy közeli kanapéra, és megint kirohant a nappalin át, Frankie-vel a nyomában. Megkerülték a házat, s a dolgozószoba ablakához mentek. Csukva volt, de az üveghez nyomták az arcukat, és benéztek. A nap már lemenőfélben volt, és erősen sötétedett... de azért jól látták.

Henry Bassington-ffrench az íróasztalra borulva hevert. Halántékán jól látható golyó ütötte seb, s a revolver a földön feküdt, ahová kihullott a kezéből.

- Agyonlőtte magát - nyögte Frankie. - Jézusom, de borzalmas!...

- Lépjen hátra! - mondta Roger. - Betöröm az ablakot.

Kezét betekerte a kabátjával, és erős ütést mért az üvegre, amely szilánkokra hullott. Roger gondosan kiszedte a szilánkokat, aztán Frankie-vel együtt belépett a szobába. Épp ekkor jelent meg a teraszon sietve Sylvia és Nicholson doktor.

- Itt a doktor - mondta Sylvia. - Most érkezett. Történt... történt valami Henryvel?

Ekkor meglátta az élettelenül elnyúló testet, és felsikoltott.

Roger gyorsan visszalépett az ablakon át, Nicholson pedig a karjába lökte Sylvíát.

- Vigye el innen - mondta kurtán. - Vigyázzon rá. Adjon neki egy kis konyakot, ha meg bírja inni. Ne engedje, hogy többet lásson, mint ami feltétlenül szükséges.

Ő maga belépett az ablakon, és csatlakozott Frankie-hez.

Szomorúan csóválta a fejét.

- Tragikus ügy - mondta. - Szerencsétlen fickó. Szóval, úgy érezte, nem bír szembenézni a következményekkel. Milyen kár. Milyen nagy kár.

A test fölé hajolt, aztán fölegyenesedett.

- Semmit sem tehetünk. A halál azonnal beállt. Kíváncsi vagyok, hagyott-e búcsúlevelet.

Frankie közelebb ment, s mellettük állt meg. Bassington-ffrench könyökénél egy darab papír hevert, rajta néhány nyilvánvalóan most odafirkantott szó. Tartalmuk egyértelmű volt.

ügy érzem, ez a legjobb megoldás - írta Henry Bassington-ffrench. -Ez a végzetes szenvedély úgy elhatalmasodott már rajtam, hogy nem tudom leküzdeni. Meg akarom tenni, amit tudok Sylviáért... Sylviáért és Tommyért. Isten legyen mindkettőtökkel, kedveseim. Bocskássatok meg...

Frankie-nek elszorult a torka.

- Nem szabad semmihez hozzányúlnunk - mondta Nicholson. - Értesítenünk kell a rendőrséget.

Kézmozdulatának engedelmeskedve Frankié az ajtó felé indult. Aztán megállt.

- Nincs a zárban a kulcs - mondta.

- Talán a zsebében van.

Az orvos letérdelt, és könnyedén végigtapogatta a testet. A halott zsebéből előhúzott egy kulcsot.

Megpróbálkozott vele: illett a zárba. Együtt mentek át a hallba. Nicholson egyenesen a telefonhoz sietett.

Frankie-nek megremegett a lába; hirtelen rosszul lett fogta el.

Moira eltűnik

Frankié egy óra múlva felhívta Bobbyt.

- Hawkins? Szervusz, Bobby... hallottad, mi történt? Szóval, hallottad. Beszelnünk kell, minél előbb. Jó lenne holnap reggel. Sétálok egyet reggeli előtt. Találkozzunk mondjuk nyolckor... ugyanott, ahol ma.

Amikor Bobby, tekintettel a kíváncsi fülekre, harmadszor mondta a telefonba tiszteletteljesen, hogy „Parancsára, milady”, Frankié letette a kagylót.

Bobby érkezett elsőnek a találkozóra, de Frankié sem váratott magára sokáig. Sápadt volt és feldúlt.

- Szervusz, Bobby, hát nem szörnyű? Egész éjszaka le sem hunytam a szemem.

- A részleteket nem tudom - mondta Bobby. - Csak annyit, hogy Mr. Bassington-french főbe lőtte magát.

- Igen. Sylvia beszélt vele... rávette, hogy kezeltesse magát, és ő látszólag beleegyezett. De később, gondolom, cserbenhagyta a bátorsága. Bement a dolgozószobájába, magára zárta az ajtót, írt egy pár soros búcsúlevelet... és... és főbe lőtte magát. Bobby, olyan szörnyű ez az egész... olyan... hátborzongató.

- Az - mondta Bobby csöndesen.

Egy darabig mindketten hallgattak.

- Természetesen még ma el kell mennem - mondta aztán Frankié.

- Igen, gondolom. Hogy van... mármint Mrs. Bassington - French ?

- Összeomlott szegény. Iszonyú megrázkódta-
tás lehetett neki.

Bobby bólintott.

- Legjobb lesz, ha tizenegy körül odajössz a kocsival - folytatta Frankié.

Bobby nem válaszolt. Frankié türelmetlenül nézett rá.

- Mi bajod, Bobby? Mintha mérföldekre járnál innen.

- Elnézést. Az igazat megvallva...

- Igen?

- Tudod, csak elgondolkoztam. Nyilván... nyilván minden rendben van.

- Hogy érted azt, hogy... rendben van?

- Szóval, egészen biztos, ugye, hogy öngyilkosság volt?

- Ja, értem - mondta Frankié. Egy pillanatig töprengett. - Igen - mondta aztán -, öngyilkosság volt.

- Biztos? Emlékszel, Frankié, Moira azt mondta, Nicholson két embertől akar megszabadulni. Nos, *az egyik már nem áll az útjában.*

- Öngyilkosságnak kellett lennie - rázta meg Frankié újra a fejét, rövid gondolkodás után. - Én a kertben voltam Rogerrel, amikor meghallottuk a lövést. Mindketten azonnal berohantunk a nappalin át a hallba. A dolgozószoba ajtaja belülről zárva volt. Hátramentünk az ablakhoz. Az is zárva volt, Rogernek úgy kellett betörnie. És Nicholson csak akkor jelent meg a színen.

Bobby tűnődött egy darabig a hallottakon.

- úgy látszik, minden rendben - bólintott. - De Nicholson elég váratlanul bukkant fel, nem?

- Korábban otffejeltette a sétapalcáját, azért jött vissza.

Bobby homlokráncolva töprengett

- Figyelj csak, Frankié! Tegyük fel, hogy valójában Nicholson lőtte le Bassington-ffrenchet...

- Miután előbb rávette, hogy írja meg a búcsúlevelét?

- Azt hiszem, ezt a legkönnyebb hamisítani a világon. Ha a kézírás más, azt a feldúlt lelkiállapotnak tulajdonítják.

- Ez igaz. Mondd tovább.

- Nicholson lelövi Bassington-ffrenchet, ott hagyja a búcsúlevelet, kioson és bezárja az ajtót... aztán pár perc múlva ismét megjelenik, mintha akkor érkezett volna.

Frankié sajnálkozva rázva a fejét.

- Remek elmélet... de nem áll meg a lábán. Először is, a kulcs Henry Bassington-ffrench zsebében volt...

- Ki találta meg?

- Az igazat megvallva Nicholson.

- Na ugye! Igazán semmiség úgy tennie, mintha ott találta volna.

- Ne felejtsd el, a szemem láttára történt. Biztos vagyok benne, hogy a zsebéből vette ki.

- Ezt mondd akkor is, ha egy bűvészt figyelsz. *Látod*, hogy a nyulat beteszik a kalapba! Ha Nicholson első osztályú bűnöző, az efféle kis bűvészmutatvány igazán gyerekszerűnek tűnik neki.

- Ebben talán igazad van, de hidd el, Bobby, akkor is képtelenség. Sylvia Bassington-ffrench bent volt a házban, amikor a lövés eldőrdült. Abban a pillanatban, ahogy meghallotta, kirohant a hallba. Ha Nicholson süti el a pisztolyt és aztán kijön a dolgozószoba ajtaján, Sylvianak mindenképpen látnia kellett volna. Azonkívül mondta is, hogy Nicholson éppen a kocsifeljárón jött a bejárati ajtóhoz. Akkor látta meg, amikor mi megke-

rültük a házat, és eléje ment, aztán együtt jöttek hátra a dolgozószoba ablakához. Nem, Bobby, igazán nem szívesen mondom, de annak az embernek van alibije.

- Elvből nem bízom senkiben, akinek van alibi-je - jelentette ki Bobby.

- Én sem. De fogalmam sincs, miképp tudnánk megkerülni.

- Sehogy. Sylvia Bassington-ffrench szavával be kell érnünk.

- Bizony.

- Hát akkor - sóhajtott fel Bobby -, az az érzésem, kénytelenek leszünk ennyiben hagyni a dolgot. Hogy öngyilkos lett. Szegény ördög. És most milyen irányból támadunk, Bobby?

- Caymanék felől - közölte Frankié. - Egyszerűen nem értem, hogyan lehetünk olyan hanyagok, hogy nem néztünk utánuk hamarabb, úgye nem dobtad el a címet, ahonnan írtak?

- Nem. ugyanaz, amit a halottszemlén megadtak. Paddington, St. Leonard's Gardens 17.

- Egyetértesz, hogy a nyomozásnak ezt a szálát meglehetősen elhanyagoltuk?

- Tökéletesen. Csak tudod, Frankié, az a gyanúm, kiderül majd, hogy a madarak kirepültek. Caymanék nem most szálltak le a fálvédőről.

- Még ha elmentek, én akkor is megtudhatok valamit felőlük.

- Miért... „én”?

- Mert megint azt hiszem, jobb, ha te nem jelensz meg személyesen, ugyanolyan lenne, mint lejönni ide, mikor azt hittük, Roger a gaz intrikus a darabban. Téged ismernek, engem pedig nem.

- És hogyan akarsz megismerkedni velük? - érdeklődött Bobby.

- Valami politikai ügyben megyek - mondta

Frankié. - Szavazókat toborzok a Konzervatív Pártnak. Röplapokat viszek magammal.

- Elég jó ötlet - ismerte el Bobby. - De, mint mondtam, szerintem a madarak már kirepültek. Viszont van még valami, amin gondolkodnunk kellene... Moira.

- Te jó ég - mondta Frankié. - Róla tökéletesen megfeledkeztem.

- Észrevettem - mondta Bobby kissé hűvös hangon.

- Igazad van - gondolkodott el Frankié. - Valamit tennünk kell.

Bobby bólintott. Megjelent a szeme előtt az a különös, nehezen feledhető arc. Volt benne valami tragikus. Mindig így érezte, attól a pillanattól kezdve, hogy Alán Carstairs zsebéből előkerült a fénykép.

- Ha láttad volna aznap este, amikor ott jártam az udvarházban! - mondta. - Eszelős volt a félelemtől ... és hidd el nekem, Frankié, *igaza van*. Ez nem idegállapot vagy képzelődés, vagy ilyesmi. Ha Nicholson feleségül akarja venni Sylvia Basington-ffrenchet, két akadálytól kell megszabadulnia. Az egyik már elhárult. Az az érzésem, Moira élete hajszálon függ, és minden késedelem végzetes lehet.

- Igazad van, kedvesem - látta be Frankié. - Gyorsan kell cselekednünk. Mtvők legyünk?

- Rá kell beszélnünk, hogy jöjjön el az udvarházból... azonnal.

Frankié bólintott.

- Tudod, mit? - mondta. - A legjobb lesz, ha lemegy Walesbe... a kastélyba. Ott aztán biztonságban lesz.

- Ha ezt el tudod intézni, Frankié, jobb megoldást elképzelni se lehetne.

- Mi sem egyszerűbb. Apa észre se veszi, ki megy, ki jön. Moira tetszeni fog neki... nemigen van férfi, akinek ne tetszene... hiszen olyan nőies. Különös, mennyire szeretik a férfiak a gyámoltalan nőket.

- Nem hinném, hogy Moira különösebben gyámoltalan - jegyezte meg Bobby.

- Már hogyan lenne. Olyan, mint egy kismadár, amelyik csak ül és várja, hogy fölfalja a kígyó, de semmit sem tesz ellene.

- Mért, mit tehetne?

- Nagyon sok mindent - jelentette ki Frankié nyomatékosan.

- Én nem látom, mit. Nincs pénze, nincsenek barátai...

- Kedvesem, ne döngicsélj itt, mintha a Leányvédő Ligánál akarnál beajánlani valami súlyos esetet.

- Elnézést.

Sértődött csend támadt.

- Na jó - nyerte vissza Frankié a lelki nyugalomát. - Erről ennyit. Azt hiszem, jobb, ha minél előbb nekilátunk a dolognak.

- Én is azt hiszem - mondta Bobby. - Igazán, Frankié, borzasztóan rendes tőled, hogy...

- Cígyan, hagyd ezt - szakította félbe Frankié. - Mindenestre az a véleményem, bármit teszünk, szeretném, hogy hamar meglegyen. Ez idézet volt?

- Egy idézet parafrázisa. Folytasd, Lady Macbeth.

- Tudod, mindig úgy gondoltam - tért el Frankié váratlanul a témától -, hogy Lady Macbeth kizárólag azért bujtotta fel Macbethet arra a sok gyilkosságra, mert iszonyatosan elege volt az életéből ... és mellel Macbethből is. Biztos vagyok

benne, Macbeth afféle jámbor, ártalmatlan pasas volt, aki mellett az asszony megtévelykedik az unalomtól. De mikor elkövette élete első gyilkosságát, fenemód pompás fickónak érezte magát, és szép nagy egomániát növesztett, kárpótlásul a korábbi kisebbrendűségi érzéséért.

- Könyvet kellene írnod a témáról, Frankié.

- Csapnivaló a helyesírásom. De hol is tartotunk? Ja, igen, Moira megmentésénél. Fél tizenegykor gyere értem a kocsival. Én majd átautózom az udvarházba, Mrs. Nicholsont keresem, és ha Nicholson ott van, amikor beszélek vele, emlékeztetem Moirát, hogy megígérte, eljön hozzám látogatóba, s egyből magammal hozom.

- Pompás, Frankié. Örülök, hogy nem vesztegetjük az időt. Nagyon félek, hogy még egy bal eset történik.

- Tehát fél tizenegykor - mondta Frankié.

Mire visszaért Merroway Courtba, már fél tízre járt. Akkor táltalták fél a reggelit, és Roger éppen kávéval töltött magának. Megviseltnék és betegnek látszott.

- Jó reggelt - mondta Frankié. - Iszonyú rossz aludtam. Végül hétkor fölkeltem és elmentem sétálni.

- Borzasztóan sajnálom, hogy magát is bele kellett vonnunk ebbe a keserves ügybe - mondta Roger.

- Sylvia hogy van?

- Este nyugtatót adtak neki. Még alszik, azt hiszem. Szegénykét annyira sajnálom. Egyszerűen imádta Henryt.

- Tudom.

Frankié rövid szünet után elmondta, hogy távozni készül.

- Nyilván nem tehet mást - mondta Roger

neheztelő hangon. - A halottszemle pénteken lesz. Majd értesítem, ha szükségesnek tartják a megjelenését. Minden a halottkémtől függ.

Megivott egy csésze kávé, evett egy szelet pirítóst, aztán indult számtalan elintéznivalója után. Frankié nagyon sajnálta. Igen jól el tudta képzelni, mennyi pletykát és kíváncsiskodást kell elviselnie a családnak, ahol öngyilkosság történt. Aztán megjelent Tommy, s attól kezdve Frankié csak vele foglalkozott.

Fél tizenegyre megérkezett Bobby a kocsival; Frankie-nek lehozták a poggyászát. Elköszönt Tommytól, és levelet hagyott Sylvianak. A Bentley kikanyarodott a parkból.

Pillanatok alatt tették meg az utat az udvarházig. Frankie még sose járt ott, és a hatalmas vaskapu meg az elvadult bozót nyomasztóan hatott rá.

- Hátborzongató hely - állapította meg. - Nem csodálom, hogy Moirát kileli itt a hideg.

A főbejáráthoz hajtottak, Bobby kiszállt és becsöngetett. Percekig nem történt semmi. Végül megjelent egy ápolónő.

- Mrs. Nicholson? - szólt Bobby.

A nő tétovázott, aztán visszalépett a hallba, és szélesebbre nyitotta az ajtót. Frankie kiugrott a kocsiból, s bement a házba. Mögötte bezárult az ajtó. Baljós, visszhangos kondulással. Frankie észrevette: súlyos reteszek és pántok rögzítik. Okatlan félelem fogta el... mintha fogoly volna ebben a gyászos épületben.

Ostobaság - mondta magában. - Bobby odakint vár a kocsiban. Láttak bejönni. Nem történhet semmi bajom. - Leküzdötte a nevetséges szorongást, és követte a nővért az emeletre, aztán végig egy folyosón. A nővér kinyitotta az ajtót, és Fran-

kie hangulatos kis nappaliba lépett: vidám, virágos bútorhuzatok meg függönyök, a vázákban sok virág. Felderült. A nővér dűnnyögött valamit, és távozott.

Körülbelül öt perc múlva kinyílt az ajtó, s bejött Nicholson doktor.

Frankié önkéntelenül összerezett, de igyekezett derűs mosollyal leplezni zavarát. Kezet nyújtott.

- Jó reggelt - mondta.

- Jó reggelt, Lady Frances. Remélem, nem rossz hírt hozott Mrs. Bassington-ffrenchről?

- Még aludt, amikor eljöttem - mondta Frankié.

- Szegény asszony. Persze a saját orvosa is vigyáz rá.

- Hogyne, persze. - Rövid szünet után azt mondta: - Nyilván nagyon sok dolga van, Nicholson doktor, nem akarom sokáig igénybe venni az idejét. Tulajdonképpen a feleségét szeretném látni.

- Moirát? Ez igazán nagyon kedves öntől.

Csak képzelődött, vagy valóban alig észrevehetően keményebb lett a világoskék szem tekintete a vastag szemüveg mögött?

- Igazán nagyon kedves - ismételte meg Nicholson.

- Ha még nem kelt fel - mosolygott Frankié kedvesen -, majd leülök, és megvárom.

- Dehogynem, már felkelt - mondta Nicholson.

- Pompás. Rá akarom beszélni, hogy jöjjön el hozzánk néhány napra. Tulajdonképpen már szinte meg is ígérte - mosolyodott el ismét Frankié.

- Ez igazán rendkívül kedves öntől, Lady Frances... nagyon kedves. Biztos vagyok benne, hogy Moira nagyon örült volna neki.

- Örült volna? - kérdezte Frankié élesen.
Nicholson doktor elmosolyodott, egyenletes, fehér fogai kivillantak.
- Sajnos, a feleségem ma reggel elment hazulról.
- Elment? - kérdezte Frankié meghökkenve. - Hová?
- Csak egy kis környezetváltozásra. Tudja, milyenek a nők, Lady Frances. Elég komor hely ez egy ifjú hölgynek. Moira néha úgy érzi, szüksége van egy kis elevenségre, s olyankor fogja magát, és elmegy.
- Nem tudja, hová ment? - kérdezte Frankié.
- Gondolom, Londonba. Vásárolni, színházba, tudja, ilyen helyekre.
- Frankié úgy találta, az orvos mosolyánál ellen-szenvesebbet még soha életében nem látott.
- Ma fölmegek Londonba - vetette oda könynyedén. - Megadná a rímét?
- Rendszerint a Savoyban száll meg - mondta Nicholson doktor. - Egyébként valószínűleg hírt ad magáról egy-két napon belül. Sajnos, nem valami jó levélíró, s én különben is azt vallom, a férj is, a feleség is tökéletesen szabad ember. Mindenesetre azt hiszem, a Savoyban valószínűleg megtalálja.
- Állt a nyitott ajtóban, s mire Frankié észbe kapott, már kezét fogott Nicholsonnal, és hagyta, hogy az orvos kikísérje. Távozóban Frankié még hallotta Nicholson doktor nyájas hangját, amelyben mintha némi irónia bujkált volna:
- Igazán nagyon kedves öntől, hogy vendégül akarta látni a feleségemet, Lady Frances.

Caymanék nyomában

Bobbynak fölöttébb nehezeére esett, hogy megőrizze egykedvű sofőrmodorát, amikor Frankié egyedül jött ki a házból.

- Vissza Staverleybe, Hawkins - mondta Frankié, a hallban álló ápolónő miatt.

Az autó végigsuhant a kocsifeljárón, és ki a kapun. Amikor egy üres útszakaszhoz értek, Bobby leállította a kocsit.

- Mi van? - nézett útitársára kérdőn.

- Bobby, nekem ez nem tetszik - válaszolta Frankié sápadtan. - Moira állítólag elment.

- Elment? Ma reggel?

- Vagy tegnap este.

- És nekünk egy szót sem szólt?

- Bobby, én ebből egy szót sem hiszek el. Az az ember hazudott... biztos vagyok benne.

Bobby falfehér lett.

- Elkéstünk! Micsoda hülyék voltunk! Nem lett volna szabad visszaengednünk ide tegnap.

- Csak nem gondolod, hogy... meghalt? - suttogta Frankié reszkető hangon.

- Nem! - tiltakozott Bobby hevesen, mintha magát akarná megnyugtatni.

Pár percig hallgattak mindketten.

- Életben kell még lennie - kezdte aztán Bobby nyugodtabb hangon - mert a dolgot meg kell szervezni, meg ilyenek. A halálának természetesnek és véletlenszerűnek kell látszania. Nem; vagy akarata ellenére elrejtették vala-

hol, vagy... és én ezt hiszem... még mindig ott van.

- Az udvarházban?

- Az udvarházban.

- Hát akkor - kérdezte Frankié -, most mitévők legyünk?

Bobby egy pillanatig gondolkodott.

- Azt hiszem, te nem tehetsz semmit - mondta végül. - Jobb, ha visszamész Londonba. Azt mondtad, megpróbálsz nyomára akadni Caymanéknak. Próbáld meg.

- Jaj, Bobby!

- Nézd, kedvesem, itt lenn nincs mit tenned. Nagyon jól ismernek már. Bejelentetted, hogy elmész... mi más tehetnél? Merrowayben nem maradhatsz tovább. Nem szállhatsz meg a Horgásztanyán sem. Az egész környék rólad fecsegne. Menned kell. Nicholson talán gyanakszik, de nem lehet biztos benne, hogy tudsz valamit. Te visszamész a városba, én pedig itt maradok.

- A Horgásztanyán?

- Nem, azt hiszem, a sofőröd most eltűnik. Ambledeverben ütöm fel a főhadiszállásomat... az tízmérföldnyire van innen... és ha Moira még mindig ebben a ronda házban van, hát megtalálom.

Frankié tétovázott.

- Bobby, ugye óvatos leszel?

- Ravasz leszek, mint a kígyó.

Frankié nehéz szívvel engedett. Semmi kétség, amit Bobby mond, ésszerűen hangzik. Ő maga itt már semmit sem használhat Bobby felvitte a városba, s Frankié, amikor kinyitotta a Brook Street-i ház ajtaját és belépett, hirtelen nagyon elhagyatottnak érezte magát.

De nem volt az a fajta, *ákl* sokáig tétlenkedik. Aznap délután három órakor egy mértéktartó ele-

ganciával öltözött, szemüveges fiatal nő tartott a St. Leonard's Gardens felé, szigorú arccal, kezében egy köteg prospektussal és röpirattal.

Mi tagadás, a paddingtoni St. Leonard's Gardens komor épületegyüttes volt: legtöbb háza kissé roskatag állapotban. A környék kétségtelesen „jobb napokat” is látott, de nagyon régen.

Frankié végigment az utcán, nézte a számokat. Egyszerre bosszús grimasszal megtorpant.

A 17-es szám előtt tábla hirdette, hogy a ház eladó, vagy bútorozatlanul kiadó.

Frankié haladéktalanul levetette a szemüveget meg a komoly ábrázatot.

A jelek szerint itt hiába kopogtatna a szavazategyűjtő.

Több ingatlanügynökség neve szerepelt a táblán. Frankié kettőt fölírt, s miután kialakította a haditervet, munkához látott.

Az első ügynökség Gordon és Porter volt, a Praed Streeten.

- Jó napot - nyitott be hozzájuk Frankié. - Meg tudnák nekem adni egy bizonyos Mr. Cayman címét? Nem sokkal ezelőtt még a St. Leonard's Gardens 17. alatt lakott.

- Csakugyan - mondta a fiatalember, akihez Frankié a szavait intézte. — De csak rövid ideig, ha nem tévedek. A helyzet az, hogy mi a tulajdonost képviseljük. Mr. Cayman csak negyedéves időtartamra bérelte ki az ingatlant azzal, hogy bármelyik pillanatban elfoglalhatja szolgálati helyét. Azt hiszem, ez közben meg is történt.

- Tehát ön nem tudja a címét?

- Sajnos, nem. Velünk rendezte az ügyet, ez minden.

- De valamilyen címet nyilván megadott, amikor beköltözött a házba.

- Egy szállodát... azt hiszem, a Paddington pályaudvar melletti szálloda volt.

- Vállalt valaki kezességet érte? - érdeklődött Frankié.

- A negyedévi bért előre kifizette, s előleget tett le a villany- és gázszámla fedezésére.

- Értem - bólintott Frankié csüggedten.

Látta, a fiatalember kissé furcsán néz rá. Az ingatlanügynökök értenek az ügyfél „társadalmi rangjának” megítéléséhez. Az alkalmazott szemmel láthatólag különösnek találta Frankié érdeklődését Caymanék iránt.

- Komoly összeggel tartozik nekem - hazudta Frankié.

A fiatalember arca azonnal megdöbben kifejezést öltött.

A bajba került szépség iránti mélységes együttérzéssel nézte végig a levelezésdossziékat, és minden tőle telhetőt elkövetett, de Mr. Cayman jelenlegi vagy korábbi tartózkodási helyének nyoma sem volt sehol.

Frankié köszönetet mondott és távozott. Taxi-val ment a másik ingatlanügynökségre. Nem vesztegette azzal az időt, hogy az egészszet még egyszer végigjátssza. A házat az előző ügynökség adta ki Caymannek. Ezeknek itt csak az a fontos, hogy a tulajdonos képviselőjében megint kiadják. Frankié megtekintési engedélyt kért.

Amikor látta az alkalmazott elképedését, ezúttal azt mondta, olcsó ingatlant keres, amelyben lánymenhelyet alakíthat ki. A csodálkozás eltűnt a tisztviselő arcáról, és Frankié a St. Leonard's Gardens 17. számú ház, valamint két további ingatlan kulcsaival távozott, bár azokat a házakat nem állt szándékában megtekinteni, és megtekintési engedélyt kapott egy negyedikre is.

Még szerencse, gondolta Frankié, hogy az alkalmazott nem akarta elkísérni; persze lehet, hogy ez csak bútorozott ingatlanoknál szokás.

Amint kinyitotta a 17-es számú ház ajtaját, és benyitott, Frankié orrát megcsapta a lezárt házak áporodott szaga.

Gusztustalan ház volt, a tapéta silány, a festék felhólyagzott és piszkos. Frankié módszeresen átkutatta az épületet, a padlásszobától az alagsorig. Távozáskor nem takarítottak ki. Spárgavégek, régi újságok, szögek meg szerszámok heverték itt-ott. De Frankié semmiféle személyes tárgyat nem talált, még egy eltépett levél darabkáját sem.

Csak egyvalamit vett észre, aminek talán hasznát lehet venni: az ablak melletti ülésen nyitott vasúti menetrend hevert. Semmi sem utalt arra, hogy bármi jelentősége lett volna a helységneveknek, amelyiknél nyitva volt, de azért Frankié belemásolta őket a noteszébe, kárpótlásul, ha már nem talált semmit, amire számított.

Caymanék hollétére vonatkozóan sehol semmi nyom.

Persze ez várható volt, vigasztalta magát. Ha Mr. és Mrs. Cayman hadilábon áll a törvénnyel, gondjuk van rá, hogy ne lehessen a nyomukra akadni. Ez is valamiféle negatív bizonyíték.

De azért Frankié nagyon csalódottan adta vissza az ingatlanügynökségen a kulcsokat; azt hazudta, néhány napon belül jelentkezik.

Csüggedten ment a park felé, s azon töprengett, most mihez kezdjen. A hiábavaló töprengésnek váratlan és kiadós zápor vetett véget. Taxi nem volt a láthatáron, s Frankié, hogy megmentse egyik kedvenc kalapját, lerohant a közeli földalatti-állomásra. A Piccadilly Circusig váltott jegyet, és vett néhány napilapot az újságosnál.

Amikor beült az ebben az órában szinte üres földalattiba, mindenáron szabadulni akart a dühítő problémától, hát kinyitotta az újságját, és igyekezett a tartalmára figyelni.

Ötletszerűen kiragadott részleteket olvasott el itt-ott.

Közúti balesetek. Egy iskoláslány titokzatos eltűnése. Lady Peterhampton fogadást adott a Claridge-ben. Sir John Milkington gyógyulófélben van vitorlázó-balesete után. Jachtja, az *Astradora* azelőtt az elhunyt milliomos, Mr. John Savage birtokában volt. Lehetséges, hogy üldözi a balszerencse? Tervezője tragikus módon hunyt el, Mr. Savage öngyilkos lett, Sir John Milkington pedig csak csoda folytán maradt életben.

Frankié ölébe ejtette az újságot, és homlokát ráncolva töprengett.

Eddig kétszer hallotta Mr. John Savage nevét... egyszer Sylvia Bassington-ffrench említette, amikor Alain Carstairsról beszélt, egyszer pedig Bobby, amikor beszámolt Mrs. Rivingtonnal folytatott beszélgetéséről.

Alán Carstairs John Savage barátja volt. Mrs. Rivingtonnak az volt a benyomása, Carstairs angliai tartózkodása valamilyen módon kapcsolatban van Savage halálával. Savage... hogy is volt?... azért követett el öngyilkosságot, mert azt hitte, rákja van.

Tegyük fel... tegyük fel, hogy Alán Carstairs nem találta kielégítőnek a magyarázatot a barátja haláláról. Tegyük fel, azért jött át, hogy utánanézzon a dolognak. Tegyük föl, hogy itt, a Savage halálával kapcsolatos körülményekben kell annak a drámának az első felvonását keresni, amelyben ők Bobbyval játszanak.

Ez lehetséges - gondolta Frankié. - Bizony lehetséges.

Mélyen elgondolkozott; azon töprengett, mi-képp lehetne utánamenni ennek az új részletnek. Fogalma sem volt, kik lehettek John Savage barátai, vagy kik álltak közel hozzá.

Aztán eszébe jutott valami... a végrendelet. Ha volt valami gyanús a halál körülményeiben, talán ki lehetne indulni a végrendeletből.

Frankié tudta, hogy valahol Londonban van egy hely, ahová az ember elmehet, és egy shilling lefizetése ellenében elolvashatja a végrendeleteket. De nem emlékezett rá, hol.

A földalatti beérkezett az állomásra, s Frankié látta, hogy a British Museumnál járnak. Két megállóval túlment az Oxford Circuson, ahol át akart szállni.

Fölugrott és kiszállt. Amint fölért az utcára, eszébe jutott valami.

Öt perc múlva már ott volt Spragge, Spragge, Jenkinson és Spragge urak ügyvédi irodájában.

Hódolatteljesen fogadták és azonnal bevezették Mr. Spragge, az idősebb cégtárs szentélyébe.

Mr. Spragge rendkívül szívélyesen üdvözölte. Bársonyosan zengő, behízelt hangja volt, amelyet gazdag kliensei fölöttébb megnyugtatónak találtak, amikor azt várták, hogy kihúzza őket a bajból. Az a hír járta, senki sincs Londonban, aki több szégyenletes titkot tud az arisztokrata családkról, mint Mr. Spragge.

- Igen nagy öröömre szolgál, hogy fölkeregett, Lady Frances - mondta Mr. Spragge. - Foglaljon helyet. Elég kényelmesnek találja azt a széket? Pompás, pompás. Gyönyörű időnk van, nemde? Márton-napi nyár. És hogy van Lord Marchington? Remélem, a legjobb egészségnek örvend.

Majd levette orráról a cvikkert, és átlényegült jogi kérdésekben mindentudó tanácsadóvá.

- Nos, Lady Frances - kérdezte -, minek köszönhetem a szerencsét, hogy sivár irodámban üdvözölhetem ma délután?

- Zsarolás? - kérdezte felvont szemöldöke. - Kompromittáló levelek? Kapcsolat valami nemkívánatos fiatalemberrel? Beperelte a szabója?

Ám a felvont szemöldök igen tapintatosan tette föl ezeket a kérdéseket, olyan emberhez méltóan, aki Mr. Spragge gazdag tapasztalataival és busás jövedelmével rendelkezik.

- Egy végrendeletet szeretnék látni - mondta Frankié. - És nem tudom, hová menjek, és hogy fogjak hozzá. Oe van egy hely, ahol az ember egy shillingért megnézheti, ugye?

- A Somerset House - mondta Mr. Spragge. - De kinek a végrendeletéről van szó? Azt hiszem, mindent el tudok mondani önnek, amit tudni kíván a... végrendeletekről a kegyed családjában. Azzal dicsekedhetem, már hosszú évek óta cégemnek van része a megtiszteltetésben, hogy elkészíti őket

- Ez nem családi végrendelet - mondta Frankié.

- Nem? - kérdezte Mr. Spragge.

Olyan, már-már hipnotikus erővel tudta rávenni ügyfeleit a bizalmas közlésekre, hogy Frankié is kibökte, holott eredetileg nem akarta:

- Mr. Savage... John Savage végrendeletét szeretném látni.

- Csakugyan? - Mr. Spragge hangja őszinte csodálkozásról árulkodott - Ez igazán nagyon különös... mondhatom, fölöttébb különös.

Olyan furcsán csengett a hangja, hogy Frankié meglepetten nézett rá.

- Az igazat megvallva - mondta Mr. Spragge -, az igazat megvallva, nem is tudom, mitévő legyek. Volna szíves elárulni, Lady Frances, miért akarja látni azt a végrendeletet?

- Nem - mondta Frankié vontatottan. - Azt sajnos nem mondhatom meg.

Az volt a benyomása, Mr. Spragge valamilyen okból egyáltalán nem úgy viselkedik, ahogy szokott, nem az a jóindulatú és mindentudó férfiú. Mintha valami nagyon nyugtalanítaná.

- Azt hiszem - mondta Mr. Spragge -, figyelmeztetnem kell.

- Figyelmeztetnie? - kérdezte Frankié.

- Igen. A jelek nagyon, nagyon homályosak... de valakik szemmel láthatólag készülnek valamire. A világért sem szeretném, ha bármiféle kétes ügybe keveredne.

Ha csak erről van szó, mondhatta volna neki Frankié, ő már úgylis nyakig benne van egy ügyben, amely ellen az ügyvédnek súlyos kifogásai lennének. De beérte azzal, hogy kérdően néz rá.

- Fölöttébb különös véletlenről van szó - folytatta Mr. Spragge. - Valamire nyilvánvalóan készülnek... nyilvánvalóan. De hogy mi az, pillanatnyilag nem áll módomban elmondani.

Frankié változatlanul kérdően nézett rá.

- Épp most jutott a tudomásomra - folytatta Mr. Spragge, és elvörösödött felháborodásában. - Valaki Mr. Spragge-nek adta ki magát. A nevemben lépett fel! Nos, ehhez mit szól, Lady Frances?

Egy fejvesztett pillanatig Frankié meg sem bírta szólalni.

Mr. Spragge beszél

- Hogyan jött rá? - nyögte ki végül.

Egyáltalán nem ezt akarta mondani. A következő pillanatban már legszívesebben leharapta volna a nyelvét ezért az ostobaságért, de a szavak elhangzottak, és Mr. Spragge nem lett volna ügyvéd, ha nem veszi észre, hogy beismerést tartalmaznak.

- Tehát kegyed tudomással bír erről az ügyről, Lady Frances?

- Igen - vallotta be Frankié. Szünetet tartott, mély lélegzetért vett, és azt mondta: - Tulajdonképpen az én ötletem volt az egész, Mr. Spragge.

- Csodálkozom - mondta Mr. Spragge. Hangjában ellentétes érzelmek csaptak össze: a felháborodott jogász viaskodott a család atyai modorú ügyvédjével. - Hogyan történt a dolog? - kérdezte.

- Csak tréfa volt - felelte Frankié elhaló hangon. - Mi csak... el akartunk szórakozni.

- És kinek jutott az eszébe - érdeklődött Mr. Spragge -, hogy az én személyemben lépjen föl?

Frankié ránézett; már újra működött az agya, és gyors elhatározásra jutott.

- A fiatal gróf No... - A szó közepén elakadt. - Nem mondhatok neveket. Ez nem volna tisztességes.

De tudta, nyert ügye van. Ezt az arcátlanságot Mr. Spragge egy lelkész fiának aligha bocsátotta volna meg, ám egy grófi csemete pimaszságával az arisztokrácia iránti elfogultságában sokkal elnézőbb volt.

- Ejnye, ejnye, önök modern fiatalok... önök modern fiatalok... - emelte fel rosszállóan a mutatóját. - Micsoda bajba keverhetik magukat. Nem is hinné, Lady Frances, milyen súlyos jogi következményeket vonhat maga után egy pillanatnyi ötlet, egy látszólag ártalmatlan tréfa. Merő játékoságból adódik, de a következményeit néha nagyon nehéz peren kívüli egyezséggel elintézni.

- Maga igazán csodálatos ember, Mr. Spragge - lelkesedett Frankié. - Komolyan mondom. Ezer ember közt egy sincs, aki így fogadta volna. Annyira szégyellem magam!

- ugyan, ugyan, Lady Frances - mondta Mr. Spragge atyaian.

- Jaj, dehogynem. Nyilván attól a Rivingtonné-tól tudja... pontosan mit mondott?

- Azt hiszem, itt a levele. Alig fél órával ezelőtt bontottam fel.

Frankié érte nyúlt, Mr. Spragge pedig úgy adta át, mintha azt mondaná: - Tessék, nézze csak meg a saját szemével, hová vezetett az ostobaságuk.

Kedves Mr. Spragge! [írta Mrs. Rivington]

hagy butaság tőlem, de csak most jutott eszembe valami, aminek talán hasznát vehette volna aznap, amikor fölkeresett. Alán Carstairs említést tett róla, hogy egy Chipping Somerton nevű helyre készül. Fogalmam sincs, tud-e valamit kezdeni ezzel az információval.

Annyira érdekesnek találtam, amit a Maitravers-ügyről mondott!

*Üdvözlettel
Edith Rivington*

- Belátja, ugye, hogy az ügynek komoly következményei lehettek volna - mondta Mr. Spragge komolyan, de komolyságán enyhített a jóindulat.
- Feltételeztem, hogy valami igen gyanús vállalkozás előkészületeiről van szó. Hogy a Maltravers-üggyel kapcsolatban-e, vagy ügyfelem, Mr. Carstairs...

- Alán Carstairs az ügyfele volt? - vágott közbe Frankié izgatottan.

- Igen. Akkor keresett meg, amikor legutóbb Angliában járt, egy hónappal ezelőtt. Ismeri Mr. Carstairs, Lady Frances?

- Azt hiszem, joggal mondhatom, hogy igen - jelentette ki Frankié.

- Igen rokonszenves úriember - mondta Mr. Spragge. - Mintha a... szóval a tágas térségek szabad levegőjét hozta volna magával az irodámba.

- Mr. Savage végrendeletéről akart beszélni önnel, ugye? - kérdezte Frankié.

- Aha! - mondta Mr. Spragge. - Szóval, kegyed ajánlotta neki, hogy forduljon hozzám? Nem jutott eszébe, ki volt az. Sajnálom, hogy nem tehettem többet az ügyben.

- Pontosan milyen lépéseket ajánlott neki? - érdeklődött Frankié. - Vagy köti az ügyvédi titoktartás?

- Ebben az esetben nem - mosolygott Mr. Spragge. - Az volt a véleményem, hogy semmit sem tehetünk... legalábbis amennyiben Mr. Savage rokonainak nem áll szándékában igen sok pénzt költeni az ügyre... márpedig úgy vélem, erre nem hajlandók, mi több, nem is áll módjukban. Sohasem ajánlom a pereskedést, csak ha komoly esély van arra, hogy megnyerjük. A jog, Lady Frances, kiszámíthatatlan dolog. Olyan for-

dulatai és kanyarulatai vannak, amelyekre a járatlan kívülálló nem is gondol. Az én jelszavam mindig a peren kívüli egyezség volt.

- Az egész ügy nagyon furcsa - mondta Frankié elgondolkozva.

Kicsit úgy érezte magát, mintha mezítláb járna a rajzszőgekkel teleszórt padlón. Akármelyik pillanatban beleléphet valamelyikbe... és akkor vége a játéknak.

- Az ilyen eset nem olyan ritka, mint gondolná - állapította meg Mr. Spragge.

- Az öngyilkosság? - érdeklődött Frankié.

- Nem, én az illetéktelen befolyásolásra gondoltam. Mr. Savage józan üzletember volt, az az asszony láthatólag mégis az ujjá köré csavarta. Semmi kétség, nagyon értette a dolgát.

- Nem mondaná el az egészet elejétől végéig? - kérdezte Frankié merészen. - Mr. Carstairs olyan... szóval olyan indulatos volt, hogy nem sikerült igazán világos áttekintést nyernem az ügyről.

- Nagyon egyszerű - mondta Mr. Spragge. - Összefoglalhatom a tényeket... bárkinek rendelkezésére állnak... tehát semmi akadály, hogy elmondjam őket.

- Akkor mondjon el mindent - kérte Frankié.

- Mr. Savage az Egyesült Államokból jött haza tavaly novemberben. Mint kegyed is tudja, dúsgazdag ember volt, s nem voltak közeli rokonai. A hajóúton megismerkedett egy hölgygel... bizonyos Mrs. Templetonnal. Mrs. Templetonról nem sokat tudunk, csak annyit, hogy rendkívül előnyös külsejű hölgy, és van egy előzékenyen háttérbe húzó férje.

Caymanék - gondolta Frankié.

- Veszélyesek ezek a hosszú hajóutak - csóvál-

ta a fejét Mr. Spragge mosolyogva. - Mr. Savage nyilvánvalóan rendkívüli módon vonzódott a hölgyhöz. Elfogadta a meghívását, hogy legyen a vendége Chipping Somerton-i kis házában. Hogy milyen gyakran járt ott, nem tudtam kideríteni, de semmi kétség, egyre sűrűbben, hála Mrs. Templeton befolyásának. Aztán bekövetkezett a tragédia. Mr. Savage már egy ideje nyugtalan volt az egészségi állapota miatt. Attól tartott, bizonyos betegségtől szenved...

- Rák? - kérdezte Frankié.

- Igen, az igazat megvallva rák. Szinte megszállottja lett ennek a kérdésnek. Abban az időben Templetonék vendége volt. Rábeszélték, hogy utazzon fel Londonba, és keressen föl egy szakorvost, úgy is tett. Na már most, Lady Frances, ezen a ponton nem látom világosan a valós helyzetet. Az a specialista... igen nagy tekintélyű férfiú, s hosszú évek óta a legkiválóbbak közé tartozik a maga területén... a halottszemlén megesküdött, hogy Mr. Savage-nek nem volt rákja, és hogy ő ezt meg is mondta neki, de Mr. Savage-et annyira hatalmába kerítette a meggyőződése, hogy nem vette tudomásul az igazságot, hiába mondták neki. Csakhogy, minden előítéllettől mentesen, Lady Frances, az orvostudomány ismeretében azt hiszem, a dolgok nem egészen így történtek.

ugyanis ha a Mr. Savage-nél mutatkozó tünetek fejtörést okoztak az orvosnak, talán komoran beszélt, jelentőségteljes arcot vágott, mindenféle költséges kezelést emlegetett, és bár a rákot illetően megnyugtatta betegét, azt a benyomást keltette benne, hogy valami nagyon súlyos baja van. Mr. Savage, aki hallott róla, hogy az orvosok rendszerint nem közlik a beteggel, ha ebben a betegségben szenved, mindezt a maga módján

értelmezte. Az orvos megnyugtató szavai *nem* felelnek meg az igazságnak... ő valójában igen is abban a betegségben szenved, amelyikre gyakran akodott.

Akárhogy is, Mr. Savage a végsőkéig kétségbeesve tért vissza Chipping Somertonba. Úgy vélte, gyötrelmes és hosszú haldoklás vár rá. Tudomásom szerint néhány rokona rákban halt meg, és elhatározta, nem teszi ki magát olyan szenvedésnek, amilyenek az ő esetükben szemtanúja volt. ügyvédet hívatott... egy igen jó nevű cég köztisztelőben álló tagját, aki ott helyben elkészítette a végrendeletet, amelyet azután Mr. Savage aláírt, és letétbe helyezett az ügyvédnél. Majd pedig még aznap este megmérgezte magát nagy mennyiségű klóraldehiddel, s búcsúlevelében közölte: inkább a könnyű és fájdalommentes halált választja a hosszú és gyötrelmes haldoklás helyett.

Végrendeletében Mr. Savage hétszázezer fontot hagyott Mrs. Templetonra illetékmentesen, vagyona többi részét pedig bizonyos jótékonyági szervezetekre.

Mr. Spragge hátradőlt karosszékében. Nagyon élvezte a dolgot.

- Az esküdtszék a szokásos jóindulatú ítéletet hozta: beszámíthatatlan állapotban elkövetett öngyilkosság; mégsem hiszem, hogy ebből kiindulva azzal érvelhetnénk, a végrendelet készítésekor is beszámíthatatlan állapotban volt. Kétlem, hogy bármelyik esküdtszék így fogná fel. A végrendelet ügyvéd jelenlétében készült, akinek a véleménye szerint az elhunyt minden kétséget kizáróan épelméjű volt, és ura szellemi képességeinek. Azt sem hiszem, hogy be tudnánk bizonyítani az illetékellen befolyásolást. Mr. Savage nem legközelebbi családját tagadta ki az örökségből... nincs más

rokona, csak néhány távoli unokatestvér, akiket ritkán látott. Azt hiszem, Ausztráliában élnek.

Mr. Spragge szünetet tartott.

- Mr. Carstairs a leghatározottabban állította, hogy ez a végrendelet egyáltalán nem vall Mr. Savage-re, aki sose kedvelte a szervezett jótékonykodást, és mindig azt vallotta, a vagyonnak a családban kell maradnia. Mr. Carstairs azonban nem tudta állításait okmányokkal bizonyítani, és arra is felhívtam a figyelmét: előfordul, hogy valakinek megváltozik a véleménye. Ha egy ilyesfajta végrendeletet megtámadunk, nem csak Mrs. Templetonnal kell megküzdenünk, hanem a jótékony célú szervezetekkel is. Továbbá a végrendeletet a bíróság elfogadta az örökösödési eljárás során.

- Akkor senki sem emelt szót? - kérdezte Frankié.

- Mint mondtam, Mr. Savage rokonai külföldön élnek, és vajmi keveset tudtak az ügyről. Csak Mr. Carstairs figyelmét keltette fel a dolog. Amikor visszaérkezett utazásáról Afrika belsejéből, értesült az eljárás részleteiről, és ideutazott, hogy utánanézzon, lehet-e valamit tenni az ügyben. Kénytelen voltam közölni vele: véleményem szerint semmit. A törvény mindig annak kedvez, aki birtokon belül van, márpedig Mrs. Templeton volt birtokon belül. Azonkívül el is hagyta az országot, s úgy tudom, Dél-Franciaországban telepedett le. Nem volt hajlandó tárgyalásba bocsátkozni az ügyről. Azt javasoltam, kérjünk szakértői véleményt, de Mr. Carstairs úgy határozott, nincs rá szükség, s elfogadta az álláspontomat, hogy nincs mit tenni... és még ha annak idején lett volna valami lehetőség, bár az én véleményem szerint ez is igen kétséges, mára akkor is elkéstünk volna vele.

- Ertem - bólintott Frankié. - Es erről a Mrs. Templetonról senki nem tud semmit?

Mr. Spragge ajkát biggyesztve rázta a fejét.

- Egy Mr. Savage-hez hasonló férfinak, aki ismeri az életet, nem volna szabad ilyen könnyen lépre mennie... de hát... - rázta a fejét Mr. Spragge szomorúan, amint átfutott az emlékezetén megannyi ügyfele, akinek ugyancsak több esze lehetett volna, végül mégis nála kötött ki, hogy próbálja meg peren kívüli egyezséggel elintézni a dolgot.

- Furcsa teremtmények a férfiak - állapította meg Frankié, és felállt. Kezet nyújtott.

- Minden jót, Mr. Spragge - mondta. - Csodálatosan viselkedett... egyszerűen csodálatosan! Borzasztóan szégyellem magam.

- Önöknek, modern fiataloknak óvatosabbnak kellene lenniük - csóválta a fejét Mr. Spragge.

- Maga igazi angyal - mondta Frankié.

Hevesen megszorította az ügyvéd kezét, és távozott.

Mr. Spragge visszaült az íróasztalához.

Elgondolkozott.

-A fiatal gróf No...

Csak két ilyen nevű grófjöhetett számításba
Vajon melyik volt?

Mr. Spragge elővette a főnemesi almanachot.

Éjszakai kaland

Bobby nem szívesen vallotta be, mennyire nyugtalanítja Moira megmagyarázhatatlan eltűnése. Egyre mondogatta magának, hogy ostobaság elhamarkodott következtetéseket levonni... hogy képtelenség azt hinni, Moirával végeztek egy olyan házban, amely tele van lehetséges szemtanúkkal... hogy nyilván van valami nagyon egyszerű magyarázat, és hogy a legrosszabb esetben fogoly az udvarházban.

Azt, hogy Moira szabad akaratából távozott Staverleyből, Bobby egy pillanatig sem hitte. Meg volt győződve róla, az asszony nem ment volna el anélkül, hogy neki valamilyen üzenetet küldjön. Különben is megmondta, nincs hová mennie.

Nem, az egész mögött csak az aljas Nicholson lehet. Valamilyen módon tudomást szerzett Moira lépéseiről, és így torolta meg őket. Moira most ott raboskodik valahol az udvarház komor falai közt, és nem tud kapcsolatba lépni a külvilággal.

De nem sokáig raboskodik. Bobby szentül hitte Moira minden szavát. Az asszony szorongását nem az élénk képzelet, nem is a rossz idegállapot táplálja. Amit mondott, az a színtiszta igazság.

Nicholson meg akar szabadulni a feleségétől. Terve többször kudarcot vallott. Moira most azzal, hogy másoknak is beszélt a félelméről, döntésre kényszerítette. Gyorsan kell cselekednie, vagy végképp lemondhat a tervéről. Vajon lesz bátorsága cselekedni?

Bobby úgy gondolta, igen. Nicholsonnak tudnia kell, hogy ha ezek az idegenek komolyan vették is a felesége aggodalmait, akkor sincs bizonyítékuk. Különben is azt hiszi, csak Frankie-vel áll szemben. Lehet, hogy rá kezdettől fogva gyanakodott... ezért faggatta olyan kitartóan a „balesetről” ... de Bobby nem tartotta valószínűnek, hogy Nicholson sejtené: ő maga nem az, akinek mutatkozik: Lady Frances sofőrje.

Igen, Nicholson cselekedni fog. Moira holttestét valószínűleg Staverleytől távoli vidéken találják meg. Lehetséges, hogy a tenger veti majd partra. Vagy egy szikla tövében akadnak rá. „Balesetnek” fog látszani a dolog, ebben Bobby majdnem biztos volt. Nicholson balesetekre specializálta magát.

Az ilyen baleset kiterveléséhez és előkészítéséhez azonban időre van szükség... ha nem is hosszú időre, bizonyos időre. Nicholson lépéskényszerbe került... gyorsabban kell cselekednie, mint gondolta. Ésszerűnek látszott a feltételezés, hogy legalább huszonnégy óra eltelik, mire bármiféle tervet kivitelezhetne.

Bobbynak feltett szándéka volt, hogy mielőtt ez az idő letelne, előkeríti Moirát, amennyiben az udvarházban van.

Amint Frankie-t lerakta a Brook Streeten, munkához látott. Okosabbnak vélte, ha a használtautókereskedésüket messze elkerüli. Valószínű, hogy most is figyelik. Mint Hawkinsra feltehetőleg még nem gyanakszik rá senki. De most itt az ideje, hogy Hawkins is eltűnjön.

Aznap este egy olcsó sötétkék öltönyt viselő, bajuszos fiatalember érkezett Ambledever nyüzsgő kisvárosába. Az állomás közelében szállt meg, és George Parker néven jelentkezett be a szállodá-

ba. Miután lerakta a bőröndjét, sétára indult, és tárgyalásokba bocsátkozott egy motorkerékpár bérlése tárgyában.

Aznap este tízkor egy sapkás, autószemüveges motoros száguldott át Staverley községen, s az út elhagyatott részén állt meg, nem messze az udvarháztól.

Sietve belökte a motort a bokrok mögé, és körülnézett. Az út néptelen volt.

Aztán addig lődörgött a fal mellett, amíg a kisajtóhoz nem ért. Az most sem volt zárva, akár csak a múltkor. Bobby még egyszer körülnézett, nem figyelik-e, aztán óvatosan besurrant. Kezét kabátja zsebébe csúsztatta, amelynek kidudorodása a szolgálati revolverről árulkodott. Megnyugtatta a tapintása.

Az udvarház parkjában minden csendes volt.

Bobby elvigyorodott, ahogy eszébe jutottak a vérfagyasztó történetek, amelyekben a gaz intrikus gepárdot vagy más felingerelt ragadozót tartott, hogy a betolakodókkal elbánjon.

Nicholson doktor a jelek szerint beéri reteszekkel meg vaspántokkal, és még ebben a tekintetben is kissé hanyag. Bobby biztosra vette, hogy a kisajtónak nem lett volna szabad nyitva maradnia. Nicholson sajnálatosan könnyelmű gaz intrikusnak mutatkozott.

Sehol egy szelídített óriáskígyó - gondolta Bobby. - Se gepárd, se áram a kerítésben... ez az ember szájalmasan régimódi.

Az elmélkedés főképp arra szolgált, hogy lelket öntsön magába. Ahányszor eszébe jutott Moira, a szíve furcsán összeszorult.

Látta maga előtt az arcát... remegő ajkát... rémülettől tágra nyílt szemét. Nagyjából itt pillantotta meg először hús-vér valójában. Bizsergés

futott át rajta, amint eszébe jutott, hogyan ölelte at megnyugtatóan...

Moira... vajon hol van most? Mit tett vele az az aljas orvos? Csak élne még...

- Élnie kell - mormolta Bobby összeszorított ajakkal. - Nem akarok másra gondolni.

Gondosan felderítette a ház környékét. Néhány emeleti ablak világos volt, és a földszinten is látott egy kivilágított ablakot.

Afelé kúszott. A függönyöket behúzták, de maradt köztük egy keskeny rés. Bobby egyik térdét az ablakpárkányra tette, és hangtalanul felhúzózkodott. Belesett.

Egy férfi lassan mozduló karját és vállát látta, mintha ima. A férfi rövidesen változtatott a testtartásán, és már a profilját is látni lehetett. Nicholson volt.

Különös helyzet. Az orvos nem is sejtette, hogy figyelik, nyugodtan írt tovább. Bobbyt furcsa bűvölet szállta meg. Olyan közel van hozzá az az ember, ha nincs ott az üveg, kinyújtott kezével megérintethetné.

Bobby úgy érezte, most látja először igazán. Markáns arcélét, nagy, merész orrát, előreugró állát, simára borotvált, erőteljes állkapcsát. Feltűnt neki, hogy az orvosnak kicsi, fejhez simuló füle van, és lenőtt fülcimpaja. Úgy rémlett neki, az ilyen fülből állítólag valamilyen következtetést lehet levonni.

Az orvos tovább írt... nyugodtan, nem sietett. Néha egy-két pillanatra megállt, mintha a megfelelő kifejezésen gondolkozna... aztán folytatta. Tolla szabályosan és egyenletesen szántotta a papírt. Egy ízben levette a csíptetőjét, megtörölgette, aztán visszatette.

Végül Bobby nagy sóhajjal hangtalanul vissza-

csúszott a földre. A jelek szerint Nicholson meg egy darabig írni fog. Ez a megfelelő pillanat, hogy behatoljon a házba.

Ha sikerül bejutnia az emeleti ablakon, amíg az orvos a dolgozószobában ír, éjszaka kényelmesen földerítheti a házat.

Megint megkerülte az épületet, és kiválasztott egy első emeleti ablakot, melynek a felső része nyitva volt, de a szobában nem égett a lámpa, tehát pillanatnyilag valószínűleg nem tartózkodik ott senki. Ráadásul előtte áll egy fa, amelyről könnyen bejuthat.

Egy percre rá Bobby már fölfelé mászott a fán. Minden remekül ment, már nyújtotta a kezét, hogy elkapja az ablakpárkányt, amikor baljós reccsenést hallatott alatta az ág, s korhadt lévén, a következő pillanatban letört, Bobby pedig fejfelé belezuhant egy hortenziabokorba, amely szerencsére feltartóztatta zuhanását.

Nicholson dolgozószobájának ablaka a háznak ugyanazon az oldalán volt, csak távolabb. Bobby hallotta, hogy az orvos felkiált és felrántja az ablakot. Amint magához tért az esés okozta rémületből, felpattant, félrehajtotta a virágokat, átrohant a kisajtóhoz vezető ösvényre, aztán beugrott a bokrok közé.

Hangok szólaltak meg és fények mozogtak a megtépázott hortenziabokor körül. Bobby meg sem mozdult, a lélegzetét is visszafojtotta. Lehet, hogy végigjönnek az ösvényen. Ha igen, és nyitva találják az ajtót, valószínűleg úgy vélik, akárki volt, elmenekült, és nem folytatják a kutatást.

De múltak a percek, és nem jött senki. Egyszerre Bobby fülét megütötte Nicholson hangja: valamit kérdezett. A szavakat nem hallotta, de egy bárdolatlan beszédű, rekedtes hangú ember választát igen.

- Minden rendben van, és semmi sem hiányzik, uram. Körbejártam.

A hangok lassan elhaltak, a fények eltűntek. A jelek szerint mindenki visszament a házba.

Bobby nagyon óvatosan előbújt rejtekhelyéről. Fülelve lépett ki az ösvényre. Levél se rezzent. Egy-két lépést tett a ház felé.

S ekkor a sötétből lesújtott valami a tarkójára. Előrezuhant... a sötétségbe.

A bátyámat megölték

Pénteken reggel a zöld Bentley megállt az ambledeveri állomás melletti szálloda előtt.

Frankié táviratozott Bobbynak a megbeszélt névre - George Parker -, hogy vallomást kell tennie a halottszemlén Henry Bassington-french ügyében, és odafelé menet megáll Ambledeverben.

Választ várt és javaslatot, hogy hol találkozzanak, de nem kapott semmit, hát egyenest a szállodába ment.

- Mr. Parker, kisasszony? - mondta a londiner.
- Nem hiszem, hogy megszállt nálunk ilyen nevű úr, de utánanézek.

Pár perc múlva visszajött.

- Pénteken este érkezett, kisasszony. Itthagytta a táskáját, s azt mondta, lehet, hogy későn ér vissza. A táskája még mindig itt van, nem jött vissza érte.

Frankié megsédült. Egy asztalba kapaszkodott, hogy el ne essen. A férfi szánakozva nézett rá.

- Rosszul érzi magát, kisasszony? - kérdezte együttérzően.

Frankié megrázta a fejét.

- Semmi baj - nyögte ki. - üzenetet nem hagyott?

A férfi megint elment, és fejcsóválva jött vissza.

- Csak egy távirat jött neki - mondta. - Más nincs.

Kíváncsian nézett Frankie-re

- Segíthetek valamiben, kisasszony? - kérdezte.

Frankié a fejét rázta.

Abban a pillanatban semmi mást nem akart, csak elszabadulni onnan. Időre van szüksége, hogy végiggondolja, mitévő legyen.

- Nincs semmi baj - mondta, beszállt a Bentleybe és elhajtott.

A férfi bölcsen bólogatva nézett utána.

Szépen lelépett a gavallér- gondolta magában. - Alaposan felültette. Faképnél hagyta. Jó kis nő. Kíváncsi vagyok, milyen lehetett a fickó.

Megkérdezte az ifjú hölgyet a fogadópultnál, ám az ifjú hölgy nem emlékezett.

- Ezek az úri népek - bólogatott bölcsen a londiner. - Csöndben össze akartak házasodni... aztán a fickó kerekelt oldott.

Közben Frankié Staverley felé autózott, fejében egymásnak ellentmondó gondolatok kavarogtak.

Miért nem ment vissza Bobby a szállodába? Csak két oka lehetett rá: vagy nyomra bukkant... azért kellett elmennie, vagy pedig... vagy pedig bajba került. A Bentley veszélyesen megcsúszott. Frankié épp idejében nyerte vissza fölötte az uralmát.

Micsoda ostobaság... hogy összevissza képzeledik. Már hogy esett volna baja Bobbynak? Nyilván valami nyomra bukkant... ennyi az egész... nyomon van.

De miért nem hagyott valami üzenetet megnyugtatóul, kérdezte egy másik hang.

Ezt már nem könnyű megmagyarázni, de azért magyarázat mindig akad. Gátló körülmények... nem volt ideje vagy alkalma... úgyszintén tudta, hogy Frankié nem fog begyulladni miatta. Minden rendben van... rendben kell lennie.

A halottszemle simábban nem is mehetett volna. Ott volt Roger és Sylvia... aki igen jól festett a gyászruhában. Lenyűgöző és megható látvány volt. Frankié azon kapta magát: úgy csodálja, mint a színészt egy jól sikerült előadásban.

Az eljárást nagyon tapintatosan vezették le. Basington-ffrenchék igen népszerűek voltak a környéken, s az illetékesek mindent elkövettek, hogy kíméljék a halott férfi özvegyét és fivérét.

Frankié és Roger megtette vallomását... Nicholson doktor is... bemutatták a halott búcsúlevelét. Szinte pillanatok alatt lebonyolódott az egész, és megszületett az ítélet: „Beszámíthatatlan állapotban elkövetett öngyilkosság.”

A „jóindulatú” ítélet, ahogyan Mr. Spragge nevezte.

A két esemény összekapcsolódott Frankié tudatában.

Két „beszámíthatatlan állapotban” elkövetett öngyilkosság. Vajon volt... vajon lehetett valami kapcsolat közöttük?

Hogy ez itt valódi öngyilkosság volt, azt tudta, hisz jelen volt a tett színhelyén. Bobby gyilkossági teóriáját el kell vetni, mint tarthatatlant. Nicholson doktor alibije kikezdzhetetlen... maga az özvegy igazolja.

Amikor a többiek elmentek, a halottkém is kezét fogott Sylviával, és elmormolta részvétnyilvánítását. Frankié és Nicholson doktor még ott maradt.

- Azt hiszem, jött néhány leveled, Frankié drágám - mondta Sylvia. - ügye nem haragszol, ha most megyek és lefekszem? Olyan iszonyú volt ez az egész.

Megborzongott és távozott. Nicholson elkísérte, és valami nyugtatóról motyogott.

- Roger, Bobby eltűnt - fordult Frankié Roger-hez.

- Eltűnt? Mikor és hogyan?

Frankié néhány szóban elmondta.

- És azóta nem látta senki? - kérdezte Roger.

- Nem. Maga mit gondol erről?

- Nem nagyon tetszik nekem a dolog - mondta Roger habozva.

- Csak nem gondolja, hogy...? - Frankié szíve elszorult.

- ugyan, lehet, hogy minden rendben van, csak hát... pszt, jön Nicholson.

Az orvos lépett be, szokása szerint nesztelenül. Mosolyogva dörzsölte a kezét.

- Hát ez pompásan ment - mondta. - Igazán pompásan. Davidson tapintatosabb és megértőbb már nem is lehetett volna. Igazán nagyon szerencsésnek mondhatjuk magunkat, hogy ő a területileg illetékes halottkém.

- Nyilván - mondta rá Frankié gépiesen.

- Ez korántsem mindegy, Lady Frances. A halottszemle lefolytatása teljes mértékben a halottkémen múlik. Igen nagy a hatásköre. Megkönnyítheti vagy megnehezítheti a dolgokat belátása szerint. Ebben az esetben minden úgy ment, mint a karikacsapás.

- Szép kis színelőadás volt, az igaz - mondta Frankié keményen.

Nicholson csodálkozva nézett rá.

- Én értem, mire gondol Lady Frances - mondta Roger. - Osztom a véleményét. A bátyámat megölték, Nicholson doktor.

A másik férfi mögött állt, így nem láthatta, amit Frankié: hogy milyen döbbenet néz rájuk az orvos.

- Komolyan beszélek - vágott elébe Roger Nj-

cholson válaszának. - Lehet, hogy a törvény más-
képp fogalmaz, de akkor is gyilkosság volt. Azok
az aljas vadállatok, akik Henryt a kábítószer rabjá-
vá tették, éppolyan egyértelműen meggyilkolták,
mintha agyonütötték volna.

Előbbre lépett, és dühösen nézett az orvos sze-
mébe.

- De én le fogok számolni velük! - mondta.
Szavai fenyegetésnek hangzottak.

- Nem mondhatom, hogy nem értek egyet ön-
nel - csóválta a fejét szomorúan Nicholson. - Én
többet tudok a kábítószer-függőségről, mint ön,
Mr. Bassington-french. Rávenni egy embert a ká-
bítószer-fogyasztásra valóban iszonyatos bűn.

Frankié fejében kavarogtak a gondolatok... kü-
lönösen egy gondolat.

Az nem lehet... - mondta magában. - Ez már
sok lenne. De hát... az alibijét egyedül Sylvia
igazolja. Akkor viszont...

Arra rezzent föl, hogy Nicholson hozzá beszél.

- Kocsival jött, Lady Frances? És ezúttal nem
volt baleset?

Frankié mérhetetlenül viszolyogtatónak találta
a mosolyát.

- Nem - mondta. - Azt hiszem, nem helyes a
baleseteket túlzásba vinni... önnek nem ez a véle-
ménye?

Nem tudta biztosan, csak képzele-e, vagy való-
ban megrebbe az orvos szemhéja.

- Ezúttal a sofőrje vezetett talán?

- A sofőröm eltűnt - közölte Frankié. Egyene-
sen Nicholson szemébe nézett.

- Csakugyan?

- Mikor utoljára látták, az udvarházba indult -
folytatta Frankié.

- Igazán? - vonta föl Nicholson a szemöldökét.

- Lehetséges, hogy... valami csábos teremtet rejtegetek a konyhában? - A jelek szerint jól szórakozott. - Nem hiszek a fülemnek.

- Mindenesetre ott látták utoljára - közölte Frankié.

- Nagyon drámaian hangzik - állapította meg Nicholson. - Azt hiszem, ön túl nagy jelentőséget tulajdonít a helyi pletykáknak. Pedig fölöttébb megbízhatatlanok. El sem tudja képzelni, milyen képtelen történetek járnak. - Szünetet tartott. Hangja alig észrevehetően megváltozott. - Még az is a fülembé jutott, hogy a feleségemet és az ön sofőrjét beszélgetni látták a folyóparton. - Újabb szünet. - Azt hiszem, az ön sofőrje igen nagyravágyó fiatalember, Lady Frances.

Hát erről van szó, gondolta Frankié. Úgy akar tenni, mintha a felesége megszökött volna a sofőrrel? Erre megy ki a játék?

De hangosan csak annyit mondott:

- Hawkins nem közönséges sofőr.

- Úgy látszik, valóban nem - állapította meg Nicholson. - De most már mennem kell - fordult aztán Rogerhez. - Higgye el, nagyon együttérzek önnel és Mrs. Bassington-frenchcsel.

Roger kikísérte. Frankié utánuk ment. A hallban ott hevert az asztalon néhány neki címzett levél. Az egyik egy számla. A másik...

Nagyot dobbant a szíve.

A másik boríték címzésében Bobby kézírására ismert.

Nicholson és Roger a küszöbön állt.

Frankié feltépte a levelet.

*Kedves Frankié! [írta Bobby],
végre nyomon vagyok. Gyere utánam, amilyen gyorsan csak tudsz, Chipping So-*

*mertonba. Jobb, ha vonaton jössz, nem kocsi-
val. A Ben Üey túlságosan feltűnő. A vona-
tok nem valami jók, de azért oda lehet jutni.
Egy Tudor Cottage nevű házat keress. Ponto-
san elmagyarázom, hogyan találsz meg.
Senkit ne kérdezz meg, hogy jutsz oda. [Itt
részletes eligazítás következett.] Világos? Senki-
nek ne szólj róla. [Ezt vastagon aláhúzta]. Egy
teremtett léleknek se.*

*Üdvözl
Bobby*

Frankié izgatottan gyúrte golyóvá a levelet.

Tehát minden rendben.

Semmiféle szörnyűség nem történt Bobbyval.

Nyomon van... és véletlenül ugyanazon a nyomon, mint ő. Frankié elment a Somerset House-ba, és kikereste John Savage végrendeletét. Rose Emily Templeton úgy szerepelt, mint Edgár Templetonnak, a Chipping Somerton-i Tudor Cottage lakójának felesége. Ami egybevágott a St. Leonard's Gardens-i házban talált nyitott vasúti menetrenddel. Chipping Somerton szerepelt az állomások közt azon az oldalon, ahol a menetrend ki volt nyitva. Caymanék Chipping Somertonba mentek.

Minden egybevág. A célegyenesben vannak.

Roger Bassington-ffrench megfordult, és oda-
jött hozzá.

- Volt a levelében valami érdekes? - kérdezte hanyagul. Frankié egy pillanatig habozott. Bobby nyilván nem Rogerre gondolt, mikor a lelkére kötötte, hogy senkinek se szóljon.

Aztán eszébe jutott a vastag aláhúzás... és eszébe jutott a saját iménti szörnyű gondolata is. Ha az

igaz, Roger mit sem sejtve mindkettőjüket eláruhathatja. Célozni sem mert rá, mire gyanakszik.

Döntött.

- Á, semmi - mondta. - A világon semmi.

Nem telt bele huszonnégy óra, és keservesen megbánta ezt a döntést.

A következő pár óra alatt jó néhányszor sajnálta, hogy Bobby a lelkére kötötte: ne kocsival menjen. Chipping Somerton toronyiránt nem volt különösebben messze, de háromszor kellett átszállni, és minden alkalommal hosszasan üldögélni sivár falusi várótermekben, márpedig Frankié türelmetlen természetével ezt a lassúságot borzasztó nehéz volt bátran elviselni.

De be kellett látnia, van abban valami, amit Bobby mondott. A Bentley valóban feltűnő kocsi.

Igen gyatra ürüggyel hagyta ott a kocsit Merrowayben, de semmi okos nem jutott eszébe abban a pillanatban.

Már sötétedett, amikor Frankié fölöttébb körültekintő és megfontolt vonata beérkezett Chipping Somerton kis állomására. Frankié úgy érezte, már éjjelre jár. A vonat mintha egy örökkévalóság óta baktatott volna vele.

Ráadásul az eső is eleredt.

Frankié nyakig begombolta a kabátját, az állomás lámpájának fényénél még egyszer megnézte Bobby levelét, fejébe véste az utasításokat, és nekiindult.

Nem volt nehéz követni az utasításokat. Frankié maga előtt látta a falu fényeit, és letért balra egy dűlőútra, amely meredeken vezetett föl a dombra. A dűlőút végében az elágazásnál balra indult, és rövidesen megpillantotta a völgyben meghúzódó falu kis házcsoportját, maga előtt pedig egy fényőrdősávot. Végül egy ízléses fakapuhoz ért,

gyufát gyújtott, s elolvasta a feliratot: Tudor Cottage.

Nem volt a környéken senki. Frankié elhúzta a reteszt, és belépett A fenyőerdő sávja mögött ki tudta venni egy ház körvonalait. A fák között állt meg, olyan helyen, ahonnan jól látta a házat. Aztán kissé felgyorsult a szívverése, amikor a tőle telhető legélethűbb bagolyhuhogást hallatta. Eltelt néhány perc, de nem történt semmi. Megismételte a bagolyhuhogást.

Kinyílt a villa ajtaja, és Frankié látta, hogy egy sofőregyenruhás alak néz ki óvatosan. Bobby! Az alak hívogatóan intett, aztán visszahúzódott a háza, de az ajtót nyitva hagyta maga mögött

Frankié kilépett a fák közül és az ajtóhoz ment. Egyetlen ablak sem volt világos. Sötétség és csönd mindenütt.

Óvatosan lépte át a sötét előszoba küszöbét. Megállt, körülnézett.

- Bobby? - suttogta.

A vészjelzést a szaglása adta le. Honnan ismeri... ezt a súlyos, édeskés szagot?

Alighogy eszébe villant a válasz: „kloroform”, erős karok kapták el hátulról. Sikításra tátott szájára nedves rongyot szorítottak. Orra megtelt az édeskés, émelyítő illattal.

Kétségbeesetten viaskodott, vergődött, kapálózott. De hiába. Akármilyen vadul küzdött, érezte, már ereje végén jár. Dobolt a füle, fulladozott. Aztán már nem tudott semmiről...

A tizenegyedik órában

Amikor Frankié magához tért, eleinte nem sok öröme volt benne. A kloroform utóhatásában nincs semmi romantikus. Igen kemény fapadlón feküdt, keze-lába megkötözve. Sikerült oldalra fordulnia, és fejét kis híján beleverte egy horpadt szenesvödörbe. Ezután több lehangoló esemény történt.

Néhány perc múlva Frankié, bár felülni nem tudott, legalább érzékelte a dolgokat.

Közvetlen közelből halk nyögést hallott. Körülnézett, úgy vette ki, valami padlásfélében van. Csak a tetőablakon át jött be némi fény, de az adott pillanatban vajmi kevés. Erősen sötétedett már. Pár kép a falnak támasztva, egy rozzant vaságy és néhány törött szék, valamint az imént említett szenesvödör.

A nyögés mintha a sarokból jött volna.

Frankié kötelékei nem voltak nagyon szorosak. Lehetővé tettek némi rákszerű mozgást. Araszolva átküzdötte magát a poros padlón.

- Bobby! - kiáltott föl.

Csakugyan Bobby volt, szintén megkötözött kézzel-lábbal. Ráadásul neki a száját is bekötötték egy ronggyal.

Ettől már kis híján megszabadult. Frankié a segítségére sietett. Bár összekötötték a kezét, valamennyire használni tudta; végül nem kellett más, csak jó nagyot rántani a csomón a fogával

- Frankié! - nyögte Bobby kissé zsibbadtan.

- Örülök, hogy együtt vagyunk - mondta Frankié. - De a jelek szerint bolondot csináltak belőlünk.

- Azt hiszem - közölte Bobby komoran -, ezt hívják lépre csalásnak.

- Téged hogyan kaptak el? - kérdezte Frankié.

- Azután történt, hogy megírtad azt a levelet?

- Miféle levelet? Én semmiféle levelet nem írtam

- Értem - nyílt ki Frankié szeme. - Milyen ostoba vagyok! És az a sok szövegelés, hogy egy teremtett léleknek se szóljak!

- Tudod mit, Frankié, én elmondom, mi történt velem, aztán te hálából elmondod, mi történt veled.

Beszámolt az udvarházban átélt kalandjairól és gyászos folytatásukról.

- Ebben az átkozott lyukban tértem magamhoz - mesélte. - Találtam egy tálcat valami étellel meg itallal. Szörnyű éhes voltam, és ettem egy kicsit. Nyilván altató volt benne, mert szinte azonnal elaludtam. Milyen nap van ma?

- Péntek.

- Engem meg szerdán este vágtak fejbe. A férnébe is, végig eszméletlen voltam. Most pedig mondd el, veled mi történt.

Frankié beszámolt kalandjairól, azzal a történettel kezdve, amelyet Mr. Spragge-től tudott meg, egészen odáig, hogy felismerni vélte Bobbyt az ajtóban.

- Aztán kloroformmal elkábítottak - fejezte be. - Ja, és Bobby, épp most hánytam tele a szenesvödröt!

- Csuda ügyes vagy, Frankié! - mondta Bobby elismerően. - Megkötözött kézzel, meg minden? Mondd, szerinted mitévők legyünk? Eddig mi diktáltunk, most viszont fordult a kocka.

- Bár szóltam volna Rogernek a leveleldről - kesergett Frankié. - Eszembe jutott, már majdnem rá is szántam magam... de aztán úgy döntöttem, azt teszem, amit mondtál, és egy szót sem szólok senkinek.

- így aztán most senki sem tudja, hol vagyunk - állapította meg Bobby komoran. - Frankié, drágám, attól félek, jó nagy bajba kevertelek.

- Nagyon biztosak voltunk magunkban - mondta Frankié mogorván.

- Csak azt nem értem, miért nem vágtak jól fejbe mindkettőnket azonnal - tűnődött Bobby. - Nem hiszem, hogy Nicholsonnak különösebb gondokat okozna egy ilyen semmiség.

- Terve van velünk - borzongott meg Frankié.

- Ideje, hogy nekünk is legyen. Ki kell másznunk ebből, Frankié. Hogyan fogjunk hozzá?

- Kiabálhatnánk.

- Hát igen. Valaki esetleg erre jár és meghallja. De abból, hogy Nicholson a te szádat nem tömte be, arra következtetek: ennek a valószínűsége igen csekély. A te kezeden nem olyan szoros a kötelék, mint az enyémen. Lássuk, nem tudom-e kibogozni a fogammal.

A következő öt perc erőfeszítései becsületére váltak Bobby fogorvosának.

- Érdekes, hogy a könyvekben ez milyen egyszerűnek látszik - lihegte. - Azt hiszem, az eredmény egyenlő a nullával.

- Szó sincs róla - mondta Frankié. - Lazul. Vigyázz! Valaki jön.

Elgurult Bobby mellől. Valaki súlyos, nehézkes léptekkel jött fel a lépcsőn. Az ajtó alatt keskeny fénycsík jelent meg. Aztán kulcs fordult a zárban. Az ajtó lassan kinyílt.

- Nos, hogy van az én két madárkám? - hallották Nicholson hangját.

Egyik kezében gyertyát tartott, és bár a kalapját mélyen a szemébe húzta s felöltője gallérját felhajtotta, erről a hangról bárhol megismerték volna. Szeme halványan villogott az erős szemüveg mögött

Évődően csóválta a fejét.

- Ez nem méltó magához, drága ifjú hölgy - mondta. - Ilyen könnyen csapdába esni!

Se Bobby, se Frankié nem válaszolt. Olyan kézenfekvő volt, hogy Nicholson a helyzet ura, nem nagyon volt mit mondaniuk.

Nicholson letette a gyertyát egy székre.

- Mindenesetre - mondta -, hadd lássam, nincs-e baj a kényelmükkel.

Szemügyre vette Bobby kötelékeit, elégedetten bólintott, és ment Frankie-hez. Ott megrázta a fejét.

- Nem hiába mondták fiatalkoromban - jegyezte meg -, hogy előbb voltak az ujjaink, csak azután a villa... és előbb használtuk a fogainkat, csak azután az ujjainkat. Az ön ifjú barátjának fogai, látom, nem tétlenkedtek.

A sarokban súlyos, törött hátú tölgyfa szék állt.

Nicholson fölemelte Frankie-t, lerakta a székre, és szorosan hozzákötötte.

- Remélem, nem érzi magát kényelmetlenül - mondta. - De úgysem tart soká.

- Mi a terve velünk? - találta meg Frankié a hangját.

Nicholson az ajtóhoz ment és fölvette a gyertyát.

- Ön gúnyosan a fejemre olvasta, Lady Frances, hogy túlságosan kedvelem a baleseteket. Talán igaza van. Most mindenesetre meg fogok kockáztatni még egy balesetet.

- Hogy érti ezt? - kérdezte Bobby.

- Elmondjam önöknek? Igen, azt hiszem, elmondom. Lady Frances Derwent, aki maga vezeti a kocsját, sofőrjével az utasülésen, rossz helyen kanyarodik le az útról, és egy kőbányába vezető, elhagyatott mellékútra kerül. A kocsi lezuhan a sziklaperemről. Lady Frances és a sofőrje szörnyethal.

Rövid csend támadt, azután Bobby szólalt meg.

- És ha mégsem? A tervek néha kudarcba fulladnak. Például a maga egyik terve kudarcot vallott odalent Walesben.

- Az ön szervezete kétségtelenül figyelemre méltóan, és a mi szempontunkból sajnálatosan jól tűri a morfiumot - állapította meg Nicholson.

- De ezúttal ne fájjon a feje miattam. Ön és Lady Frances garantáltan halott lesz, amikor megtalálják magukat.

Bobby önkéntelenül összerezett. Nicholson hangjában volt valami különös... olyan volt, mint a művészé, amikor a műalkotáson töpreng.

Élvezi - gondolta Bobby. - Komolyan élvezi.

Nem állt szándékában fokozni Nicholson örömet, ha nem feltétlenül szükséges.

- Téved... különösen Lady Francest illetően - mondta közönyösen.

- úgy van - közölte Frankié. - Abban az ügyes kis hamisított levelében megtiltotta, hogy bárki-nek beszéljek erről. De én valakinek elmondtam. Roger Bassington-ffrenchnek. Mindent tud magáról. Ha velünk bármi történne, tudni fogja, ki a felelős. Jobb, ha elenged bennünket, és eltűnik az országból, amilyen gyorsan csak tud.

Nicholson egy pillanatig hallgatott.

- Ügyes blöff... de én nem veszem be - mondta.

Indult az ajtó felé.

- És a feleségével mi van, maga disznó? -
üvöltötte Bobby. - Öt is meggyilkolta?

- Moira még él - közölte Nicholson. - De hogy
meddig, arról fogalmam sincs. A körülményektől
függ.

Gúnyosan meghajolt előttük.

- *Au revoir* - mondta. - Beletelik néhány órá-
ba, amíg végzek az előkészületekkel. Minden bi-
zonnyal örömeikre szolgál majd, ha alaposan
megbeszélhetik a dolgot. Nem tömöm be a száju-
kat, amíg nem szükséges. Értik? De amint meg-
próbálnak segítségért kiabálni, visszajövök, és in-
tézkedem.

Kiment, és bezárta az ajtót maga mögött.

- Ez nem igaz - mondta Bobby. - Ez nem lehet
igaz. Ilyesmi nem történik meg a valóságban.

De nagyon is az volt az érzése, hogy meg fog
történni... méghozzá vele és Frankie-vel.

- A könyvekben a tizenegyedik órában mindig
megérkezik a segítség. - Frankié igyekezett biza-
kodónak hangzani.

De nem bizakodott. Az igazat megvallva eléggé
cserbenhagyta a lelkiereje.

- Olyan képtelen ez az egész. - Bobby mintha
alkudozott volna valakivel. - Olyan fantasztikus.
Maga Nicholson is olyan valószínűtlen volt. Bár
megérkezne a segítség a tizenegyedik órában, de
én igazán nem tudom elképzelni, ki menthetne
meg bennünket.

- Bárcsak megmondtam volna Rogernek -
mondta Frankié panaszos hangon.

- Talán Nicholson mégiscsak elhitte - mondta
Bobby.

- Nem - csóválta a fejét Frankié. - Egy pillanat-
ra sem vette be. Átkozottul okos.

- Igen, nekünk túlságosan is - mondta Bobby komoran. - Ide figyelj, Frankié, tudod, mi dühít a legjobban?

- Micsoda?

- Hogy még most, amikor átlöknek bennünket a másvilágra, még most sem tudjuk, ki az az Evans.

- Hát kérdezzük meg tőle - mondta Frankié. - Ez lesz a búcsúajándék. Nem tagadhatja meg tőlünk. Egyetértek veled, nem halhatok meg úgy, hogy a kíváncsiságomat ki ne elégítettem volna.

Csönd lett, aztán Bobby szólalt meg:

- Gondolod, hogy segítségért kellene kiabálnunk... utolsó kísérlet gyanánt? Más esélyünk nemigen maradt.

- Még ne - mondta Frankié. - Először is, nem hiszem, hogy meghallaná valaki... akkor nem vállalta volna a kockázatot; másodszor pedig azért, mert úgy érzem, nem bírnám elviselni, hogy itt várom, hogy megöljenek, és még csak nem is szólhatok senkihez, és hozzám sem szólhat senki. Ezzel várjunk az utolsó pillanatig. Olyan... olyan megnyugtató, hogy itt vagy és szólhatok hozzád. - Az utolsó szavaknál kissé megremegett a hangja.

- Szörnyű bajba sodortalak, Frankié.

- Cígyan, dehogy! Ki sem hagyhattál volna belőle. Én akartam beszállni mindenáron. Mondd, Bobby, szerinted valóban végez vele? Már mint velünk.

- Nagyon félek, hogy igen. Olyan átkozottul ügyes.

- Most már elhiszed, hogy ő ölte meg Henry Bassington-ffrenchet?

- Ha egy mód lett volna rá...

- Volt... egy feltétellel: *ha Sylvia Bassington-ffrench is benne van.*

- Frankié!

- Tudom. Én is éppígy elszörnyedtem, mikor eszembe jutott. De illik a képbe. Mért volt Sylvia olyan nehéz felfogású, mikor a morfiumról volt szó... miért tiltakozott olyan makacsul, mikor azt akartuk, hogy máshová küldje a férjét, ne az udvarházba? És benn volt a házban, amikor a lövés eldőrdült...

- Talán ő maga tette.

- Jaj, nem, semmi esetre sem.

- Dehogynem, megtehetette. Azután odaadta a dolgozószoba kulcsát Nicholsonnak, hogy rakja be Henry zsebébe.

- Az egész olyan eszelősen hangzik — csüggedt el Frankié. - Mint mikor az ember görbe tükörbe néz. Aki eddig olyan rendesnek látszott, arról most kiderül, hogy a velejéig romlott... csupa kedves, mindennapi ember. Kellene lennie valaminek, amiről az ember fölismeri a bűnözőket... a szemöldökükről, a fülükéről, valamiről.

- Jézusom! - kiáltott föl Bobby.

- Mi van?

- Frankié, ez nem Nicholson volt, aki az előbb itt járt.

- Megőrültél? Akkor kicsoda?

- Nem tudom... csak azt tudom, hogy nem Nicholson volt. Végig éreztem, valami nem stimmel, de nem tudtam rájönni, mi az, és most, hogy azt mondtad, a fülükéről, eszembe jutott Mikor valamelyik este figyeltem Nicholson az ablakon át, feltűnt a füle... lenőtt a fülcimpája. De ennek az embernek ma este... nem ilyen volt a füle.

- Ez mit jelent? - kérdezte Frankié tanácstalanul.

- Hogy egy igen ügyes színész eljátssza Nicholson szerepét.

- De miért... és ki lehet az?

- Bassington-ffrench - suttogta Bobby. - *Roger Bassington-ffrench!* Első pillanatban ráhibáztunk a mi emberünkre, de aztán, mint a hülyék, hagytuk magunkat tévútra vezetni.

- Bassington-ffrench - suttogta Frankié. - Bobby, igazad van! Csak ő lehet. Rajta kívül senki más nem volt ott, amikor a balesetek miatt gúnyolódtam Nicholsonnal.

- Hát akkor valóban mindennek vége - állapította meg Bobby. - Volt bennem egy szikrányi reménység, hogy hátha Roger Bassington-ffrench valami csoda folytán mégiscsak a nyomunkra bukkan, de most ez a végső reménység is odaveszett. Moira fogoly, nekünk kezünket-lábunkat megkötözték. Senki másnak nincs a leghalványabb sejtelme sem, hol vagyunk. Vége a játéknak, Frankié.

Épp befejezte a mondanivalóját, amikor neszt hallottak fönről. Egy pillanat múlva szörnyű csörömpöléssel egy súlyos test zuhant be a tetőablakon.

Olyan sötét volt, hogy semmit sem láttak.

- Mi az ördög...

Egy halom üvegcserép közül megszólalt egy hang.

- B-b-b-bobby.

- Akármi legyenek- mondta Bobby-, ha ez nem Badger!

Badger története

Nem volt vesztegetni való idő. Máris hangok hallatszottak az alsó szinten.

- Siess, Badger, te mafla! - mondta Bobby. - Húzd le az egyik bakancsodat! Ne vitatkozz és ne kérdezz semmit! Valahogy rángasd le. Dobd oda középre és mássz be az ágy alá! Siess már, az isten szerelmére!

Valaki feljött a lépcsőn. Fordult a kulcs a zárban.

Nicholson, az ál-Nicholson állt az ajtóban, kezében gyertyával.

Bobbyt és Frankie-t úgy találta, ahogy otthagyták őket, de a szoba közepén egy halom üvegcserep közt egy bakancs hevert!

Nicholson elképedve nézett a bakancsra, aztán Bobbyra, akinek a bal lábán nem volt cipő.

- Igazán ügyes, fiatal barátom - mondta szárazon. - Fölöttébb akrobatikus.

Odament Bobbyhoz, megvizsgálta a kötelékeit és még néhányszor megcsomózta őket. Kíváncsian nézett rá.

- Szeretném tudni, hogyan sikerült azt a bakancsot nekihajítania a tetőablaknak. Szinte hihetetlen. Maga igazi Houdini, barátom.

Rájuk nézett, majd a törött tetőablakra, aztán vállat vont és kiment a szobából.

- Gyorsan, Badger.

Badger kimászott az ágy alól. Volt egy zsebkése, azzal rövidesen kiszabadította mindkettőjüket.

- Így már jobb - nyújtózkodott Bobby. - Jézusom, hogy elszibbadtam! Nos, Frankié, mit szólsz a mi Nicholson barátunkhoz?

- Igazad van - állapította meg Frankié. - Roger Bassington-ffrench az. Most, hogy már *tudom*, Roger játssza Nicholson szerepét, most már *látom* is. De azért igazán ügyes produkció.

- Az egész a hangon meg a csíptetőn múlik - mondta Bobby.

- Oxfordban együtt jártam egy B-b-bassington-ffrenchcsel - szólt közbe Badger. - Sz-sz-szenzációs színész volt. D-d-de r-r-rossz jellem. V-v-volt valami r-r-ronda ügye, odahamisította egy cs-cs-csekkre az apja n-n-nevét. Az örege eltussolta.

Bobby és Frankié ugyanarra gondolt. Badger, akiről úgy vélték, jobb, ha nem avatják a bizalmukba, értékes információkkal szolgálhatott volna mindvégig!

- Hamisítás - töprengett Frankié. - Az a levél, Bobby, igen ügyes munka volt. Vajon hogyan jutott hozzá a kézírásodhoz?

- Ha együtt dolgoznak Caymanékkal, valószínűleg látta a levelemet az Evans-ügyről.

- És m-m-most mit fogunk cs-cs-csinálni? - kérdezte Badger panaszosan.

- Kényelmesen elhelyezkedünk e mögött az ajtó mögött - mondta Bobby. - És amikor a barátunk visszatér, amire, gondolom, még egy darabig várunk kell, akkor mi ketten rávetjük magunkat hátulról, és gondoskodunk róla, hogy szép kis meglepetésben legyen része. Mit szólsz hozzá, Badger? Benne vagy?

- De még mennyire!

- Te pedig, Frankié, jobb, ha visszaülsz a székre, mikor a lépéseit hallod. Amint kinyitja az ajtót, azonnal meglát, és gyanútlanul bejön.

- Rendben - bólított Frankié. - Es ha te meg Badger már leterítettétek, beszállok én is: megharapom a bokáját, vagy valami.

- Ezt nevezem nőies temperamentumnak - helyeselt Bobby. - Most pedig ülünk le szépen a földre, dugjuk össze a fejünket és halljuk, mi újság. Tudni akarom, miféle csoda röpítette be Badgert a tetőablakon.

- Szóval, t-t-tudjátok - mondta Badger -, mikor elmentetek, k-k-kicsit z-z-zúrósen alakultak a d-d-dolgok.

Elhallgatott Nagy nehezen kiszedték belőle a történetet, amely adósságokról, hitelezőkről meg végrehajtókról szólt... jellegzetes Badger-féle katasztrófa volt. Bobby elutazáskor nem hagyta meg a címét, csak annyit mondott, hogy leviszi a Bentleyt Staverleybe. Badger tehát fogta magát, és utána ment Staverleybe.

- Gondoltam, talán tudsz adni egy ötöst - magyarázta.

Bobbynak nehéz lett a szíve. Londonba megy, hogy segítségére legyen Badgernek, aztán egyből otthagyja az őrhelyét, és elrohan Frankie-vel nyomozni. A hűséges Badgernek pedig még most sincs egy rossz szava sem.

Badger nem szeretete volna Bobby titokzatos vállalkozását veszélyeztetni, de úgy gondolta, hogy akkora helységben, mint Staverley, nem lesz nehéz a zöld Bentleyhez hasonló kocsni nyomára jutni.

És lám, még be sem ért Staverleybe, s a kocsit már megtalálta: ott állt egy söröző előtt... üresen.

- H-h-hát g-g-gondoltam - folytatta Badger -, megleplek egy k-k-kicsit. Volt a h-h-hátsó ülésen pár t-t-takaró vagy mi, és s-s-sehol egy lélek. B-b-beszálltam és elbújtam. G-g-gondoltam, ez lesz aztán a m-m-meglepetés.

Csakhogy aztán a sörözőből előkerült egy zöld libériás sofőr, és Badger, mikor rejtekhelyéről kilesett, elhűlve látta, hogy nem Bobby az. Mintha valahonnan ismerős lett volna az arca, de nem tudta, hová tegye. Az idegen beült a kocsiba, és elhajtott.

Badger kínos helyzetbe jutott. Fogalma sem volt, mitévő legyen. A magyarázkodás megmenetgetőzés mindig elég keserves; különben sem könnyű bármit elmagyarázni valakinek, aki óránként hatvan mérföldes sebességgel száguld egy kocsiban. Badger úgy döntött, meghúzza magát, és amikor megáll a kocsi, majd lelép.

Az autó végre célba ért... Tudor Cottage. A sofőr bevitte a kocsit a garázsba és otthagya, de mikor távozott, bezárta a garázsajtót. Badger fagyoly volt. Az egyik oldalon látott egy kis ablakot, s azon át körülbelül fél óra múlva szemtanúja lett Frankié közeledésének, huhogásának és bebozsáttatásának a házba.

Nem tudta mire vélni a dolgot. Kissé gyanakodott, hogy valami nincs rendjén. Akárhogy is, elhátározta, körülnéz, és tisztázza a dolgot.

A szerteszt heverő szerszámokkal sikerült fölfeszítenie a garázsajtó zárját, és felfedező körútra indult. A földszinti ablakokon csukva volt az ablaktábla, de arra számított, ha feljut a tetőre, sikerül belesnie valamelyik emeleti ablakon. A tetőre gyerekjáték volt följutni. A garázs falán kényelmes csatorna futott föl, a garáztetőről meg nem volt nehéz felmászni a háztetőre. Portyázás közben odaért a tetőablakhoz. A többit már elvégezte a természet és Badger súlya.

Amint a történet lezárult, Bobby nagyot sóhajtott.

- Akárhogy is - mondta tiszteletteljesen -, te

isteni csoda vagy... páratlanul gyönyörűséges csoda! Ha te nem vagy, drága jó Badger komám, Frankié meg én körülbelül egy óra múlva helyes kis hullák lennénk.

Röviden összefoglalta, mit végzett eddig ő meg Frankié. Már a vége felé járt, mikor hirtelen elakadt a szava.

- Valaki jön. ülj a helyedre, Frankié. Eljött a pillanat, amikor a mi szerepjátszó Bassington-ffrenchünknek része lesz élete nagy meglepetésében.

Frankié csüggedt pózt vett fel a törött széken. Badger és Bobby készenlétben állt az ajtó mögött

A léptek közeledtek a lépcsőn, az ajtó alatt megjelent a gyertyafény keskeny sávja. A kulcs elfordult a zárban, az ajtó feltárult. A gyertyafény megvilágította Frankie-t, aki csüggedten lankadozott a széken. Fogva tartójuk belépett a szobába.

Akkor Badger és Bobby boldogan rávetette magát.

Az eljárás rövid volt és meggyőző. A férfi, akit készületlenül ért a támadás, elvágódott, a gyertya kirepült a kezéből, Frankie-nek kellett visszahoznia; néhány másodperc múlva a három jó barát már fölülről nézett fogva tartójára, kaján örömmel: ugyanazzal a kötéllal kötözték meg, amely korábban rajtuk volt.

- Jó estét, Mr. Bassington-ffrench - mondta Bobby... és ha volt némi alpári diadalérzet a hangjában, ki vethetné a szemére? - Szép, temetésre való este ez a mai, nem igaz?

A szökés

A férfi felnézett rájuk a földről. Csíptetője elre-
pült, kalapja is. További álcázásról szó sem lehe-
tett. A szemöldök körül halvány festéknyomok, de
egyébként Roger Bassington-ffrench kellemes,
kissé üres arca volt az.

Saját rokonszenves hangján szólalt meg, mint
aki derűsen monologizál.

- Hát nem érdekes? - mondta. - Tulajdonkép-
pen nagyon jól tudtam, hogy akit úgy megkötöz-
tek, mint magát, az egyszerűen nem vághat bele
egy bakancsot abba a tetőablakba. De mivel a
bakancs ott volt az üvegcserep között, olybá vet-
tem, hogy ok-okozati összefüggésben vannak, és
feltételeztem, hogy bár lehetetlen, íme sikerült.
Mindez érdekes fényt vet az elme korlátaira.

Mivel senki sem szólalt meg, ugyanazon az
elgondolkozó hangon folytatta:

- Vagyis ezt a menetet mégiscsak maguk nyerték
meg. Merőben váratlan és fölöttébb sajnálatos fordul-
lat. Azt hittem, ügyesen rászedtem mindannyiukat.

- Rá is szedett - vallotta be Frankié. - Nyilván
maga hamisította azt a levelet Bobbytól.

- Van némi tehetségem az effélékhez - mondta
Roger szerényen.

- És Bobbyval hogy csinálta?

Roger a hátán fekve barátságosan mosolygott,
és szemmel láthatólag örömét lelte abban, hogy
felvilágosítja őket.

- Tudtam, hogy az udvarházba megy. Nem

volt más dolgom, mint ott várakozni a bokorban az ösvény mellett. Épp mögöttem voltam, amikor visszavonult, miután olyan ügyetlenül lepottyant a fáról. Megvártam, amíg elül a zűrzavar, aztán szépen tarkón vágtam egy homokzsákkal. Ezután már csak ki kellett vinnem a kocsimhoz, bedobni a csomagtartóba, és idehajtani vele. Hajnal előtt otthon voltam megint.

- És Moira? - kérdezte Bobby. - Őt is elcsalta valahogy?

Roger kuncogott. A jelek szerint mulattatta a kérdés.

- A hamisítás igen hasznos tudomány, drága Jonesom.

- Szemét csirkefogó - tört ki Bobby.

Frankié közbelépett. Még mindig rengeteg kérdése lett volna, és foglyuk szemmel láthatólag közlékeny hangulatban volt.

- Miért adta ki magát Nicholson doktornak? - kérdezte.

- Valóban, miért is? - Roger mintha magának tette volna fel a kérdést. - Részben azért, gondolom, mert látni akartam, sikerül-e mindkettőjüket átejtenem. Olyan biztosak voltak benne, hogy a szegény öreg Nicholson nyakig benne van az ügyben. - Jót nevetett, Frankié pedig elpirult. - Csak mert keresztkérdéseknek vetette alá magát a balesete körülményeiről... a szokásos, nagyképű módján. Bosszantó ez a vesszőparipája... a precizitás a részletekben.

- És valóban tökéletesen ártatlan volt? - kérdezte Frankié habozva.

- Mint egy meg sem született csecsemő - bólintott Roger. - Nekem azonban jó szolgálatot tett. Felhívta a figyelmemet a maga balesetére. Ez, meg egy másik eset ráébresztett, hogy talán "még-

sem az a naiv ártatlanság, akinek látszik. Aztán ott álltam maga mellett egy reggel, amikor telefonált, és hallottam, hogy a sofőrje Frankie-nek szólítja. Elég jó a fülem. Mikor megkérdeztem, nem vinne-e föl a városba, beleegyezett ugyan, de nagyon megkönnyebbült, amikor mégis meggondoltam magam. Azután már... - Elhallgatott, s amennyire a kötelek engedték, vállat vont. - Öröm volt látni, hogyan lovalják bele magukat Nicholson bűnösségébe. Pedig ártalmatlan vén számár, csak éppen úgy néz ki, mint a nagy formátumú tudós-bűnözők a filmekben. Gondoltam, miért ne folytatom a porhintést. Hiszen az ember sose tudhatja. A legjobban kidolgozott tervek is meg hiúsulhatnak. Amint az én mostani keserves helyzetem is bizonyítja.

- Van még valami, amit el kell árulnia nekem - mondta Frankié. - Már majd megőrültem a kíváncsiságtól. Ki az az Evans?

- Nahát! - képedt el Bassington-ffrench. - Szóval maguk nem tudják? - Elnevette magát, és abba sem tudta hagyni a nevetést. - Hát ez jó! Ebből is látni, milyen ostoba tud lenni az ember.

- Mármint mi? - kérdezte Frankié.

- Nem - mondta Roger. - Ebben az esetben én. Márpedig ha maguk nem tudják, ki az az Evans, én nem hiszem, hogy megmondom. Megtartom magamnak, ez az én kis titkom lesz.

Különös helyzet volt. Fordult a kocka, felülkerekedtek Bassington-ffrenchen, de furcsamód sikerült megfosztania őket a diadalérettől. Ott feküdt a földön megkötözve, fogolyként, mégis ő volt a helyzet ura.

- És most mi a tervük, ha szabad kérdeznem? - érdeklődött.

Egyelőre senkinek nem voltak tervei. Bobby tétován motyogott valamit a rendőrségről.

- Pompás ötlet - helyeselt Roger vidáman. - Hívják fel őket, és adjanak át nekik. Gondolom, a vád emberrablás lesz. Ezt nemigen tagadhatom. - Frankie-re nézett. - Bűnös szenvedélyre hivatkozom majd.

Frankié elpirult.

- És mit szólna a gyilkossághoz? - kérdezte.

- Kedvesem, erre nincs bizonyítékuk. A világon semmi. Gondolja végig a dolgot, majd meglátja.

- Badger - szólalt meg Bobby -, jobb, ha itt maradsz, és szemmel tartod. Én meg lemegyek és telefonálok a rendőrségre.

- Légy óvatos - mondta Frankié. - Nem tudjuk, hányan vannak még a házban.

- Rajtam kívül senki - mondta Roger. - Ezt egyedül bonyolítottam le.

- Egy szavát sem hiszem - közölte Bobby morgván.

Lehajolt, és ellenőrizte a csomókat.

- Rendben van - közölte. - Erős, mint a bástya. Jobb, ha együtt megyünk. Az ajtót is bezárhatjuk.

- Fölöttébb bizalmatlan ember maga, öregem - mondta Roger. - A zsebemben van egy pisztoly, vegye el, ha akarja. Biztos jobban érzi majd magát tőle, én meg úgyse nagyon vehetnem hasznát pillanatnyilag.

Bobby elengedte a füle mellett a gúnyolódást, lehajolt és kivette Roger zsebéből a fegyvert.

- Kedves, hogy megemlítette. Ha érdekli, valóban jobban érzem magam tőle.

- Remek - mondta Roger. - Töltve van.

Bobby fogta a gyertyát, és egymás után kimentek a padlásszobából, otthagya Rögeit a földön.

Bobby bezárta az ajtót, és zsebre vágta a kulcsot. A pisztoly a kezében volt.

- Én leszek elől - közölte. - Biztosra kell mennünk, most nem hibázhatunk.

- F-f-furcsa f-f-fickó, nem? - bökött Badger fejével a szoba felé, ahonnan kijöttek.

- Elegánsan tud veszíteni, nem vitás - állapította meg Frankié.

Még most sem szabadulhatott ennek a rendkívül figyelemreméltó fiatalembernek, Roger Bassington-ffrenchnek a varázsától.

A rozzant lépcső az emeleti pihenőhöz vezetett. Csöndes volt a ház. Bobby lenézett a korlát fölött. A telefon odalent volt a hallban.

- Jobb, ha előbb benézünk ezekbe a szobákba - mondta. - Nem szeretnénk hátba kapni a támadást.

Badger sorra kinyitotta az ajtókat. A négy szobából három üres volt. A negyedikben karcsú alak hevert az ágyon.

- Moira - kiáltott fel Frankié.

A többiek is betódultak. Moira úgy feküdt, mint aki már nem is él, csak mellkasa emelkedett meg süllyedt alig észrevehetően.

- Alszik? - kérdezte Bobby.

- Azt hiszem, elkábították - mondta Frankié.

Körülnézett. Az ablak mellett egy asztalon kis laktálcán injekciós fecskendő hevert. Volt egy kis spirituszfőző is, meg morfium beadására szolgáló injekcióstű.

- Nem lesz semmi baja, azt hiszem - mondta. - De orvost kell kerítenünk.

- Gyerünk telefonálni - mondta Bobby.

Áttették székhelyüket a lenti hallba. Frankié kissé tartott tőle, hogy a telefonzsinórt régen elvágták, de félelme alaptalannak bizonyult. A rend-

őrséget megkapni egyszerű volt, a történeteket elmagyarázni már kevésbé. A helybeli rendőrök nagy hajlandóságot mutattak arra, hogy ostoba tréfának tekintsék a riasztást.

Végül nagy nehezen sikerült meggyőzni őket, és Bobby sóhajtva tette le a kagylót. Közölte az ügyeletes rendőrrel, hogy orvosra is szükség lesz, s az megígérte, hogy magukkal viszik.

Tíz perc múlva megérkezett az autó egy felügyelővel meg egy rendőrrel, s egy idősebb úrral, akiről lesírt, hogy mi a foglalkozása.

Bobby és Frankié fogadta őket, s miután gépiesen még egyszer előadták a történeteket, fölmentek velük a padlásszobába. Bobby kizárta az ajtót... és elképedve megtorpant a küszöbön. A szoba közepén egy halom kötélrészlet. A törött tetőablak alatt egy széket raktak az ágyra, melyet előzőleg odahúztak az ablak alá.

Roger Bassington-ffrenchnek húlt helye.

Bobby, Badger és Frankié sóbálvánnyá meredt.

- Még ő beszél Houdiniról - nyögte ki Bobby. - Houdini tanulni járhatna hozzá. Hogy az ördögbe tudta elválni a köteleket?

- Nyilván volt egy bicska a zsebében - mondta Frankié.

- Akkor is, hogyan tudta elővenni? Összekötöttük a két kezét a háta mögött.

A felügyelő megköszönte a torkát. Minden korábbi kételye feltámadt. Most még inkább hajlamos volt ostoba tréfának tekinteni az egészet.

Frankié és Bobby azon kapta magát, hogy hosszú történetbe bonyolódik, amely percről percre képtelenebb.

Az orvos mentette meg őket.

Amikor bekísérték abba a szobába, ahol Moira

feküdt, azonnal kijelentette, hogy az asszonyt morfiúmmal vagy valamilyen ópiumkészítménnyel kábították el. Nem tartotta az állapotát súlyosnak, és az volt a véleménye, hogy négy-öt óra múlva magától felébred.

Azt javasolta, hogy haladéktalanul szállítsák át egy jó szanatóriumba a közelben.

Ebbe Bobby és Frankié is beleegyezett, mert nem nagyon tudták, mi egyebet tehetnének. Miután megadták nevüket és címüket a felügyelőnek, akin látszott, hogy Frankie-nek egy szavát sem hiszi, engedélyt kaptak, hogy távozzanak a Tudor Cottage-ból, és a felügyelő segítségével sikerült szobát szerezniük a falubeli Hét Csillag fogadóban.

Az volt az érzésük, még mindig úgy tekintenek rájuk, mint bűnözőkre, és örültek, hogy a szobájukba mehetnek... Bobby meg Badger egy kétágyasba, Frankié pedig egy elenyésző méretű egyágyasba.

Pár perccel azután, hogy mindannyian visszavonultak, valaki bekopogott Bobbyhoz.

Frankié volt az.

- Eszembe jutott valami - közölte. - Ha az az idétlen rendőrfelügyelő kitarat amellet, hogy az egészét csak kitaláltuk, nekem arról mindenesetre van tárgyi bizonyítékom, hogy kloroformmal elkábítottak.

- Komolyan? Hol?

- A szenesvödörben - mondta Frankié elszántan.

Frankie-nek van egy kérdése

Frankie-t úgy kimerítették a kalandok, hogy másnap reggel alaposan elaludt. Fél tizenegykor ment le a kis kávézóba, ahol már várta Bobby.

- Szervusz, Frankié, csakhogy megjöttél.

- Jaj, kedvesem, ne légy már ilyen kibírhatatlanul életvidám - hanyatlott Frankié egy székbe.

- Mit kérsz? Van tőkehal tojással és szalonna meg hideg sonka.

- Csak egy kis pirítóst gyenge teával - hűtötte le Frankié. - Mondd, mi a bajod?

- Nyilván a homokzsáktól van - mondta Bobby. - Valószínűleg felszakította az összenövéseket az agyban. Pezseg bennem a tetterő meg az életkedv, tele vagyok remek ötletekkel, s alig várom, hogy kirohanjak az életbe és cselekedjem.

- Akkor miért nem rohansz? - kérdezte Frankié bágyadtan.

- Már rohantam, az utóbbi fél órát Hammond felügyelő társaságában töltöttem. Egyelőre annyiban kell hagynunk a dolgot, Frankié, be kell érünk azzal, hogy otromba tréfa volt...

- De hát Bobby...

- Azt mondtam, *egyelőre*. Ennek az ügynek a végére kell járnunk, Frankié. Nyomon vagyunk, most már csak be kell fejezni a munkát. Nekünk Roger Bassington-ffrench nem emberrablásért kell. Hanem gyilkosságért.

- És el is kapjuk - éledt fel Frankié.

- Ezt már szeretem - helyeselt Bobby. - Igyál még egy kis teát.

- Hogy van Moira?

- Elég pocsókul. Szörnyű idegállapotban volt, mikor magához tért. A jelek szerint halálra van rémülve. Fölment Londonba... valami szanatóriumba a Queen's Gate-en. Azt mondja, ott nagyobb biztonságban érzi magát. Itt borzasztóan félt.

- Sose volt valami bátor - jegyezte meg Frankié.

- Akárki halálra rémülne, ha egy Roger Basington-ffrenchhez hasonló eszelős, hidegvérű gyilkos garázdálkodna a szomszédságában.

- De hát nem őt akarja meggyilkolni. Hanem minket.

- Pillanatnyilag valószínűleg épp elég munkát ad neki, hogy a maga bőrét mentse, nem nagyon van ideje velünk foglalkozni - állapította meg Bobby. - Ide figyelj, Frankié, munkához kell lát-nunk. Az egészségnek a kiindulópontja csak John Savage halála és végrendelete lehet. Valami nincs rendjén vele. Vagy hamis a végrendelet, vagy Sa-vage-et meggyilkolták, vagy valami.

- A végrendelet valószínűleg hamis, ha Bas-sington-ffrench keze benne van a dologban - gondolkozott el Frankié. - úgy látszik, a hamisítás a specialitása.

- De lehet, hogy a hamisítás és a gyilkosság. Ki kell derítenünk.

Frankié bólintott.

- Nálam vannak a jegyzeteim, amelyeket az-után készítettem, hogy elolvastam a végrendele-tet. A két tanú Rose Chudleigh szakácsnő és Al-bert Mere kertész volt. Gondolom, őket könnyen megtaláljuk. Aztán ott vannak az ügyvédek, akik a

végrendeletet készítették: Elford és Leigh. Mr. Spragge szerint igen jó hírű cég.

- Rendben, akkor itt kezdjük. Azt hiszem, jobb, ha az ügyvédekkel te beszélsz. Neked többet elmondanak, mint nekem. Én majd előkerítem Rose Chudleigh-t és Albert Mere-t.

- Badgerrel mi van?

- Ő sose kel föl ebéd előtt... miatta nem kell aggódnod.

- Alkalomadtán egyenesbe kell hoznunk az ügyeit - mondta Frankié. - Mégiscsak megmentette az életemet.

- Úgyis összegabalyodnak megint - legyintett Bobby. - Most jut eszembe! Ehhez mit szólsz?

Piszkos kartonlapocskát dugott Frankié orra elé. Egy fénykép volt.

- Mr. Cayman - mondta Frankié azonnal. - Honnan szedted?

- Tegnap este találtam. Becsúszott a telefon mögé.

- Akkor nem is vitás, ki lehetett Mr. és Mrs. Templeton. Várj csak!

A felszolgálónő közeledett a pirítóssal. Frankié megmutatta neki a fényképet.

- Tudja, ki ez? - kérdezte.

A pincérnő félrehajtott fejével szemlélte a fotót.

- Láttam már ezt az urat... de nem emlékszem, hol. Megvan! Ez az úr lakott a Tudor Cottage-ban... Mr. Templeton. Már elköltöztek... valahová külföldre, azt hiszem.

- Miféle ember volt? - érdeklődött Frankié.

- Nem tudnám megmondani. Ritkán jöttek le... csak hétvégére időnként. Az urat nemigen látta senki. Mrs. Templeton nagyon kedves, finom hölgy volt. Alig fél éve vették meg a házat, amikor meghalt ott egy dúsgazdag úr, és minden pénzét

Mrs. Templetonra hagyta, és akkor elutaztak külföldre. Tudor Cottage-ot azért megtartották. Azt hiszem, néha kölcsönadják egy-egy hétvégére. Most, hogy ennyi pénzhez jutottak, ők már nem jönnek vissza, az biztos.

- Volt egy Rose Chudleigh nevű szakácsnőjük, ugye? - kérdezte Frankié.

De a lányt szemmel láthatólag nem nagyon érdekelték a szakácsnők. Csak az mozgatta meg a képzeletét, ha valaki vagyont örököl valami gazdag úrtól. Ő bizony meg nem tudná mondani, válaszolta Frankié kérdésére, és az üres pirítóstárral távozott.

- Tiszta sor - mondta Frankié. - Caymanék már nem jönnek le, de azért fenntartják a házat, hogy a gengszterbanda használhassa.

Megállapodtak a munkamegosztásban, Bobby indítványának megfelelően. Frankié beült a Bentleybe, miután kicsinosította magát néhány helyben vásárolt holmival, Bobby pedig indult, hogy előkerítse Albert Mere-t, a kertészt.

Ebédnél találkoztak.

- Mos? - érdeklődött Bobby.

- Hamisításról szó sem lehet - rázta a fejét Frankié csüggedten. - Sokáig beszélgettem Mr. Elforddal... igazán kedves kisöreg. Tegnap hallott egyet-mást a viselt dolgainkról, és mindenáron részleteket akart tudni. Gondolom, nem sok izgalomban van részük ideleenn. A lényeg az, pillanatok alatt a tenyeremből evett. Aztán megbeszéltem vele a Savage-ügyet... úgy tettem, mintha találkoztam volna valamelyik Savage-rokonnal, és ők hamisítást emlegettek volna. Erre a kisöreg dühbe gurult... ilyesmi szóba sem jöhet! Nem levélben intézték, vagy ilyesmi. Személyesen beszélt Mr. Savage-dzsel ő maga, és Mr. Savage

ragaszkodott hozzá, hogy a végrendeletet ott azonnal elkészítsék. Mr. Elford el akart menni, hogy illő módon megszövegezze... tudod, milyenek... csak mondják a semmit oldalakon át...

- Honnan tudnám - szólt közbe Bobby. - Soha életemben nem készítettem végrendeletet.

- Én igen... kétszer is. A másodikat ma reggel. Kellett valami ürügyet találnom, amiért fölkeresek egy ügyvédet.

- És kire hagytad a pénzedet?

- Rád.

- Nagy meggondolatlanság volt, tudod, ugye? Ha Roger Bassington-ffrenchnek sikerülne végezni veled, engem alighanem felakasztának miatta.

- Ez eszembe sem jutott - mondta Frankié. - Szóval, mint mondtam, Mr. Savage olyan ideges és türelmetlen volt, hogy Mr. Elford tüstént, helyben elkészítette a végrendeletet, a szakácsnő meg a kertész aláírta, és Mr. Elford magával vitte megőrzésre.

- Ezzel a hamisításméletnek lóttek - állapította meg Bobby.

- ügy van. Nem lehet hamisítás, ha egyszer látták, mikor az az ember aláírta a nevét. Ami a gyilkosságot illeti... arról már nem lesz könnyű bármit is megállapítani. Az orvos, akit kihívtak hozzá, azóta meghalt. Akit tegnap este láttunk, új ember... alig két hónapja van itt.

- ügy látszik, sajnálatosan magas halálozási aránnyal van dolgunk - állapította meg Bobby.

- Miért, még ki halt meg?

- Albert Mere.

- Gondolod, hogy *mindegyiket* eltették láb alól?

- Ez talán túlzás. Albert Mere esetében indokolt a kétely... szegény öreg hetvenkét éves volt.

- Nem bánom... - mondta Frankié. - Az ő esetében tételezzük fel a természetes halált. Rose Chudleigh-jel több szerencséd volt?

- Igen. Mikor Templetonéktól kilépett, Észak-Angliába szegődött el, de aztán visszajött és férjhez ment egy itteni emberhez, akivel úgy látszik már tizenhét éve meghitt kapcsolatban volt. Sajnos, kicsit gügye. A jelek szerint senkire és semmire nem emlékszik. Talán neked több szerencséd lenne.

- Majd megpróbálom. Elég jól boldogulok a gügyékkel. Erről jut eszembe, Badgerrel mi van?

- Te jó isten! Tökéletesen megfélemeztem róla - mondta Bobby.

Fölpattant és kisietett, de pár perc múlva már jött is vissza.

- Még aludt - magyarázta. - Most kel föl. Állítólag egy szobalány négyszer bekopogott, de hiába.

- Akkor gyerünk, lássuk a gügyét - állt fel Frankié. - Aztán nincs mese, vennem kell egy fogkefét meg egy pizsamát meg egy mosdószivacsot, meg a civilizált élet néhány további kellékét. Tegnap este olyan közel voltam a természethez, hogy eszembe sem jutott ilyesmi. Csak lehántottam külső burkomat, és beleroskadtam az ágyba.

- Gondolom - bólintott Bobby. - Én is.

- Irány Rose Chudleigh - vezényelt Frankié.

Rose Chudleigh, jelenleg Mrs. Pratt egy porcelánkutyákkal és bútorokkal telezsúfolt kis házban lakott. Ő maga dús idomú, halszemű, bárgyú tekintetű asszonyság volt, s a mirigy túltengés tüneteit mutatta.

- Látja, visszajöttem - üdvözölte Bobby könynyedén.

Mrs. Pratt zihálva lélegzett és közönyösen nézett rájuk.

- Milyen érdekes, hallottuk, ön Mrs. Templetonnál volt alkalmazásban.

- Igen, nagysága - mondta Mrs. Pratt.

- Ő most külföldön él, úgy tudom - igyekezett Frankié olyan benyomást kelteni, mintha a család meghitt barátja volna.

- Azt beszélük - bólintott Mrs. Pratt.

- Jó ideig dolgozott nála, ugye? - érdeklődött Frankié.

- Kinél, nagysága?

- Mrs. Templetonnál. Sokáig dolgozott nála? - ismételte el Frankié lassan és érthetően.

- Azt nem mondanám, nagysága. Csak két hónapig.

- Valóban? Azt hittem, hosszabb ideig dolgozott nála.

- Az Gladys volt, nagysága. A szobalány. Ő hat hónapig volt ott.

- Csak ketten voltak?

- Igen. Ő volt a szobalány, én meg a szakácsné.

- Maga akkor is ott volt, amikor Mr. Savage meghalt, ugye?

- Tessék, nagysága?

- Maga ott volt, amikor Mr. Savage meghalt?

- Az úr nem halt meg... én legalább nem halottam ilyet. Elment külföldre.

- Nem Mr. Templeton... Mr. Savage - magyarázta Bobby.

Mrs. Pratt bambán nézett rá.

- Az az úr, akitől az asszonya azt a sok pénzt örökölte - mondta Frankié.

Mintha valami értelemféle futott volna át Mrs. Pratt ábrázatán.

- Ja, az, nagysága, az az úr, aki miatt vizsgálat is volt?

- Az bizony - örült meg Frankié a sikernek. - Gyakran jött le látogatóba, ugye?

- Azt én nem tudhatom, nagysága. En csak akkor álltam be. Gladys tudhatja.

- De hát maga volt a tanú a végrendeleténél, nem?

Mrs. Pratt üres tekintettel nézett rá.

- Maga bement és látta, hogy aláír egy papírt, aztán magának is alá kellett írnia.

Megint az értelem halvány sugara.

- Igen, nagysága. Nekem meg Albertnek. Én sose csináltam ilyet addig, nem is tetszett nekem. Mondtam is Gladysnek, nem szeretek én papírokat aláírogatni, nem én, de Gladys azt mondta, biztos rendjén van minden, hisz ott van Mr. Elford, és az igen derék úriember, aztán meg ügyvéd is.

- Pontosan mi történt? - kérdezte Bobby.

- Tessék, nagyságos úr?

- Ki mondta, hogy írja alá a nevét? - segített Frankié.

- A nagyságos asszony, uram. Kijött a konyhába és azt mondta, menjek és hívjam be Albertet és menjünk föl mind a ketten a legszebb hálószobába (mert azt ő átadta Mr___annak az úrnak... előző este) és az úr az ágyban ült... ahogy visszajött Londonból, mindjárt lefeküdt... és igen nagyon betegnek látszott az az úr. Én előtte sose láttam. De valami borzasztóan nézett ki, és Mr. Elford is ott volt, és nagyon kedvesen beszélt velem, és azt mondta, ne féljek, írjam csak oda a nevemet, ahová az az úr írta az övét, én meg odaírtam, és utána azt is, hogy „szakácsné” meg a címemet, és Albert is úgy csinált, és én lementem Gladyshez és kezem-lábom remegett és mondtam neki, én még nem is láttam senkit, akiről így lesírt, hogy már nem sok van neki hátra,

és Gladys azt mondta, előző este nem látszott rajta semmi, és biztos valami felizgatta Londonban. Mert nagyon korán elment Londonba, még mindenki aludt. És akkor mondtam, hogy nem szeretem én aláirogatni a nevemet, Gladys meg azt mondta, biztos rendjén van minden, hisz ott van Mr. Elford.

- És Mr. Savage... az az úr... mikor halt meg?

- Másnap reggel, az ám, nagysága. Aznap este bezárkózott a szobájába, és senkit se engedett a közelébe, és mikor Gladys reggel bement, már csupa merevség volt és meg volt halva és az ágya mellett oda volt támasztva egy levél. „A halottkémnek”, azt volt rája írva. Akkor aztán jól megijedt Gladys. És akkor vizsgálat volt meg minden. Vagy két hónap múlva mondta Mrs. Templeton, hogy elmegy idegenbe lakni. De szerzett nekem egy jó helyet fönnszakon, jó bért kaptam, meg szép ajándékot is adott, meg minden. Nagyon kedves, finom hölgy az a Mrs. Templeton.

Mrs. Pratt most már nagyon élvezte tulajdon ékesszólását.

- Nos - állt fel Frankié. - Mindez igazán érdekes volt. - Kivett egy bankjegyet a pénztárcájából. - Engedje meg, hogy... egy kis ajándékot adjak. Hisz annyi idejét igénybe vettük.

- Köszönöm szépen, nagysága. Jó napot kívánok, meg az urának is.

Frankié elpirult, és gyorsan távozott. Bobby pár perc múlva követte. Mintha töprengett volna valamin.

- Hát igen - mondta. - úgy látszik, elmondott mindent, amit tudott.

- El - bólintott Frankié. - Minden egybevág. A jelek szerint nem kétséges, hogy azt a végrendeletet Savage készítette, és valószínűleg őszintén

félt a ráktól. Egy Harley Street-i orvost aligha tudtak megvesztegetni. Gondolom, csak kihasználták, hogy a végrendelet elkészült, és gyorsan végeztek Savage-dzsel, mielőtt meggondolhatná magát. De hogy miképp bizonyíthatnánk be akár mi, akár más, hogy valóban végeztek vele, arról fogalmam sincs.

- így van. Gyanakodhatunk rá, hogy Mrs. T. adott neki „valamit, amitől majd jól alszik”, de bizonyítani nem tudjuk. Bassington-ffrench hamisíthatta a halottkémnek szóló levelet, de ezt sem tudjuk már bebizonyítani. A levelet nyilván megsemmisítették, miután a halottszemlén bemutatták bizonyítékként.

- Tehát visszajutottunk az eredeti problémához... mi a csodának a felfedezésétől félték Bassington-ffrench és Tsai?

- Te semmit sem találsz különösnek?

- Nem hiszem... legfeljebb egyvalamit. Miért hívatta be Mrs. Templeton a kertészt, hogy tanúként aláírja a végrendeletet, amikor a szobalány ott volt a házban? Miért nem szóltak a szobalánynak?

- Furcsa, hogy ezt mondd - állapította meg Bobby.

Olyan különösen csengett a hangja, hogy Frankie fölkapta a fejét.

- Miért?

- Mert hátramaradtam és megkérdeztem Mrs. Pratt-től Gladys nevét és címét.

- És?

- *A szobalányt Evansnak hívják!*

Evans

Frankie-nek tátva maradt a szája.

- Érted már - emelte fel a hangját Bobby izgal-
mában -, ugyanazt kérdezed, amit Carstairs. *Miért
nem szóltak a szobalánynak? Miért nem szól-
tak Evansnak?*

- Jaj, Bobby, végre kialakul!

- Nyilván ugyanez tűnt fel Carstairsnek is. Kö-
rülszimatolt, mint mi, kereste a gyanús jeleket...
és ez a részlet éppúgy szemet szúrt neki, mint
nekünk. Tovább megyek: az az érzésem, éppen
ezért ment Walesbe. Gladys Evans walesi név...
Evans valószínűleg walesi lány volt. Carstairs kö-
vette Marchboltba. De valaki őt is követte... úgy-
hogy sose találkozott a lánnyal.

- De miért nem szóltak Evansnak? - kérdezte
Frankié. - Kell, hogy legyen valami oka. Olyan
ostoba semmiség... és mégis fontos. Ha a sze-
mélyzetből ketten ott vannak a házban, miért küld-
tek a kertészért?

- Talán azért, mert Rose Chudleigh is, Albert
Mere is ütődött volt, Evans pedig éles eszű lány
lehetett.

- Másnak is kell lennie. Mr. Elford is ott volt, és
neki épp elég esze van. Jaj! Bobby, az egésznek itt
van a kulcsa... tudom. Csak rájönnek az okára.
Evans. Miért Chudleigh és Mere, miért nem
Evans?

Hirtelen megtorpant és mindkét kezét a szemé-
re szorította.

- Mindjárt megvan - mondta. - Már pislákol. Egy pillanat, és rájövök.

Egy-két percig mozdulatlanul állt, aztán levette a kezét a szeméről, és különösen csillogó szemmel nézett Bobbyra.

- Mondd csak, Bobby - kérdezte -, ha vendégségben vagy egy háznál, ahol kéttagú személyzet van, kinek adsz borraivalót?

- Természetesen a szobalánynak - mondta Bobby értetlenül. - A szakácsnőnek sose ad az ember borraivalót. Hiszen nem is találkozik vele.

- Nem bizony, és ő sem találkozik veled. Legfeljebb messziről lát egy pillanatra, ha elég sokáig időzöl ott. De a szobalány felszolgál a vacsoránál, meg fölébreszt, és kitölti a kávédat.

- Hová akarsz kilyukadni, Frankié?

- Oda, hogy Evans nem lehetett tanú annál a végrendeletnél... *mert ő észrevette volna, hogy a végrendeletet nem Mr. Savage íratja.*

- Jézusom, Frankié, mit beszélsz? Akkor kicsoda?

- Természetesen Bassington-ffrench! Nem érted? Ő játszotta el Savage szerepét! Fogadni mernék, Bassington-ffrench ment el ahhoz az orvoshoz, és adta elő utána a melodramát, hogy rákja van. Aztán ügyvédet hívtak... egy idegent, aki nem ismerte Mr. Savage-et, de megesküszik rá, hogy a saját szemével látta, mikor Mr. Savage aláírta a végrendeletet, és szereztek két tanút is, akik közül az egyik még soha életében nem találkozott vele, a másik pedig öregember, talán félig vak, és esetleg szintén sose látta Savage-et! Érted már?

- De hol volt ezalatt az igazi Savage?

- Nyilván annak rendje-módja szerint megérkezett, aztán, gondolom, elaltatták, és eldugták, ta-

Ián a padláson, és ott tartották tizenkét órán át, amíg Bassington-french előadta a kis mutatványát. Aztán visszarakták az ágyába, klóraldehidet adtak neki, és reggel Evans holtan találta.

- Jézusom, Frankié, azt hiszem, ez a megoldás. De be tudjuk bizonyítani?

- Igen... nem... nem tudom. Tegyük fel, hogy Rose Chudleighnek... vagyis Prattnek megmutatják az igazi Savage fényképét? Képes lenne rá, hogy azt mondja „ez nem az az ember, aki a végrendeletet aláírta”?

- Kétlem - mondta Bobby. - Olyan gügye.

- Gondolom, éppen ezért esett rá a választásuk. De van még valami. Egy szakértő nyilván meg tudja állapítani, hogy az aláírás hamisított.

- Eddig sem állapította meg.

- Mert föl sem merült a kérdés. Nem volt olyan pillanat, mikor az aláírást odahamisíthatták volna. Most azonban más a helyzet.

- Valami még hátra van - mondta Bobby. - Feltétlenül meg kell keresnünk Evanst. Talán sokat mondhat nekünk. Ne felejtsd el, hat hónapig állt Templetonék szolgálatában.

- Ez még jobban megnehezíti a dolgunkat - nyögött fel Frankié.

- Ne érdeklődjünk a postán? - kérdezte Bobby..

Épp előtte mentek el. Ránézésre inkább szatcsboltnak látszott.

Frankié berontott és támadásba lendült. Nem volt benn más, csak a postáskisasszony... kíváncsi arcú, fiatal nő.

Frankié vett egy kétshillinges bélyegkönyvet, szólt néhány szót az időjárásról, aztán megjegyezte:

- De hát gondolom, itt mindig szebb idő van,

mint az én szűkebb hazámban. Walesből jöttem... Marchboltból. El sem hinné, micsoda esők vannak ott.

A szimatoló orrú fiatal nő azt mondta, náluk is épp eleget esik, most meg a hosszú hétvégén mintha dézsából öntötték volna.

- Van valaki Marchboltban - jegyezte meg Frankié -, aki erről a vidékről való. Nem ismeri? A neve Evans... Gladys Evans.

- Hogyne ismerném - mondta a fiatal nő gyanútlanul. - Itt szolgált. A Tudor Cottage-ban. De ő nem idevalósi. Walesből jött, és vissza is ment... most Robertsnek hívják.

- Ő az - mondta Frankié. - Meg tudná adni a címét? Kölcsönkértem tőle egy esőkabátot, és elfelejtettem visszaadni. Ha tudnám a címét, visszaküldeném neki.

- Lássuk csak - felelte a postáskisasszony. - Azt hiszem, igen. Néha küld egy levelezőlapot. Ő meg a férje együtt szegődtek el valahová. Várjon egy percig.

Elment, és egy darabig kutatott az egyik sarokban. Nemsokára visszatért, kezében egy darab papírral.

- Tessék - tolta Frankié elé a cédulát a pulton.

Bobby és Frankié együtt olvasta. Erre nem számítottak.

*Mrs. Roberts,
Lelkészlak
Marchbolt,
Wales.*

Szenzáció az Orient kávéházban

Frankié és Bobby sose tudta meg, hogyan sikerült rezzenéstelen ábrázattal kijutniuk a postáról.

Odakint egymásra néztek, és egyszerre tört ki belőlük a nevetés.

- Ott volt a lelkészlakban... egész idő alatt! - kapkodott levegő után Bobby.

- És én négyszáznyolcvan Evanst néztem végig! - panaszkolta Frankié.

- Most már értem, miért szórakozott olyan jól Bassington-ffrench, mikor rájött, hogy halvány sejtelmünk sincs, kicsoda Evans!

- És persze valóban nagyon veszélyes volt az ő szempontjukból. Hiszen te meg Evans egy fedél alatt laktok.

- Gyerünk - mondta Bobby. - Ott a helyünk Marchboltban.

- De mennyire — mondta Frankié. — Vissza a mi édes hazánkba.

- Ó, a fenébe - torpant meg Bobby. - Badger dolgában tennünk kell valamit. Van egy kis pénz, Frankié?

Frankié kinyitotta a táskáját, és kivett egy marék bakjegyet.

- Ezt add oda neki, és mondd meg, hogy egyezzen ki valahogy a hitelezőivel, aztán majd apa megveszi a garázst, és megteszi őt igazgatónak.

- Rendben - bólintott Bobby. - A fő az, hogy hamar elinduljunk.

- Miért olyan sürgős?
- Nem tudom... de az az érzésem, hogy még történik valami.
- Jó isten! Rohanjunk!
- Elintézem Badgert. Te menj és indítsd be a kocsit.
- Az életben nem fogom megvásárolni azt a fogkefét - bólintott megadóan Frankié.

Öt perc múlva már kifelé száguldottak Chipping Somertonból. Bobbynak nem volt oka lassúságra panaszkodni.

- Ide figyelj, Bobby, ez nem elég gyors - csattant fel Frankié mégis.

Bobby a sebességmérőre nézett, amely akkor éppen nyolcvan mérföldet mutatott.

- Nem tudom, mit tehetnénk még - jegyezte meg szárazon.

- Bérelhetnénk egy légi taxit - mondta Frankié.
- Alig hét mérföldnyire vagyunk a medeshoti repülőtértől.

- Ez igen! - mondta Bobby.
- Pár óra alatt otthon lehetnénk.
- Remek - bólintott Bobby. - Béreljük légi taxit.

Az egész egyre jobban hasonlított valami valószínűtlen álmhoz. Minek rohannak ilyen eszeveszetten Marchboltba? Bobbynak fogalma sem volt. Gyanította, hogy Frankie-nek sem. Valami ösztönös megérzés dolgozott bennük.

Medeshotban Frankié Mr. Donald Kinget kereste, mire előkerítettek egy elhanyagolt külsejű fiatalembert, aki bágyadt meglepetést mutatott a láttán.

- Nicsak, Frankié. Ezer éve nem láttalak. M tetszik?

- Légi taxit szeretnék - mondta Frankié. - Foglalkoztok ilyesmivel, nem?

- Hát persze! Hová akarsz menni?
- Nagyon gyorsan haza akarok érní - közölte Frankié.
- Csak erről van szó? - vonta fel Mr. Donald King a szemöldökét.
- Nem egészen - vallotta be Frankié. - De ez a lényeg.
- Rendben van. Gyorsan elintézzhetjük.
- Csekket fizetek - mondta Frankié.
- Öt perc múlva már indultak.
- Mondd, Frankié, miért csináljuk ezt? - kérdezte Bobby.
- Halvány sejtelmem sincs - vallotta be Frankié. - De úgy érzem, szükség van rá. Te nem?
- Furcsa, de én is. Csak azt nem tudom, miért. Hiszen a mi Mrs. Robertsünk nem fog seprűnyél-en elrepülni.
- Nem biztos. Ne felejtsd el, fogalmunk sincs, miben sántikál Bassington-ffrench.
- Ez igaz - mondta Bobby gondterhelten.
- Elég későre járt, amikor célba értek. A gép a parkban tette le őket, és öt perc múlva Bobby meg Frankié már Lord Marchington Chryslerén száguldott Marchboltba.
- A lelkészlak kertkapujánál álltak meg, mert a kocsibehajtó nem volt alkalmas rá, hogy ott drága kocsik megforduljanak.
- Kiugrottak és rohantak a ház felé.
- Mindjárt felébredtek - gondolta Bobby. - Mit művelünk, és miért?
- A küszöbön karcsú alak állt. Frankié és Bobby egyszerre ismert rá.
- Moira! - kiáltotta Frankié.
- Moira megfordult. Kissé megingott.
- Jaj, de jó, hogy itt vagytok. Fogalmam sincs, mitévő legyek.

- De hát mi a csudának jöttél ide?
- Gondolom, ugyanazért, amiért ti.
- Rájött, kicsoda Evans? - kérdezte Bobby.

Moira bólintott.

- Igen, de ez hosszú történet...
- Jöjjön be - mondta Bobby.
- Jaj, ne - hőkölt hátra Moira. - Menjünk innen, és beszéljünk előbb. Van valami, amit el kell mondanom... mielőtt bemennénk a házba. Nincs egy kávézó vagy ilyesmi a városban? Ahová be tudunk ülni?

- Rendben van - távolodott el Bobby kelletlenül az ajtótól. - De miért...

- Majd meglátja, ha elmondom - toppantott Moira. - Jaj, istenem, jöjjenek már! Nincs vesztegetni való időnk.

Megadták magukat. A főutca közepe táján volt az Orient kávéház... amelynek fellengzős nevét nem nagyon igazolta a belső berendezés. Mindhárman bevonultak. Nem volt valami nagy forgalom... fél hétre járt.

Leültek a sarokban egy kis asztalhoz, és Bobby három kávért rendelt.

- Hát halljuk - mondta.
- Várjon, míg kihozzák a kávékat - mondta Moira. Visszajött a pincéernő, és unottan letett eléjük három csésze langyos kávékat.

- Tehát? - mondta Bobby.

- Nem is tudom, hol kezdjem - fogott bele Moira. - A vonaton történt, Londonba menet. Szinte hihetetlen. Kimentem a folyosóra, és...

Elakadt a szava. Az ajtóval szemben ült, most előrehajolt és kifelé bámult.

- Nyilván követett - mondta.
- Kicsoda? - kiáltott fel Franki és Bobby egyszerre.

- Bassington-ffrench - suttogta Moira.
- Látta?
- Odakint van. Egy vörös hajú nővel láttam.
- Mrs. Cayman - kiáltotta Frankié.

Bobbyval együtt felugrottak és az ajtóhoz rohantak. Moira tiltakozására ügyet sem vetettek. Néztek az utcán jobbra-balra, de Bassington-ffrenchnek nyoma sem volt.

Moira melléjük lépett.

- Elűnt? - kérdezte reszkető hangon. - Istenem, vigyázzanak! Veszélyes ember... borzasztóan veszélyes.

- Nem tehet semmit, amíg együtt maradunk - mondta Bobby.

- Szedje össze magát, Moira! - mondta Frankié. - Ne legyen már ilyen nyuszi!

- Hát, egyelőre nincs mit tenni - vezette vissza Bobby az asztalhoz őket. - Mondja tovább, amibe belekezdett, Moira!

Fölvette a kávéscsészéjét. Frankié hirtelen elveszítette az egyensúlyát és Bobbynak esett, a kávé pedig végigömlött az asztalon.

- Elnézést - mondta Frankié.

Átnyúlt a szomszéd asztalhoz, amelyet már megterítettek az esetleges vacsoravendégeknek. Kis tartóban állt rajta az ecetes- és olajosüveg.

Frankié olyan különös tevékenységbe fogott, amely Bobby figyelmét is fölkelte. Fölkapta az ecetes üvegcsét, az ecetet egy ott álló tálkába öntötte, s hozzálátott, hogy megtöltse az üveget kávéscsészéje tartalmával.

- Megörültél, Frankié? - kérdezte Bobby. - Mit művelsz?

- Mintát veszek ebből a kávéból George Arbutnotnak, ő majd analizálja.

Moirához fordult.

- *Vége a játéknak, Moira!* Most jöttem rá az egésze, amikor ott álltunk az ajtóban! Mikor meg-
löktem Bobby könyökét, s kiborult a kávéja, lát-
tam a maga arcát. Valamit belerakott a csészénk-
be, amint rávett, hogy az ajtóhoz rohanjunk Bas-
sington-ffrenchet keresni. Vége a játéknak *Mrs.*
Nicholson vagy *Templeton*, vagy akárminek
nevezi magát!

- Templeton? - kiáltott fel Bobby.

- Nézz rá! - kiáltott Frankié. - Ha tagad, kérd
meg, hogy jöjjön velünk a lelkészlakba, majd
meglátjuk, Mrs. Roberts azonosítja-e!

Bobby Moirára nézett. Látta, hogyan torzítja el
arcát, azt a megragadó, szomorú és ábrándos
arcot a démoni düh. S abból a szépséges szájból
csak úgy dőlt az ocsmány, förtelmes káromkodás.

Moira a táskájában kotorászott.

Bobby még mindig kábult volt, de azért villám-
gyorsan cselekedett.

Az ő keze ütötte fel a pisztolyt.

A golyó Frankié feje fölött fűrődött az Orient
kávéház falába.

Az intézmény fennállása óta először az egyik
pincérnő villámgyorsan szedte a lábát. Sikítva ro-
hant az utcára. - Segítség! Gyilkos! Rendőr! -
visította.

Levél Dél-Amerikából

Eltelt néhány hét.

Frankié levelet kapott. A borítékon egy kevéssé ismert dél-amerikai köztársaság bélyege.

Mikor elolvasta, odaadta Bobbynak.

A levél így szólt:

Kedves Frankié!

Szívből gratulálok! Maga és fiatal barátja a Haditengerésztől egy élet nagy álmát zúzta szét. Pedig olyan szépen elrendeztem mindent.

Valóban kíváncsi a részletekre? Elbűvölő barátnőm olyan kíméletlenül bemártott [sajnos, kicsinyes gyűlölködésből... a nők mind oly gyűlölködők], hogy nekem már a legszégyenteljesebb beismerés sem árthat Különbben is, új életet kezdek. Roger Bassington-ffrench halott.

Azt hiszem, világéletemben az voltam, akit „semmirekellőnek” szoktak nevezni. Már Oxfordban is adódott egy kis botlásom. Ostobaság volt, hisz tudhattam volna, hogy úgyis kiderül. Atyám nem hagyott megszégyenülni. De elküldött a gyarmatokra.

Elég hamar összeakadtam Moirával meg a bandájával Ő aztán mintapéldány volt Tizenöt éves korára kész bűnöző. Mikor találkoztunk, már égett a talaj a lába alatt Kis híján elkapta az amerikai rendőrség.

Megkedveltük egymást Elhatároztuk, hogy összeházasodunk, de előbb még meg akartuk valósítani néhány tervünket.

Először is feleségül ment Nicholsonhoz. Ezzel másik világba került, és a rendőrség szem elől veszttette. Nicholson akkor jött át Angliába, hogy beindítsa az idegszanatóriumát. Olcsón megszerezhető, alkalmas házat keresett. Moira gondoskodott róla, hogy az Udvarházban kössön ki.

Akkor még a kábítószerszakmában dolgozott a bandájával. Nicholson a tudtán kívül jó hasznára volt.

Én egész életemben két dologra vágytam. Merroway gazdája akartam lenni, és óriási vagyon ura. Egy Bassington-ffrench igen jelentékeny szerepet játszott II. Károly uralkodása idején. Azóta a család középszerűségbe süllyedt. Úgy éreztem, én képes vagyok rá, hogy jelentős szerephez jussak. De ehhez pénz kellett.

Moira többször átment Kanadába, hogy „meglátogassa az övéit”. Nicholson imádta, és vakon elhitte minden szavát, akár a legtöbb férfi A kábítószerügyletek bonyodalmainak köszönhetően különféle neveken utazott. Amikor Savage-dzsel találkozott, éppen Mrs. Templeton volt. Mindent tudott Savage-ről és hatalmas vagyonáról, és igazán nem sajnálta a fáradságot, hogy megszerezze. Savage vonzódott is hozzá, de annyira nem, hogy elveszítse a józan esztét.

Mi azonban pompás tervet főztünk ki. Ennek a történetét maga is elég jól ismeri. Az a férfi, akit maguk Cayman néven ismernek, eljátszotta az érzéketlen férj szerepét Sa-

vage-et rávették, hogy többször is ellátogasson a Tudor Cottage-ba, és ott időzzön egy darabig. Mikor harmadszor lement, hozzálátunk, hogy megvalósítsuk tervünket. Fölösleges részletekbe bocsátkoznom .'.erről úgysis tud. Ment minden, mint a karikacsapás. Moira fölvette a pénzt, és látszólag külföldre ment... valójában pedig vissza Staverleybe és az Udvarházba.

Közben én a saját terveim megvalósításán fáradoztam Henrynek meg a kis Tommynak el kellett tűnnie. Tommyval nem volt szerencsém. Két pompás baleset is kárba ment. Henry esetében nem akartam balesetekkel bíbelődni. Egy vadászaton megsérült, s utána súlyos izületi fájdalmai voltak. Rákapattam a morfiumra. Jóhiszeműen vette be. Olyan jámbor lélek volt. Hamar kialakult nála a kábítószér-függőség. Azt terveztük, hogy majd bevonul az udvarházba kezelésre, és ott vagy „öngyilkosságot követ el”, vagy véletlenül morfiumhoz jut, és túladagolja. Ez a feladat Moirára várt. Nekem semmiféle kapcsolatom nem lehetett volna az ügyel.

És akkor akcióba lépett az az ostoba Carstairs. A jelek szerint Savage írt neki a hajóról, és megemlítette Mrs. Templeont, még egy fényképet is mellékelte róla. Carstairs röviddel ezután vadász körútra ment. Mikor visszajött a vadonból, és a fülébe jutott Savage halálhíre meg végrendelete, nem is leplezte, hogy kételyei vannak. A történet hamisan csengett Biztos volt benne, hogy Savage-ben nem volt halálfélelem, és arról sem tudott, hogy különösen tartott volna a ráktól. A végrendelet megszövegezése sem vallott rá. Savagejózan

üzletember volt, és bár nyilván szívesen kezdett kapcsolatot egy csinos nővel, Carstairs nem tartotta valószínűnek, hogy óriási összeget hagyjon rá, a többit meg jótékony célra. A jótékony cél az én ötletem volt. Olyan tiszteletreméltóan és erkölcsösen hangzott

Carstairs Angliába utazott, és feltett szándéka volt, hogy utánajár az ügynek. Szímatolni kezdett.

Mindjárt az elején ellenünk dolgozott a szerencse. A barátai lehozták hozzánk ebédre, meglátta Moira képét a zongorán, és ráismert benne annak a fényképnek az eredetijére, amelyet Savage küldött neki. Leutazott Chipping Somertonba és ott is körülszímatolt.

Moira meg én begyulladtunk... néha az az érzésem, ok nélkül. De Carstairs ravasz fickó volt.

Utánamentem Chipping Somertonba. A szakácsnőt, Rose Chudleigh-t nem találta meg, hisz északon volt, de Evansnak nyomára bukkant, megtudta az asszonynevét is, és indult Marchboltba.

Komolyra fordult az ügy. Ha Evans révén kiderül, hogy Mrs. Templeton és Mrs. Nicholson ugyanaz a személy, nem lesz könnyű dolgunk. Egyébként is elég hosszú ideig volt ott a házban, és nem tudtuk biztosan, megnyit tud.

Úgy döntöttem, Carstairs-t meg kell állítani. Kezdett igen kellemetlenné válni. A véletlen jött a segítségemre. Közvetlenül mögöttem voltam, mikor a tengerről fölszállt a köd. Mögéje osontam, és csak egy lökés kellett.

De a baj még nem múlt el. Fogalmam sem

volt, milyen terhelő bizonyíték lehet nála. Szerencsére a maga fiatal barátja a Haditen-gerészettől előzékenyen a kezemre játszott. Rövid időre egyedül maradtam a holttesttel... és nekem ennyi tökéletesen elég volt Nála volt Moira fényképe... a fényképésztől szerezte... valószínűleg az azonosításhoz. Kivettem a zsebéből az összes levéllel meg igazolvánnyal együtt, amelynek az alapján azonosíthatnák. Aztán odatettem egy fényképet valakiről a bandából.

Simán ment minden. Az álhúg meg -sógor odautazott és azonosította. Úgy látszott, minden szépen elintéződik. És akkor a maga Bobby barátja mindent összezavart. Kiderült, hogy Carstairs a halála előtt visszanyerte az eszméletét, és mondott ezt-azt. Például említést tett Evansról... és Evans ráadásul a lelkeszlakban szolgált.

Bevallom, akkor már idegesek voltunk. Kicsit elvesztettük a fejünket Moira ragaszkodott hozzá, hogy a maga barátját tegyük el az útból. Az első tervünk nem jött be. Aztán Moira azt mondta, majd ő elintézi. Lement a kocsival Marchboltba. Remekül megragadta a kínálkozó alkalmat... morfiumot csempészett az emberünk sörébe, mikor aludt De az az ördögös fickó nem halt meg. Merő balszerencse volt.

Amint mondtam, Nicholson keresztkérdései hívták fel a figyelmemet, hogy maga talán nem az, akinek látszik. De képzelheti, mennyire megrémült Moira, mikor az egyik este kiosont, hogy velem találkozzon, és szembe-
találta magát Bobbyval. Azonnal felismer-
te... jól megnézte magának, mikor a réten

aludt Nem csoda, hogy kis híján elájult az ijedségtől Aztán rájött, hogy Bobby nem őt gyanúsítja, magához tért és munkához látott.

Elment a fogadóba, s előadott pár képtelen történetet. Az ifiúr meg bevette az utolsó szót. Moira úgy tett, mintha Alán Carstairs régi szerelme lett volna, és melodramatikusan el-sírta, mennyire fél Nicholstól. Közben mindent megtett, hogy eloszlassa a maguk gyanakvását irántam. Én meg őt igyekeztem gyöngé, gyámoltalan teremtésnek feltüntetni... Moirát, akinek a szeme se rebben, akárhán embert kell eltennie láb alól!

Komolyra fordult a helyzet. Mienk volt a pénz. A Henry-terv remekül haladt. Tommy nem volt sürgős. Ráértem. Nicholstól igazán könnyen megszabadulhatunk, ha eljön az ideje. De maga meg Bobby komoly veszélytjelentett A gyanújuk az Udvarházra terelődött.

Talán érdekli, hogy Henry nem lett öngyilkos. Én öltem meg! Amikor magával beszéltem a kertben, láttam, nincs vesztegetni való időm... hát azonnal besiettem és elintéztem a dolgot.

Jól jött az a repülőgép. Bementem a dolgozószobába, leültem Henry mellé, aki épp írt valamit, azt mondtam: - Ide figyelj, öregem... - és lelőttem! A repülőgép zaja elnyomta a pisztolydörejt. Aztán írtam egy szép, megható levelet, letöröltem az ujjlenyomataimat a revolverről, rákulcsoltam Henry ujjait, és hagytam, hogy leessen a padlóra. Henry zsebébe raktam a dolgozószoba kulcsát, és kimenet bezártam az ajtót magam mögött az ebédlő kulcsával, amely illik a zárba.

Most nem részletezem azt a robbanótöltettel ellátott ügyes kis szerkezetet a kéményben, amelyet úgy időzítettem, hogy négy perccel később robbanjon.

Minden pompásan ment. Maga meg én együtt voltunk a kertben, és hallottuk a „lövést”. Tökéletes öngyilkosság! Az egyetlen ember, aki gyanússá tette magát, szegény öreg Nicholson volt. A szamár visszajött valami sétabotért vagy micsodáért!

Bobby lovagi szolgálatai persze kissé megnehezítették Moira életét. Hát egyszerűen elment a Cottage-ba. Gondoltuk, Nicholson magyarázatát Moira távollétéről mindenképpen gyanúsnak találják majd.

Moira a Cottage-ban mutatta meg igazán, milyen fából faragták. A fönti zajból rájött, hogy engem kiütöttek, gyorsan beadott magának egy nagy adag morfiumot, s lefeküdt az ágyra. Mikor mindannyian elmentek telefonálni, fölszaladt a padlásra és elvágta a kötelékeimet. Közben hatott a morfium, és mire az orvos megérkezett, Moira már valóban mélyen aludt.

De azért az idegei kezdték felmondani a szolgálatot. Attól félt, maguk eljutnak Evanshoz, és kiderítik, hogyan is jött össze Savage végrendelete meg öngyilkossága. Attól is félt, hogy Carstairs írt Evansnak, mielőtt Marchboltba ment. Úgy tett, mintha fölutazna egy londoni szanatóriumba. Ehelyett lerohant Marchboltba... és a küszöbön összeakadt magukkal! Akkor már csak arra gondolt, hogy mindkettőjüket eltegye láb alól. Primitív módszerekhez folyamodott, de azt hiszem, megúsza volna. Kétlem, hogy a pincérnő le

tudta volna írni azt a nőt, aki magukkal együtt érkezett. Moira visszamegy Londonba, és meghúzza magát egy szanatóriumban. Ha maga meg Bobby már nincs, az egész ügy szépen elalszik.

Maga azonban rájött mindenre... ő pedig elvesztette a fejét. Aztán a tárgyaláson engem is belerángatott!

Talán kezdtem már kissé ráunni...

De nem is sejtettem, hogy gyanítja.

Tudja, nála volt a pénz...az én pénzem! És ha már feleségül vettem, esetleg ráuntam volna. Szeretem a változatosságot.

Most tehát új életet kezdek...

És mindezt magának köszönhetem meg annak a rendkívül kiállhatatlan fiatalembernek, Bobby Jonesnak...

De biztos vagyok benne, hogy egyszer még jóváteszem a dolgot

Vagy inkább azt kellene mondanom, hogy rossz? ?

Még nem javultam meg.

Ám ha első nekifutásra nem sikerül, meg kell próbálni újra és újra.

Isten velem, kedvesem, vagy talán au revoir. Az ember sose tudhatja, nem igaz?

Szerető ellensége, a gaz intrikus a daraból,

Roger Bassington-ffrench

Hírek a lelkészlakból

Bobby visszaadta a levelet Frankie-nek.

- Figyelemre méltó ember - mondta.

- Te mindig kedvelted - jegyezte meg Bobby hűvösen.

- Varázsa volt - vallotta be Frankié. - Moirának is - tette hozzá. Bobby elvörösödött.

- Hát nem elképesztő, hogy az egész ügy kulcsa végig itt volt a lelkészlakban? - kérdezte. - Ügye tudsz róla, Frankié, hogy Carstairs valóban írt Evansnak... mármint Mrs. Robertsnek.

Frankié bólintott.

- Értésítette, hogy lejön hozzá, mert érdeklődni szeretne Mrs. Templeton felől, ugyanis oka van feltételezni, hogy veszélyes nemzetközi szélhámós, akit köröz a rendőrség.

- És aztán, mikor Carstairs-t lelöki a szikláról, nem képes levonni a kézenfekvő következtetéseket - jegyezte meg keserűen Bobby.

- Hát persze, mert aki lezuhant a szikláról, az Pritchard volt - magyarázta Frankié. - Az az azonosítás nagyon ügyes húzás volt. Ha egy Pritchard nevű embert löknek le, hogyan lehetne az a Carstairs nevű férfi? Az átlagember így gondolkodik.

-Az a vicces, hogy megismerte Caymant - folytatta Bobby. - Legalábbis mikor látta egy pillanatra, ahogy Roberts beengedte, megkérdezte tőle, ki az. És mikor azt a választ kapta, hogy Mr. Cayman, megjegyezte: - Érdekes, kiköpött mása egy úrnak, akinél annak idején dolgoztam.

- Hát nem elképesztő? - mondta Frankié. - Még Bassington-french is elárulta magát egyszer-kétszer - folytatta. - Csak én ostoba fejvel sose figyeltem föl rá.

- Komolyan?

- Igen, amikor Sylvia megemlítette, hogy a fénykép az újságban mennyire hasonlított Carstairshez, ő azt mondta, a valóságban nem nagyon ... ezzel bevallotta, hogy látta a halott arcát.

- Hogy az ördögbe jöttél rá, hogy Moira az, Frankié?

- Azt hiszem, abból, ahogy Mrs. Templetont emlegették - mondta álmatagon Frankié. - Mindenki azt mondta, „olyan kedves, finom hölgy volt”. Ez sehogy sem illett a Cayman néemberre. Őt egyetlen cseléd sem mondaná „kedves, finom hölgynek”. És aztán ideértünk a lelkészlakhoz, és itt volt Moira, és hirtelen eszembe jutott... *Mi van, ha Moira volt Mrs. Templeton ?*

- Fantasztikus vagy.

- Borzasztóan sajnálom Sylvia-t - mondta Frankié. - Attól kezdve, hogy Moira belerángatta Rögért, tele voltak a nevével a lapok. De Micholson doktor kitartott mellette, és egyáltalán nem csodálkoznék, ha a végén összeházasodnának.

- úgy látszik, minden nagyon szerencsésen végződött - állapította meg Bobby. - Badger remekül boldogul a garázzsal... édesapád jóvoltából, én meg ugyancsak édesapád jóvoltából megkaptam azt a szenzációs állást.

- Szenzációs?

- Egy kenyai kávéültetvényt vezetni elképesztően magas bérért? Világéletemben ilyenről álmodtam. Elhallgatott.

- Sokan utaznak Kenyába üdülni - mondta aztán jelentőségteljesen.

- Elég sokan vannak, akik ott is élnek -jegyez-
te meg Frankié.

- Jézusom, Frankié, komolyan monddod? -
Bobby elvörösödött, dadogott, aztán visszanyerte
az önuralmát. - Kk-képes lennél?

- Képes lennék - bólíntott Frankié. - Pontosab-
ban képes leszek.

- Mindig odavoltam érted - közölte Bobby foj-
tott hangon. - És olyan nyomorultul éreztem
magam, mert tudtam, szóval, hogy semmi ér-
telme.

- Gondolom, ezért viselkedtél olyan lehetetle-
nül aznap a golfpályán.

- Igen, akkor eléggé elkeseredtem.

- Aha - mondta Frankié. - És mi van Moirával?
Bobby szemmel láthatólag kínosan érezte ma-
gát.

- Valahogy megfogott az arca - vallotta be.

- Hát, szebb arc, mint az enyém - közölte Fran-
kié nagylelkűen.

- Nem... de valahogy nem tudtam szabadulni
tőle. Aztán mikor ott voltunk a padláson, és te
olyan bátran viselkedtél... hát akkor Moira egysze-
rűen szertefoszlott. Nem is nagyon érdekelt, mi
történik vele. Csak te számítottál... csak te. Egy-
szerűen fantasztikus voltál! Olyan hihetetlenül bá-
tor.

- Egyáltalán nem éreztem magam bátornak -
mondta Frankié. - Reszkettem a félelemtől. De
azt akartam, hogy csodálj.

- Csodáltalak is. Most is csodállak. Mindig cso-
dáltalak, és mindig csodálni foglak. Biztos vagy
benne, hogy nem fogod szörnyen utálni Kenyát?

- Imádni fogom. Torkig vagyok már Angliával.

- Frankié.

- Bobby.

- Fáradjanak be - nyitotta ki az ajtót a lelkész, hogy a Nőegylet előőrsét betessékelye.

De villámgyorsan becsukta és elnézést kért.

- Hát... szóval... ez az egyik fiam. Eljegyezte magát.

A Nőegylet egyik tagja pajkosan megjegyezte, hogy látják.

- Derék fiú - mondta a lelkész. - Sokáig nem volt hajlandó komolyan venni az életet. De az utóbbi időben sokat fejlődött. Rövidesen kimegy Kenyába, egy kávéültetvény igazgatója lesz.

- Láttad? - súgta oda a Nőegylet egyik tagja a másiknak. - Ugye, Lady Frances Derwenttel csókolózott?

Egy óra múlva egész Marchbolt tudta a hírt.